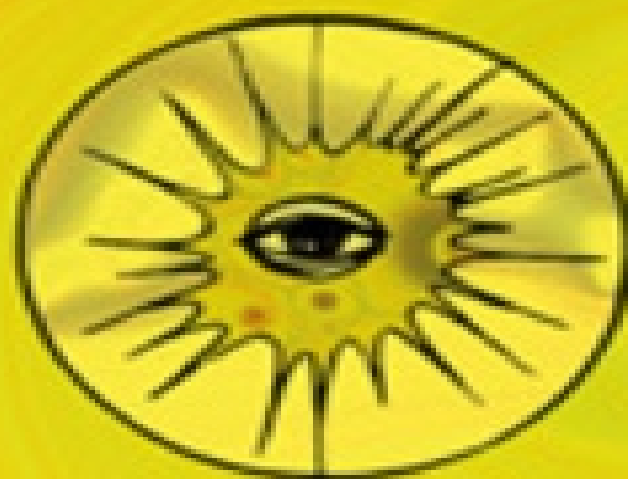

TIMOTHY LEARY

Belső utazások

Alapítsd meg a saját vallásodat!

Belső utazások

Timothy Leary

Nyitott Könyvműhely (2004)

Címkék: Drog

Kiugrani, beindulni, ráhangolódni – hirdeti az ígét Leary. A kiugrás a megszokott rend, rendszer elhagyása; a beindulást segíti a pszichedelikus élmény; a ráhangolódás pedig a „belső utazások” hatására létrejövő életforma-változtatás. Leary szerint a pszichedelikus élmény valós önmagunk megtalálásához vezet.

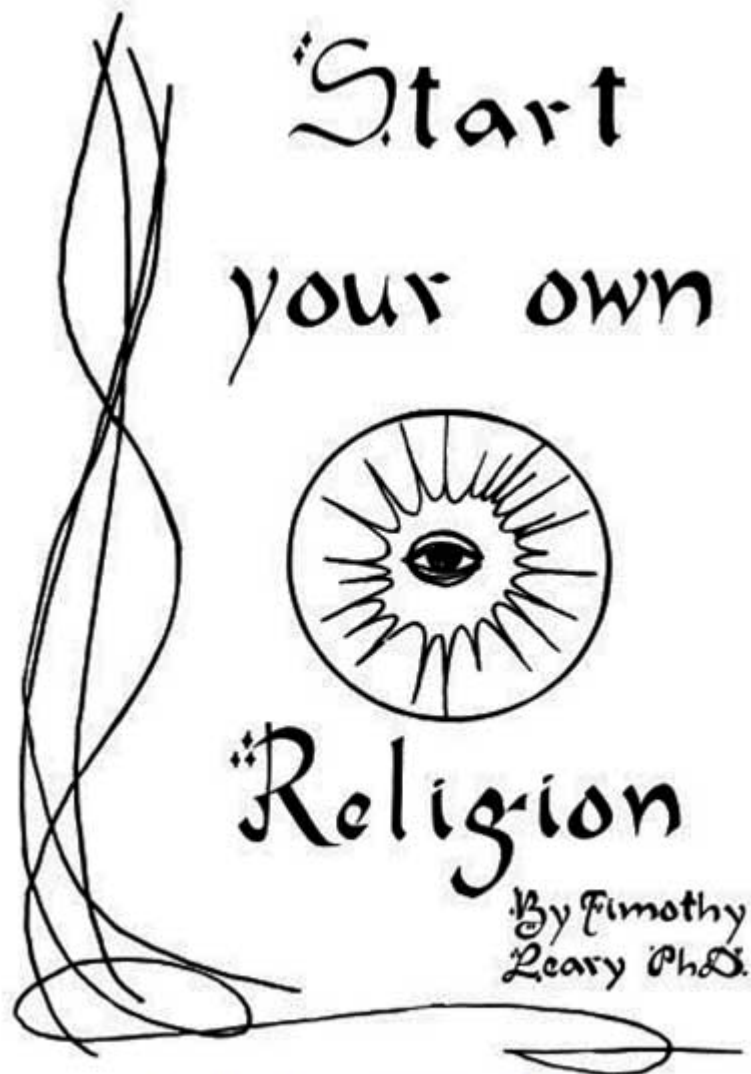
Azért figyelemreméltóak ezek az írások, mert nagyon szemléletesen dolgoznak ki nézőpontokat, lelkületeket, állásfoglalásokat, amelyek a maguk idejében sokban hozzájárultak a drogok terjedésének is kedvező ellenkultúra kialakulásához az Egyesült Államokban. Ez később áttért a nyugat-európai országokra, és ma egyre terjed az egykori vasfüggönyön túlra is. Leary gondolataival tehát szembe kell nézni. A drogfogyasztó ember élményvilágához juthatunk így közelebb, ennek komplexitásából nyílhatnak új irányok a drogellenes társadalmi, közösségi erőfeszítésekben.

Timothy Leary

BELSŐ UTAZÁSOK

ALAPÍTSD MEG
A SAJÁT VALLÁSODAT!

Isten vagy – ne feledd!

Az Alapítsd meg a saját vallásodat!
1967-es első, magánkiadásának címlapja

Pszichedelikus vallás? – Leary tanulságos illúziói

Az *eksztázis politikája* után ez a második könyv, melyet a sokszor kiátkozott Leary munkái közül kezébe vehet az olvasó.

A kötetben a hatvanas évekből származó, Leary sajátos gondolkodásmódját tükröző kisebb-nagyobb cikkek, interjúk olvashatók.

Miért érdekesek ezek a régi dolgok? – kérdezheti valaki. Minek ilyen eszméknek fórumot biztosítani, különösen ennyi év után? – mondhatják mások. Akadhatnak olyanok is, akik ezt a könyvet akár valamiféle liberális kezdeményezésként fogják fel.

Pedig Leary írásainak fontossága ma nem abban áll, hogy kapcsolhatók-e hozzájuk aktuális politikai kérdések, vagy van-e valamilyen üzenetük a mai és hazai viták, dilemmák szempontjából.

Inkább azért figyelemre méltóak ezek az írások, mert nagyon szemléletesen dolgoznak ki olyan nézőpontokat, lelkületeket, állásfoglalásokat, amelyek a maguk idejében sokban hozzájárultak a drogok terjedésének is kedvező ellenkultúra kialakulásához az Egyesült Államokban. Ez az ellenkultúra később áttért a nyugat-európai országokra is, és ma is egyre terjed az egykori vasfüggönyön túlra. Talán nem is ellenkultúrának kellene nevezni, hanem inkább alternatív kultúrának, bár éppen Leary munkái mutatják, hogy erős volt a tudatos törekvés a lázadásra, a polgári és modernizációs – ha más szavakkal akarjuk kifejezni –, teljesítményelvű és fogyasztói, életformájában konzervatív társadalmi rend ellen. Kiugrani, beindulni, ráhangolódni – hirdeti Leary az ígét. A kiugrás nyilván a megszokott rend, rendszer elhagyása. A beinduláshoz kell Leary szerint a pszichedelikus élmény, a drog. A ráhangolódás életforma-változtatás, a belső „utazások” nyomán, amelyek Kerouac korának csavargásai helyett mindinkább belső élmények síkján zajlanak, virtualizálódnak.

A szer, a pszichedelikus élmény valós önmagunk megtalálásához vezet, mondja Leary. Ledobhatjuk a külső kötetmeket. Az autentikus

lét, az önmegvalósítás, a saját önazonosság megtalálása, az elidegenedéstől és az uralkodó értékek doktrinációjától való megszabadulás az új értelmiségi közbeszéd témája lett már jóval az LSD és a „fű” elterjedése előtt. Erről szólt a kor társadalomkritikája, filozófiai antropológiája, sőt, divatos személyiség-lélektana is, nemcsak a humanisztikus pszichológia, a mind markánsabbá váló „harmadik erő” (Bühler, Maslow, May, Rogers és mások) hatására, hanem a neofreudizmus, az antipszichiátria és sok más irányzat is.

Leary tehát benne volt az uralkodó trendben, de a beindulás kémiai katalízisének ilyen kiemelt és kizárólagos szerepével veszélyes útra tévedt. Logikai következtetései rövidzárlatosak voltak. A ráhangolódást radikálisan képzelte el, csakúgy, mint a beindulást, a spirituális élményt. Az önmegvalósítást tételezte fő célnak, szabad, egyéni vallást hirdetett, amelyet mindenkinek magának kell megtalálnia.

Eközben Leary élesen és gyakran szellemesen bírálja a társadalom viszonyait, ellentmondásait, tanai frappánsak, jól érthetők. Megoszlanak a vélemények, tényleg ideológiát kreált-e a droghoz, vagy megpróbálta megfogalmazni mindazt, amit az alternatív életformákkal kísérletező fiatalok szoktak mondani.

Mint azután kitűnt, a fejlődés nem a fiatalkori lázadás radikalizálódása, és nem a harcos ellenkultúra irányába haladt (külön téma az 1968-as nyugat-európai diákfelkelések, lázongások jelensége), az önaktualizálást és a magasan egyéni és spirituális szinten is átélt identitást az értelmiség drogok nélkül is megtalálta, és a nagy utazások a tömegekben inkább kiábrándult menekülések, „falcolási” kísérletek lettek, és sem céljá, sem eredményé nem vált a kreatív módon megváltozott tudatállapot, a felszabadult létélmény, amit a pszichedelikus forradalom hirdetett és igényelt. A szer Leary normái szerint is visszaéléses használatban terjedt, a hozzászokás és a függőség pedig nem volt Leary ideálja, írásaiban érdemes megfigyelni, hogy ezt nem is hirdette soha.

Az illúzió tehát a pszichedelikus élmény túldimenzionálása, túlértékelése volt, továbbá illúzió volt az utópikus hit a kultikus megújulás, a transzcendens megvilágosodás lehetőségében.

Bár ilyen indokokat hallunk a mai „rekreációs” vagy kipróbáló droghasználóktól is, különösen ellenkulturális hangulatú csoportokban, a drogok fogyasztása általában nem pszichedelikus szándékú, még kevésbé hatású. Földhözragadtabbak a motívumok: elszakadás, menekülés, révület – együttesen és különféle konstellációkban.

De a magasabb, az önmegvalósítási és meditatív, transzcendens értéktartományok iránti érdeklődés megvan a droggal próbálkozó mai fiatalokban is. Leary itt olvasható gondolatai más formában és más szinteken ma is a drogdiskurzusok része, és ezek a diskurzusok most terjednek nálunk, most válnak időszerűvé.

Leary gondolataival tehát szembe kell nézni. A mai fiatal nemzedék (amely túlnyomórészt értelmiségi) érett már erre. Az *eksztázis politikája* fogadtatása mutatja ezt. Nem volt nyoma annak, hogy Learyt bárki is szellemi vezetőnek tekintette volna, vagy hogy írásaiból bárki a drogkultúra mellett keresett volna érvet. Inkább értelmes párbeszédnek indultak a könyv nyomán, nem egyszerűen a szerek tilalma vagy hatásai mentén, hanem tágabb kontextusokban, a megelőzés, az ártalomcsökkentés síkjain is. A drogfogyasztó ember élményvilágához juthatunk így közelebb, ennek komplexitásából nyílhatnak esetleg új irányok a drogellenes társadalmi, közösségi vagy csoportos erőfeszítésekben.

Ennek a kötetnek is az a célja, hogy ez a tágabb eszmei horizont nyíljon meg.

Buda Béla dr.

Előszó az 1999-es kiadáshoz

Hermész az istenek hírvivője és a bölcsesség istennője, Athéné testvére volt. Emellett pedig afféle tréfacsináló, „trickster”. Hermész az ókori bölcsességiskolák misztikus mélységeit feltáró vezető szerepét töltötte be. Ezért nevezték hajdan az ezoterikus ismereteket hermetikusként. Zeusz nagyon kedvelte Hermészt, ezért tette pajkos hírvivőjévé. Hermészhez hasonlóan Timothy Leary is egy „közismert gazfickó” volt – és a témáról írt igen vidám és költői művei (szinte páratlan tehetsége volt a szójátékokhoz) arra utalnak, hogy a gazfickó szerepét felemelkedett, kozmológiai értelemben értette – azaz a „trickster” archetípusában.

A régi panteista vallások felismerték a „trickster” mint a spirituális eszmélés alakjának fontosságát. A sámánisztikus kultúrák szintén. A „trickster” fontos alak az amerikai indiánok néphagyományában. És a szúfi történetekben is. Leary többször utalt rá, hogy létezik egy bizonyos „gazfickó” fajta – egy bizonyos vigyorral és kacsinással (és bölcsességen túli bölcsességgel) –, aki spirituális értelemben sokkal megbízhatóbb, mint a józanabb fajták. A zen hagyományában ezt nevezik az Örült Bölcsesség Iskolájának. Maga Leary tanulmányozta, vagy máshonnan ismerte ennek a hagyománynak a mestereit – Aleister Crowley-t, Milarepát, Ken Kesey-t, Lao-cét és Alan Ginsberget, hogy csak néhányukat említsük. Ám Timothy Leary – a maga utánozhatatlan módján – az örült bölcsesség XX. századi nagymestere, korunk Hermésze lett.

1966-ban, amikor először meghallottam az „Indulj be, hangolódj rá, ugorj ki” mantrát, illedelmes főiskolai hallgató voltam Wisconsinban – üzletvezetésből szerettem volna diplomát szerezni. Arra számítottam, hogy olyan életet fogok élni, mely követi a mintát, amit addig láttam – besegítek apám bútor- és ingatlanvállalkozásaiba, később valószínűleg átveszem azokat, hétközben tejet iszom, hétvégén pedig sört. Fogalmam sem volt még arról, hogy sorsom az, hogy az intuíció, a parapszichológia és a bölcsesség-hagyományok valóságát hirdessem millióknak a televízión, a rádión és az interneten keresztül. Ám most,

visszatekintve saját spirituális eszmélésemre, azt mondhatom, hogy reagáltam – mint ahogy a nagy baby boom nemzedék sok millió tagja reagált – Timothy Leary szirénszerű hívására, mellyel arra csábított minket, hogy frissebb, tágabb látókörű nézőpontból szemléljük a valóságot.

Csodálom Leary, az úttörő, a látnok, a tudat feltérképezője, a rendszerező, a társadalmi forradalmár és a tudós munkáját. Ám azt is tudom, hogy ha Leary életét a konvencionális erkölcs felől kellene vizsgálnunk, teljesen más történet tárulna elénk. És valóban hosszú lenne a csínyek és a főbenjáró bűnök listája. Tehát számomra Timothy Leary élete és műve az örült bölcsesség, a hermetikus „trickster” archetípus tanúságát jelenti – annak ellenére, hogy ez az archetípus szinte mindig bele fog ütközni a konvencionális erkölcsiség és a status quo őreinek ellenkezésébe.

Jeffrey Mishlove, Ph. D.
A Thinking Allowed című sorozat
(National Public Television) műsorvezetője,
a *The Roots of Consciousness* írója,
az Intuition Network elnöke.

Első fejezet

Alapítsd meg a saját vallásodat!

Az élet célja a vallásos felfedezés

Az általunk DNS-kódnak nevezett, ma is megnyilvánuló isteni folyamat az elmúlt kétmilliárd év során Édenkertté tette bolygónkat. Megszötte a fajok, organizmusok, szövetek és sejtek kifinomult, aprólékos hálóját. Az energiaátalakulások táncoló, örömteli harmóniája gyökerezik a bolygó

kő

fém

tűz

magját borító harminc centiméteres talajrétegében.

Ebbe az Édenkertbe minden emberi lény tökéletesként születik. Mindannyian isteni mutánsok, a DNS-kód legjobb válasza vagyunk az örömteli túlélés problémájára. Az ember nem más mint az alkalmazkodásra kialakított, kétmilliárd éves piackutatás (RNS) és termékformálás (DNS) eredményeként létrejött csomag.

S bár minden csecsemő tökéletesnek születik, rögtön egy tökéletlen, mesterséges, diszharmonikus társadalmi rendszerben találja magát, amely fokozatosan megfosztja isteni mivoltától.

De honnan származnak a társadalmi rendszerek?

Az egyes társadalmak kezdetben harmonikus módon alkalmazkodnak a környezetükhöz, majd az egyénekhez hasonlóan hamar a nem-alkalmazkodó, mesterséges, ismétlődő folyamatok csapdájába esnek.

Amikor az egyén viselkedése és tudata hozzászokik a külsődleges cselekvések rutinszerű ismétléséhez, akkor az egyén holt géppé válik; és amikor az egyén viselkedése és tudata hozzászokik a külsődleges cselekvések rutinszerű ismétléséhez, akkor az egyén holt géppé válik; és amikor az egyén viselkedése és tudata hozzászokik a külsődleges cselekvések rutinszerű ismétléséhez, akkor az egyén holt géppé válik, és ezzel elérkezett a halál és az

újjászületés ideje. Elérkezett a „kiugrás”, a „beindulás” és a „ráhangolódás” ideje. Az elgépiesedés korát Káli Yugának, a harc és a birodalom korának, az úgynevezett civilizáció, a Johnson kormányzat stb. fénykorának nevezik. A halál, az élet és a változás soha meg nem nyugvó törvénye a galaxisok, az évszakok és a szaporodás ritmusa, amely soha, egy percre sem áll meg.

Kiugrás. Beindulás. Ráhangolódás

Ugorj ki – válj le a külső társadalmi drámáról, ami épp olyan száraz és hamis, mint a televízió!

Indulj be – keress egy szentséget, ami visszavezet Isten templomához, a saját testedhez! Lépj ki az elméd keretei közül! Kerülj felfokozott állapotba!

Hangolódj rá a világra – szüless újjá! Ugorj vissza a játszmába! Kezdj el egy új viselkedéssorozatot, ami a látomásodat követi!

A folyamatnak azonban haladnia kell. Nem állhatsz meg.

Halál. Élet. Struktúra.^[1]

D. L. S.

D. L. S. D. L. S. D.

L. S. D. L. S. D. L.

S. D. L. S. D....

Minden olyan tett, ami nem a kiugrás-beindulás-ráhangolódás ritmusának tudatos megnyilvánulása, robotszínészek halott pózolója az amerikai valóságnak nevezett, hamis tévéstúdió színpadán.

A kiugrás-beindulás-ráhangolódás ritmusát tudatosan megnyilvánító tettek vallásos tettek.

A bölcs ember életét teljes mértékben a vallásos útkeresésnek szenteli – mivel csak abban találhatja meg az eksztázist, a kizárólagos értelmet.

Minden más csak hetvenkedő vita a tévéstúdió díszleteiről. Minden más csak a díszletek elosztása a hollywoodi szeretet nevében.

Hogyan induljunk be?

A beindulás a tévéstúdió hamis színpadára való merev, addiktív koncentrációtól való megszabadulás, a testen belüli természetes energiák újrafókuszálása.

A beinduláshoz lépünk ki elménk korlátjai közül, és

1. fedezzük fel az érzékszerveinket – koncentráljunk az érzéki energiákra;

2. élésszük újjá a testünket – koncentráljunk a szomatikus energiákra;

3. haladjunk végig a sejtek memóriavonalán, a test téridején túlra – koncentráljunk a sejtszintű energiákra;

4. fejtsük meg a genetikus kódot.

Jegyezzük meg: figyelmünket minden egyes szinten (érzékszervi, szomatikus, celluláris, molekuláris) a testen belül és a testen kívül lejátszódó energiaváltozásokra is irányíthatjuk. Ha az ülés során kifelé figyelünk, akkor a külvilágot egy nemszimbolikus energia fogalmi keretei között tapasztaljuk meg – nyelvi fókusz. Vigyázzunk. Ez az élmény megdöbbentő lehet. A tévéstudió díszleteit hirtelen úgy érzékeljük, mint amik

1. érzékszerviek (azaz a helyiség élő, rendezetlen, fény- és hangrobbanásokkal teli);

2. szomatikusak (azaz a helyiség élő, úgy lüktet, mint a bélrendszerünk);

3. cellulárisak (azaz a díszletek és a színészek stilizált, mitikus, újjászületett árnyalatokban játszanak);

4. molekuláris (azaz a díszletek és színészek személytelenül, vibráló mozaikként ragyognak).

A megismerés kiküszöböli a félelmet és a zavarodottságot. A beinduláshoz útmutatásra, segítségre lesz szükségünk.

A beinduláshoz meg kell tanulnunk imádkozni. Az ima az iránytű, a nyugalom és az összpontosítás gíroszkópja.

A beindulás összetett, embert kívánó, ijesztő, zavarba ejtő folyamat. A jógik szorgalma és kitartása kell hozzá.

A beinduláshoz szükség van egy vezetőre, aki segít abban, hogy a tévéstudió szintjére, majd az érzékszervi, szomatikus, celluláris és molekuláris szintekre koncentráljunk.

Ne feledjük, mikor beindulunk, nem rossz fiúk vagyunk, akik azért állnak be, hogy kiüssék magukat.

Spirituális felfedezők vagyunk, akik az emberiség legősibb, legnemesebb küldetésén járnak. Amikor beindulunk, levetjük magunkról a hamis tévéstudió jelmezeit, felöltjük a látnokok ruháit, és beállunk szent táncukba. Elhagyjuk LBJ^[2]-t és Bob Hope-ot; Lao-céhez, Krisztushoz, Blake-hez csatlakozunk. Soha ne becsüljük le a beindulás szent jelentőségét.

A beinduláshoz szükségünk lesz egy szentségre. A szentség egy látható, külső dolog, ami elfordítja a kulcsot a belső ajtó zárjában. A szentségnek kell előidézni a testi változásokat. A szentség penderít ki minket a tévéstúdióból, és vet bele a kétmilliárd éves belső áramlatba.

A hatékony szentség veszélyes a hamis tévéstúdiót irányító hatalomra – és ennyiben a stúdiójátszmára hangolt elménkre is.

Minden tévéstúdió-társadalom kitermeli azt a szentséget, ami a test megváltoztatása révén kipenderíti az elmét a társadalomból.

Ma az LSD ez a szentség. De folyamatosan jelennek meg az újabb szentségek is.

A szentségek ugyanis kimerülnek. A társadalom tévéstúdiójának részeivé válnak. Addig örülünk az LSD-nek, amíg működik. Tizenöt éven belül megzabolázzák, társadalmilag elfogadottá teszik, használata rutinszerű lesz.

Hogyan hangolódjunk rá a világra?

Nem maradhatunk örökké beindulva. Nem állhatunk örökké egy helyben. Ez az evolúció törvénye. A megvilágosodás után vissza kell ugrani, vissza kell térni a hamis tévéstudióba, és olyan apró változtatásokat kell elindítani, amik kifejezik a beindulás dicsőségét és jelentőségét. Megváltoztathatjuk a mozgásunkat, az öltözködésünket, a tévéstudó-társadalomnak azt a szegletét, amiben élünk. Kezdünk úgy kinézni, mint egy boldog szent. Az otthonunk lassan szentéllyé alakul át. Lassan, szelíden alapvető változtatásokat hozunk létre magunk körül. Pszichedelikus művészet. Pszichedelikus divat. Pszichedelikus zene. Pszichedelikus tánc.

Hirtelen azt vesszük észre, hogy kiugrottunk.

Hogyan ugorjunk ki?

A kiugrás pontosan az, ami: kiugrás.

A legtöbb amerikai cselekedeteinek meghatározó része a tévéstúdió színpadán történő robotelőadás. Hamis. Természetellenes. Gépies.

A kiugrás elszakadás minden olyan tévédrámától, ami nem a beindulás-ráhangolódás-kiugrás ciklusának ritmusában zajlik.

Hagyjuk ott az iskolát. Mondjunk fel a munkahelyünkön. Ne szavazzunk. Hagyjuk a politikát. Ne pazaroljuk a tudatos gondolkodást a tévéstúdió-játszmákra. A politikai döntések értelmetlenek.

A kiugrás halogatása megalkuvás.

Ne fantáziáljunk arról, hogy uralmunk alá hajtjuk a társadalmi színpadon zajló játszmát. Amilyen mértékben uralkodunk a díszletek felett, olyan mértékben uralkodnak a díszletek felettünk.

Hagyjuk azt a zsidó-keresztény-marxista-puritán-irodalmi-egzisztencialista gondolatot, hogy a kiugrás menekülés, a konformista megalkuvás pedig a valóság. A kiugrás a világ legnehezebb jógája.

A kiugrásunk ne legyen látható, ne legyen látványos. Csak semmi lázadás – nagyon kérem!

A kiugráshoz ki kell alakítanunk a saját vallásunkat

A kiugrás-beindulás-ráhangolódás ritmusa a legtermészetesebb módon a családtagok, szeretők és közeli barátok társaságában lüktet.

Ki kell alakítanunk a saját kultuszunkat – mind jogi, mind pszichedelikus okoknál fogva.

A tévéstúdió igazgatói nem akarják, hogy vallásos életet éljünk. Minden lehetséges eszközzel (beleértve a börtönt is) megpróbálnak arra kényszeríteni minket, hogy ne ugorjunk ki a játszmányból.

Ugyanakkor az elménk, a hamis tévéstúdió oktatási rendszerében eltöltött évek során neurológiailag sérült, megfertőződött, s a játszma csapdájában tart minket.

Szükségünk van egy csoportra, egy kultuszra, ami felszabadít minket.

Létre kell hoznunk az emberi szerveződések legősibb és legszentebb formáját – a klánt. A klán vagy kultusz az emberi lények kicsiny, közös vallási cél köré szerveződő csoportja.

Ne feledjük, alapjában véve főemlősök vagyunk. A kétmilliárd éves terv szerint kis csoportokban kellene élnünk.

Nem fogadhatjuk el olyan emberek politikai vagy lelki irányítását, akiket nem tudunk megérinteni, akikkel nem tudunk konspirálni (együtt lélegezni), akikkel nem tudunk együtt imádkozni, akikkel nem tudunk együtt átszellemülni.

A klánnak egy szentély és egy totemisztikus, spirituális energiaforrás köré kell szerveződnie. Abszolút hűséggel tartozunk a klánnak, az pedig teljes védelmet nyújt a számunkra.

A klánnak azonban vallásos célokat kell követnie. A vallás pedig a természetes ritmusra való ráhangolódást jelenti. A vallás a beindulás, ráhangolódás, kiugrás folyamata.

Mivel mi klánbeli testvéreinkkel együtt be vagyunk indulva, energiát sugárzunk. Ezzel magunkra vonjuk a figyelmet-ellenségességet a tévéstúdió vezetői részéről, és a rajongó

érdeklődést a klánhoz csatlakozni akaró, gyökértelen színészekről. Alapjában véve mindenki be akar indulni, rá akar hangolódni a világra, és ki akar ugrani.

Kerüljük az összetűzéseket a hatalommal. Ne toborozzunk tagokat, óvakodjunk a túl gyors növekedéstől. Törekedjünk a klán harmóniájának megőrzésére.

A klánnak a legközelebbi barátok körére kell korlátozódni.

Óvakodjunk a tévé hatalmától, ami terjeszkedésre ösztönöz.

A klán nem válhat tömegszervezetté.

A klán szerkezetének sejtyszerűnek kell lennie.

A vallásunk központjában egy privát, szent helynek kell állnia.

A vallásunk tevékenységének a beindulás, ráhangolódás, kiugrás folyamatára kell korlátozódnia. Ne vegyünk részt a tévéstudió hatalmi játszmáiban.

Ki kell alakítanunk a saját vallásunkat. Istenek vagyunk – de csak akkor, ha képesek vagyunk felfedezni és ápolni isteni mivoltunkat. Senki sem alapíthat vallást helyettünk vagy a számunkra.

Különösen azoknak az amerikaiaknak kell céljaikat és játszmáikat reálisan felmérniük, akik valamilyen pszichedelikus szert használnak – marihuánát, peyote-ot, LSD-t. Fűvet szívsz? Remek. De miért? A személyiséged játszmájának részeként? Az amerikai tévéstudió-perspektíva részeként? Az egód erősítése miatt? A lázadó, úttörő értelmiségi tévés szerepében? Vagy a jelenlegi szerepedben ez a menő? Esetleg társadalmi-pszichológiai szokás? Jó. Folytasd csak. A „fűjátzsma” lenyűgöző szerepeket kínál – az illegális szerek szórakoztató játszmáján belül.

A pszichedelikus szereket, köztük a fűvet is, más szemszögből is vizsgálhatjuk: történelmi perspektívából. A legnagyobb művészek, költők, filozófusok és szeretők évezredek át tudattágító szereket használtak a beinduláshoz, ráhangolódáshoz és kiugráshoz. Az élet értelmének keresése közben. A tudat új szintjeinek elérésére. A felszínen folyó társadalmi játszma mélységeinek felfedezéséhez. A hosszú utazás sötétségének elosztatására.

Minden nagyobb tevékenységkitörés a pszichedelikus beindulásban gyökerezik. A látnok a beindulást követően aztán visszasiet, hogy ráhangolódjon a világra, hogy átadja az üzenetet.

Egy új művészeti formát. Egy új kifejezésmódot. Másokat is beindít. Kialakul egy kultusz. Létrejön egy új tévészínpad, ami már közelebb áll fajunk család-klán-törzs sejtstruktúrájához.

Azért akarsz marihuánát és LSD-t használni, hogy túllépj a tévészínpadon? Hogy növeld a kreativitásod? Katalizátorként akard használni a szereket a bölcsesség elmélyítésének folyamatában?

Ha igen, akkor az fog segíteni, ha nyilvánvalóvá teszed pszichedelikus tevékenységed vallásos jellegét. Ahhoz, hogy értelmet adj a saját forgatókönyvednek, hogy tisztázd a másokhoz fűződő viszonyodat, és hogy megbirkózz a jelenlegi jogi helyzettel, meg kell alapítanod a saját vallásodat.

Hogyan alapítsuk meg a saját vallásunkat?

Először döntsük el, hogy kivel indulunk el a felfedezőútra. Ha van családjunk, bizonyára nem hagyjuk ki őket. Ha vannak közeli barátaink, valószínűleg őket is magunkkal szeretnénk vinni. A „Kivel társuljak a spirituális útkeresésre?” kérdésnek a megválaszolása lenyűgöző feladat.

A következő lépés az, hogy leülünk lelki társainkkal, és egy papírlapon megtervezzük az utazást. Írjuk le és határozzuk meg:

Céljainkat

Szerepeinket

Rítusainkat

Szabályainkat

Szótárunkat

Értékeinket

Tér- és időbeli elhelyezkedésünket

Mitikus kontextusunkat

Még egy érdekes feladat. Rengeteg dolgot tudhatunk meg önmagunkról és társainkról. Láthatjuk, hol vagyunk, és hol nem vagyunk.

Szükségesnek találjuk majd egyértelműen meghatározni, hogy a klán hogyan kezeli a tekintély, a felelősség, a szexuális kapcsolatok, a pénz, a gazdaság, a védelem és a kommunikáció problémáit.

Egyszóval, nemcsak saját vallásunkat, hanem saját természetes politikai egységünket is létre kell hoznunk. Ez elkerülhetetlen, hiszen az alapvető politikai egység pontosan ugyanaz, mint az alapvető spirituális csoportosulás – azaz, a klán. Komolyan azt hitte bárki is, hogy a templom az egyetlen hely, ahová vasárnap reggelente elmegyünk egy órára?

Tegyük egyedivé a klánunkat. Ne utánozzuk szolgálai módon más csoportok szerepeit és nyelvét. A sejtszintű élet szépsége épp abban áll, hogy minden egység egyszerre elképesztően bonyolult módon hasonló a többihez, és mégis egyedi. Minél jobban megértjük az élet végtelen összetettségét, annál inkább képesek leszünk a hasonlóságok és különbözőségek értékelésére. Azonban be kell

indulnunk, hogy mindezt megláthassuk. A stúdió díszleteinek szintjén mind a hasonlóságok, mind a különbségek triviálisak.

Vallásunk céljának meghatározása során nem kell konvencionális vallásos nyelvezetet használnunk. Nem kell, hogy spirituális utazásunk „vallásosnak” tűnjön. A vallás nem lehet hivalkodó és túlfűtött. A vallás tudattágítás, amely a testben összpontosul, és pontosan a számunkra legmegfelelőbb módon határozódik meg. Ne hagyjuk megtéveszteni magunkat Caesar hollywoodi, hamis vallásosságértelmezéseitől. Ha az életnek a tévéstúdió-játszmán túl is van értelme számunkra, akkor vallásosak vagyunk. Ezt jegyezzük meg!

Tehát hozzuk létre a saját nyelvünket az utazáshoz: *Isten vagy evolúció, acid vagy szentség, vezető vagy guru, purgatóriumi tisztító tűz vagy rossz utazás, misztikus megvilágosodás vagy alapos beállítás.* Mondjuk úgy, ahogy a szánkra jön.

Alakítsuk ki saját rítusainkat és szokásainkat. Palástok vagy szürke flanelöltönyök, amulettek vagy tetoválások. Végül azon kapjuk magunkat, hogy életünket szent momentumok sora alkotja, amelyek teljesen helyénvalóknak tűnnek számunkra.

Fokról fokra,
minden tettünk
állásos jelentésre
tesz szert. Minden e
gyes érzékszervhez és
minden egyes alapvető
energiováltozáshoz – evés,
fürdés, szeretkezés – óhatat
lanul ki fogunk alakítani egy
megfelelő rituális szertartást.

Istenjátszmánk tér-idő korlátjait egyértelműen meg kell határoznunk. Otthonunk minden egyes helyisége szentéllé válik. A házunk már nem egy tévésztárszó öltözője, hanem spirituális központ. Kialakul a lelki élet szabályos ritmusa – a napi meditációs (beindító) ülések (marihuánával vagy anélkül), a heti vagy havi egész napos beindulások. Imádatunkat igazítsuk az évszakok, a bolygó kalendáriumának ritmusához.

Rögzítjük írásban a pénzügyi ügyek intézésére vonatkozó terveinket. A pénz teljesen irracionális főképpen a legtöbb nyugati számára. Amint a klánok nagy része érzelmileg elszakad a pénztől, rá fogunk jönni, milyen könnyű a gazdasági túlélés. A pénzt és a munkaerőt teljes mértékben és együttműködve össze kell gyűjteni. A pénz vagy az izomerező öncélú viselkedés gyengíti a klánt. Egy klánnak, miután kiugrott az amerikai életből, fel kell mérnie az erőforrásait, és ki kell alakítania a többi klánnal való cserekereskedelmet. Minden klán ki fogja alakítani a saját termékszerkezetét.

A szexualitás a legtöbb vallási kultusz buktatója. Nyíltságra és őszinteségre van szükség. Az emberek szexuális beállítottságában karmikus, véletlen különbségek nyilvánulnak meg. Alapvetően úgy vagyunk összerakva, hogy egy férfi egy nővel nemzzen utódokat. Kizárólag a heteroszexuális, monogám hűség a szexuális egyesülés természetes módja. Ugyanakkor a Káli Yugában, egy beteg társadalom létezésének utolsó fázisában élünk, ezért a szexuális különbségek elkerülhetetlenek.

Az a mód, ahogyan a szexuális egyesülést megéljük, kulcs a vallásunkhoz. Ez elől nem menekülhetünk. Központi szexuális tevékenységünk az, ahogyan baszunk (vagy nem baszunk). A klán szexuális szabályainak egyértelműeknek és hajlíthatatlanoknak kell lenniük. A klán ne próbáljon meg kapcsolatot létesíteni eltérő szexuális beállítottságú személyekkel. Ezzel nem értékítéletet akarok tenni. A szex szent. A hasonló szexuális hajlamú embereknek létre kell hozniuk a saját spirituális kultuszukat. A homoszexualitás nem betegség, hanem vallásos életmód. A homoszexuálisoknak vallási útként kell elfogadniuk állapotukat. A homoszexuálisok nem csatlakozhatnak heteroszexuális klánokhoz. A homoszexuálisoknak saját szexuális jogjukat kell értékelni, dicsőíteni. Biztosított számukra az a jog, hogy szent testi jogjukat gyakorolhassák. A heteroszexuális klánok támogathatják, segíthetik, taníthatják a homoszexuális klánokat, tanulhatnak azoktól, a különbséget azonban meg kell őrizni – a kölcsönös tisztelet fenntartásával.

Vannak olyan spirituális beállítottságú emberek, akik számára nem megfelelő a monogám egyesülés, hanem egy szabadabb szexuális életformát, a csoportházasságot részesítik előnyben. Jó! Ezen a bolygón már eddig is számos törzs és klán virágzott fel teljes és szent promiszkuitásban. A szabályok viszont legyenek egyértelműek. Fájdalmas problémák merülhetnek fel, ha a klánok kialakítása során nem vesszük figyelembe a szexuális beállítódásokat és a szexuális tabukat (a sejtszintű és fizikális tabukat, nem pedig a lélektaniakat vagy kulturálisakat).

Olyan klántagokat válasszunk, akik osztják vagy kiegészítik a stílusunkat, a vérmérsékletünket, a szexuális beállítottságunkat, azt, ahogyan ráhangolódunk.

A klánélet célja az egójátszma alárendelése a családjátszmának – a klánjátszmának.

Hasznos lehet explicit kapcsolatot fenntartani egy mitikus alakkal. Lehetőleg egy történelmi, pszichedelikus személyiséget válasszunk. Ismernünk kell mitikus gyökereinket. A tények és a hírek a jelen tévédrámájából származnak. Semmi jelentőségük sincs kétmilliárd éves isteni mivoltunk szempontjából. A mítoszok ezzel szemben a sejtszintű memóriabankokból származnak. A mítoszok emberközelivé teszik az evolúció újra és újra felbukkanó mintázatait.

Mítoszt azért választunk, hogy emlékeztessen minket arra, hogy egy ősi és szent folyamat részét képezzük. Azért választunk mítoszt, hogy vezessen minket, amikor kiugrunk a hamis tévészínpad díszleteinek szűkös korlátjai közül.

Mitikus vezetőnek olyan személyt kell választani, aki túljutott a halál és újjászületés próbáján. A tévédrámák hőseivel semmire sem megyünk. Caesar, Napóleon vagy Kennedy nem segítenek megtalálni sejtszerű irányultságunkat. Krisztus, Lao-ce, Hermész Triszmegisztosz, Szókratész kitűnő, beindult történelmi alakok.

Mindenképpen el kell majd költöznünk a nagyvárosból. A városi létforma spirituális szempontból felér az öngyilkossággal. Amerika városai össze fognak omlani, mint ahogy Róma vagy Babilon is elbukott. Menjünk a földekre. Menjünk a tengerhez.

A városokban lévő pszichedelikus központok gyűjtőterületekként fognak működni. A spirituális útkeresők ezrei keresik fel a

nagyvárosokat, ahol is meditációs központokban és pszichedelikus találkozóhelyeken gyűlnek össze.^[3] Ők ezeken a helyeken alapítják meg klánjaikat, majd elvándorolnak a városokból.

A jogi kérdés

Ha nem alapítjuk meg a saját vallásunkat, és nem szentelünk egyre több energiát ennek a célnak, akkor (akármilyen izgalmas is személyiségünk tévészerpe) robotok vagyunk. Új vallásunkat csak mi magunk alapíthatjuk meg. Ne várjunk a messiásra. Csináljuk mi magunk. Most.

Vallásunk céljait, szerepeit, rítusait, értékeit, nyelvezetét, tér- és időbeli elhelyezkedését és mitikus kontextusát két okból kell írásban rögzítenünk. Az egyik az, hogy utazásunk egyértelmű, világos legyen a számunkra és klánunk tagjai számára, a másik pedig az, hogy elbánjunk Caesarral.

Caesar és az Istent keresők között mindig is feszült volt a viszony. A feszültség határait azonban pontosan meg lehet határozni, és ha tiszta az elménk, akkor nem lesznek problémák. Pontosán, magabiztosan haladhatunk.

Minden, ami testünkön és a szentélyünkön kívül létezik, Caesaré. Caesar alkotta a hamis tévéstudiót a „hegység királya”-játzmája számára, és ez a játszma az övé is. Az autópályák, a vagyon, a státusz, a hatalom, a pénz, a fegyverek, minden dolog, minden külső, ember által teremtett objektum az övé. A spirituális élet teljes mértékben elkülönül ezektől a díszletektől. Ha a tévéstudióban vagyunk, engedelmesskedjünk Caesar törvényeinek. De ne vegyünk részt a drámáiban.

Azonban ne feledjük, testünk a mennyek királysága, otthonunk pedig az a szentély, ahol a mennyek királyságát megtaláljuk. Az, amit a testünkön belül teszünk, az, hogy milyen energiákkal hozzuk kapcsolatba érzékszerveinket, és az, hogy mit juttatunk a testünkbe, az csak ránk tartozik.^[4]

Ahhoz, hogy megóvjuk testünk istenségét és szentélyünk szentségét, mindössze expliciteknek kell lennünk – és méltósággal, bátorsággal kell gyakorolnunk vallásunkat.

Írjuk le vallásunk nyolcszoros definícióját (cél, szerep, szabály, rítus, érték, nyelv, mítosz, tér-idő elhelyezés). Ezzel meg is alapítottuk a saját vallásunkat. Az Alkotmány Első Kiegészítése, az

ENSZ alapokmánya és az emberi történelem ősi tradíciója védelmet nyújt ahhoz, hogy szentélyünkben megváltoztathassuk a tudatállapotunkat.

Ha magunkhoz veszünk valamilyen pszichedelikus szentséget, kimegyünk a házunkból, és megzavarjuk Caesar utcájának rendjét, akkor tartóztasson csak le minket a nyilvánvaló bűncselekményért. Azonban az a jogunk, hogy otthon beinduljunk, szent. Az otthonunkból úgy lesz szentély, hogy ezt rögzítjük vallásunk alapító okmányában.

Az alapító okmány írása során meg kell határoznunk, hol és kivel fogjuk magunkhoz venni a szentséget. Az alapító okirat nem teszi lehetővé, hogy bárhol beinduljunk. Tiszteletben kell tartanunk Caesar birtoklási vágyát, a hamis díszletekre formált tulajdonjogát. Ugyanakkor imádatunk látható, a szentélyünkben megtalálható tárgyait is meg kell neveznünk az alapító iratban – egy Buddha-szobrot, egy Krisztus-képet, egy követ, egy faragványt. Szabadon dönthetünk, de legyünk egyértelműek.

Az alapító okiratot hitelesíttessük egy közjegyzővel, vagy küldjük el magunknak postán, ajánlva. Ezzel az aktussal megalapítjuk a vallásunkat, megelőzve a Caesar rendőrségével való lehetséges konfliktusokat. Ez a minimum, amit megtehetünk azért, hogy megvédhessük magunkat a pszichedelikus szerek illegális használatának vádjával szemben. Ha erre nem figyelünk oda, akkor semmire sem figyelünk oda.

Nem árt azonban további lépéseket is tenni. Kifejezetten tanácsos és elég egyszerű vallásunkat államunkkal törvényesen elismertetni. Keressünk egy ügyvédet – lehetőleg pszichedelikus ügyvédet. Több ezer szaladgál belőlük. Hogyan? Nos, keressük őket a harminc év alattiak között. Érdeemes a Polgárjogi Egyesület helyi szervezeténél kezdeni a kutatást. Ha megtaláltuk a megfelelő ügyvédet, kérjük meg, hogy töltsse ki a törvényes elismertetést igénylő szabványos, minden ügyvédi irodában megtalálható, sokszorosított papírokat.

Töltsük ki a nyomtatványt, és rövidesen törvényesen elismert vallássá válunk. Méltóságérzetünk és a spirituális élet iránti elkötelezettségünk is megnövekszik. Caesar Kőkemény Zsaruival szemben is felmérhetetlenül magabiztosabban, előnyösebb

pozícióból léphetünk fel. Ügyeljünk azonban, hogy tisztességesen játszunk. Ne írjunk alá semmi olyat, amit nem áll szándékunkban betartani. Másfelől viszont hagyjunk teret az alapító okiratban vallási gyakorlatunk egyszerű megváltoztatásának. Fiatal, fejlődő vallás vagyunk. Az Isten szerelmére, ne essünk a merevség csapdájába már a legelején!

A pszichedelikus szentségeket csak a kijelölt szentélyekben, kizárólag a pszichedelikus vallás hívőinek társaságában vegyük magunkhoz. Ha rossz fiúk leszünk, és Caesar egyik színpadának mosdójában szívunk füvet, nos, rendben – de legyünk világosak; ezzel saját vallási jogainkat adjuk fel. Tegyük, amihez kedvünk van, de legyünk tudatosak, és ne keverjük össze a rosszfiú-játszmát a vallásos játszmával.

Miután bejegyeztettük a vallásunkat, a kérvényeket és a vallás gyakorlásának leírását helyezzük el a közjegyzői hivatalban. Ha bármi félreértés merülne fel Caesar kopóival, megfelelően fel leszünk készülve rá. Ne lepődjünk meg azon az ötleten, hogy egy ügyvéd kezelje pszichedelikus ügyeinket. Tizenöt éven belül a pszichedelikus ügyvédek lesznek a jogi szakma legnépszerűbb, legnagyobb számban tevékenykedő résztvevői. Egy csekély pénzösszegért folyamatos jogi védelmet biztosíthatunk vallásunk számára. A vállalkozásunkért is megteszünk ennyit, nem? A legjobb az, ha olyan ügyvédet találunk, aki hajlandó belépni a klánunkba.^[5]

Van egy harmadik jogi lépés is, amit esetleg megtehetünk – az olyan illegális szentségek, mint a marihuána és LSD importálásának, forgalmazásának engedélyeztetése. Azt a jogi eljárást, amely révén engedélyt kaphatunk kábítószeres használatára, megerősítő ítéletnek nevezik. Az eljárás végeredményeként olyan bírósági döntés születhet, amely kinyilvánítja, hogy egy egyén vagy egy csoport, a törvény engedélyével vallásos célokra szabadon használhat drogokat.

Amikor megerősítő ítéletért folyamodunk az illegális szentségek importálása és forgalmazása ügyében (ne feledjük, az alkohol, a nikotin és az autók szintén illegálisak – kivéve az engedéllyel rendelkező forgalmazókat), akkor semmivel sem kérünk többet, mint

amit a katolikus papoknak és a zsidó rabbiknak az alkoholtilalom idején megengedtek. Ezek a vallási személyek ugyanis szabadon importálhattak és forgalmazhattak egy illegális kábítószer – a piát –, mindaddig, míg kizárólag csak papoknak adták el, és a kijelölt szentélyekben fogyasztották. A *Native American Church* mintegy negyedmillió tagja hasonló módon szabadon használhat peyote-ot, egy a marihuánánál sokkalta erősebb növényt.

A megerősítő ítéletért való folyamodás több odaadást és energiát igényel – és ennél fogva vallásos kitartásunk harmadik próbájává válik. Mi érdekelhet még minket?

Reményeink szerint 1968 végére az ilyen jellegű kérelmek ezrei özönlik majd el a bíróságokat. A döntésnek, hogy a marihuána és LSD fogyasztásának engedélyezéséért folyamodó kérvényt elfogadják vagy elutasítják, mindig egyedi elbírálás alapján kell megszületnie. Minden bírónak és esküdtszéknek meg kell ítélnie a folyamodó komolyságát. Milyen csodálatos feladat! A fiatal amerikaiak több ezer csoportja fogja majd a bíróságok előtt bemutatni és megvédeni a saját vallását. Milyen nagyszerű fórum a piával szembeállított fű értékeiről szóló szabad vita számára!

Több ezer esküdt és több száz bíró fog megtérni.

És mindezek során nincs ellenségeskedés, nincs versengés, nincs konfliktus Caesarral. Eszközeink: szeretet és humor. A célok most következnek.

Dr. Leary, mi lesz a társadalommal, ha mindenki beindul, ráhangolódik és kiugrik?

Az LSD-fogyasztás „hihetetlen” megnövekedésének egyik érdekes visszajelzése a „Mi lesz a társadalommal, ha mindenki beindul, ráhangolódik és kiugrik?” kérdésben fogalmazódik meg.

Első hallásra a kérdés naivnak tűnik. Soha, sehol nem lesz olyan, hogy mindenki egyszerre ugyanazt a dolgot csinálja. A DNS-kód mindent ciklusokban tervezett meg. Az organikus változások fokozatosan és láthatatlanul következnek be.

A kérdés a tévéstúdió színészének hirtelen támadt rémületét tükrözi. Mi lesz velem, ha a show nem kerül sugárzásra?

Elveszítem a kis szerepemet? Micsoda tragédia lenne, ha a stúdió kartonfalai ledőlnének!

Ezt a játszmarémületet az érzelmi válasz csillapítja le. Ne aggódj! Az életed akkor kezdődik, amikor a tévéjátzsma véget ér. Indulj be, hangolódj rá a világra, ugorj ki! Ezután már szabadon kisétálhatsz a stúdióból – az Édenkert egyik isteneként.

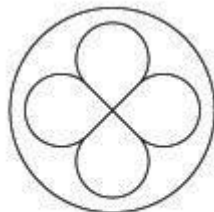
Az értelmi válasz a kérdésre végtelenül bonyolult, attól függ, mennyi időt és energiát tud szánni az ember az utópisztikus tervezésre. A Spirituális Felfedezés Ligája részletes terveket dolgozott ki az ember társadalmi evolúciójának következő ciklusára. A liga kézikönyveket fog kiadni, melyekben leírja az évről évre bekövetkező változásokat.

Összefoglalva: készüljünk fel az amerikai városi technológia teljes megváltozására. A Times Square-en tíz éven belül fű fog nőni. A hatalmas, talajpusztító felhőkarcolók le fognak omlani. Nem tudták, hogy csak színpadi díszletek? Nem tudták, hogy le kell dőlniük? A változás vagy erőszakos úton (háború révén), vagy szelíden, esztétikusan, a pszichedelikus kiugrás folyamata révén történik majd meg.

Akármelyik eset következik is be, nekünk semmit sem kell tennünk a kollektív politikai értelemben. Induljunk be, hangolódjunk rá a

világra, ugorjunk ki! Fedezzük fel és ápoljuk saját isteni mivoltunkat,
a barátaink és a családjaink isteni mivoltát!

Koncentráljunk a klánunkra, és fennmarad a természetes rend.

A LIGA PECSÉTJE

Második fejezet

Az amerikai oktatás mint addiktív folyamat^[6]

Tárgyunk az egyén a felsőoktatásban, az egyén kötelességei és tevékenysége. Milyen hatalmas téma! Szűkítsük egy kicsit a vizsgálódás körét. A dialógus célozzon meg inkább mindannyiunkat, akik a felsőoktatásban résztvevő egyének vagyunk. Beszéljünk közvetlenül és profetikusan a saját helyzetünkről.

Állítsunk magunk elé egy nagyra törő célt: próbáljuk meg felmutatni a legfontosabb üzenetet, amit valaha is hallottunk, próbáljunk meg felmutatni egy kihívást, ami néhányunknak megváltoztatja az életét. Mindez talán szerénytelenségnek tűnhet, de valójában nem az, hiszen amin most elgondolkodunk, annak semmi köze a személyemhez. Akárcsak a többi felszólalót, a Központi Szereposztó engem is azért küldött ide, hogy felolvassam a soraimat abból a forgatókönyvből, amelyen ma mindannyian dolgozunk. Én pusztán egy száj vagyok annak az üzenetnek a közvetítésére, amit rövidesen meghallgatunk. Még egy érv szól amellett, hogy ilyen vakmerő célt tűzzünk ki magunk elé: ebben a színjátékban ez az utolsó fellépésem. Ez az utolsó, egyetemi tanárként, egyetemi hallgatóságnak tartott előadásom. Miután itt végeztem, letörölöm a sminket, új egyenruhába bújok, és egy másik darabban kezdem el játszani a szerepemet.

A harmadik érv amellett, hogy mai célkitűzésem nem szerénytelen, az, hogy semmi újat nem fogok mondani. Nem én írtam a forgatókönyvet. A szöveg a legősibb drámaíró tollából született. Én pusztán elismétlem az emberiség történetének legrégebbi üzenetét. Azt természetesen mindannyian tudjuk, hogy a bölcsek nem beszélnek. A Tao könyve azt mondja, hogy aki tud, az nem beszél, aki pedig beszél, az nem tud. Amikor a múlt bölcsei megszólaltak, mindig ugyanazt a könyvet írták meg. Mindig ugyanazt az üzenetet adták át, különböző dialektusokban elbeszélve, saját koruk metaforáival, saját törzsük nyelvén – az üzenet azonban mindig ugyanaz. „Kapcsold ki az elméd! Néhány pillanatra lépj ki az

egódból! Egy időre függeszd fel gépies tevékenységedet! Állítsd meg a játszmat, amelyben vagy! Nézz önmagadba!”

Ó, szavak! Még több jó tanács! Az előbb elmondottak igencsak banálisak, közhelyszerűek most, a huszadik században, nem? Azonban háromezer évvel ezelőtt, amikor először hangzottak el, rendkívül izgalmasak voltak. Valószínűleg biokémiai változásokat okoztak azoknak az idegrendszerében, akik először hallották. Most, a huszadik században persze állandóan szavak bombáznak minket, óránként több ezer szó, úgyhogy amit mondtam, az csak egy újabb hangsorparádé, ami az egyik fülünkön bemasíroz, a másikon meg ki. Ma nem tudjuk, mit keressünk, ha megpróbálunk kilépni a játszából. És azt sem tudjuk, hogyan léphetnénk ki.

Mármost ha megnézünk néhány, a múlt történelemformáló személyiségei – a nagy látnokok, a nagy vallási vezetők, a nagy költők – által használt metaforát, érdekes egybeeséseket, hasonlóságokat fedezhetünk fel. Mindannyian ugyanazt találták, amikor magukba néztek. A belső fényről, a lélekről, az isteni tűzről, a szikráról, az élet magváról vagy a semmi fehér fényéről beszéltek. Észrevehetjük, hogy ezeknek a metaforáknak a megemlékezésével számos keleti és nyugati nagy filozófust idéztem föl. Annak idején ezek a metaforák mind igazul, helyesen csengtek. Ma már tudjuk, hogy pusztán esetlen metaforák voltak az idegrendszerükben lezajló fiziológiai folyamatok leírására. Figyeljenek! Az elkövetkező kettő-öt évben a modern biokémia és a modern farmakológia meg fogja erősíteni ezeket a költői képeket.

Hadd definiáljam a problémát úgy, ahogy én látom. Legelőször is tudományos értelemben véve ontológiailag szeretném meghatározni, később pedig kitérnék a probléma társadalmi aspektusaira, melyekkel ma szembesülünk.

Ontológiailag végtelen számú valóság létezik, melyek mindegyikét az a partikuláris tér-idő dimenzió határozza meg, amelyet alkalmazunk. Az egyik valóság nézőpontjából azt hihetjük, hogy a többi valóság illuzórikus, pszichotikus, képzeletbeli vagy rejtélyes. Ez azonban csak azért van így, mert leragadunk egyetlen tér-idő érzékelés szintjén.

Sokak számára dühítő a gondolat, hogy sok-sok valóság létezik. A múlt héten Alpert professzorral előadást tartottunk a tudattágításról a Los Angeles-i *Aero-Space Institute*-ban. Egy fiatal mérnök véletlenül estére is bennmaradt az épületben – valamelyik kutatásán dolgozhatott –, és amikor hazaindult, meglátta a tömeget az előadóteremben. Ha már ott volt, beült ő is. Az előadás után, mikor kifelé mentünk, megállított minket, és elkezdett a valóságról vitatkozni. Annyira dühös volt, hogy alig bírt megszólalni. A következőket mondta: „Csak egyetlen valóság létezik, az a valóság, ami itt van, a fizikai törvényeink valósága. Ha pedig önök azt állítják, hogy számtalan valóság létezik, és hogy ezeket a kábítószeres segítségével lehet elérni, akkor ez intellektuális csalás, embertársaik becsapása!” Láthatóan zavarta és dühítette az a gondolat, hogy ez a valóság (aminek a létezéséről meg vagyunk győződve) talán csak egyetlen szint a valóságok elképesztően bonyolult láncolatában. Már az elég szörnyű, hogy egyesek szerint más valóságok is vannak, az viszont már elviselhetetlen, hogy ugyanezek szerint más valóságok sokkal hasznosabbak megszokott valóságunknál az ekstázis, a boldogság, a bölcsesség és a hatékonyabb létezés szempontjából. Ennyit az általános ontológiai helyzetről. Próbáljuk meg pontosabban körülírva kifejtetni a problémát.

Az a társadalmi valóság, amiben felnevelkedtünk, és amelyiknek az érzékelésére, kezelésére megtanítottak, meglehetősen hétköznapi, statikus jelenség. Hiányzik belőle az igazi izgalom. A valóságról alkotott képünkben nincs meg az igazi nyüzsgés és dráma, az elektronszintű, sejtszintű, szomatikus és érzékszervi energiafolyamok szépsége. Nem látjuk az élet folyamát, pedig állandóan körülvesz minket. Bennünk, a testünket felépítő milliárdnyi sejtben buzog, de általában képtelenek vagyunk megtapasztalni. Vakok vagyunk rá. Például, honnan tudjuk, hogy valaki más él? Meg kell szúrunk robottestét, meg kell hallgatnunk a szívverését, valami mozgást kell találnunk. Ha lélegzik, akkor él. Ez azonban nem az élet folyama, hanem csak egy külsődleges szimptóma. Olyan, mint amikor látjuk, hogy az autó halad, és az autó testének mozgásából arra következtetünk, hogy odabent működik a motorja. Halljuk a motor dohogását, fékezhetünk is, de képtelenek vagyunk

ráhangolódni a bennünk vagy körülöttünk lévő élet hajtóművére. Most bizonyára azt gondolják, szegény Leary túlságosan elszállt. Én azonban tényleg nem hiszem, hogy ennyire nehéz logikusan belátni azt a tényt, hogy számos valóság létezik, és hogy a legizgalmasabb dolgok – a sejtszintű és nukleáris folyamatok, a fehérje keletkezése a DNS-kód alapján – nem a megszokott érzékelési szintünkön zajlanak. És ami azt illeti, azt sem nehéz belátni, hogy a legösszetettebb kommunikáció, a legkreatívabb folyamatok olyan szinteken léteznek, amelyeknek általában nem vagyunk a tudatában.

Hadd éljek egy analógiával. Tegyük fel, hogy még sohasem hallottak a mikroszkópról, én pedig önök elé állok, és így szólok: „Hölgyeim és uraim, van egy szerkezetem, ami teljesen más képet ad a valóságról, mint amit megszoktunk. Eszerint a kép szerint a körülöttünk lévő, szilárdnak, szimmetrikusnak, valamilyen formába rendeződöttnek tűnő világ organizmusokból épül fel, amelyek mindegyike egy-egy univerzum. Egy vízcseppben is egy egész világ található. Egy csepp vér olyan, mint egy egész galaxis. A falevelek fantasztikus szerveződések, talán bonyolultabbak, mint társadalmunk szerkezete.” Amíg rá nem tudnám venni önöket, hogy belenézzenek a mikroszkópba, addig azt hinnék, teljesen elszálltam. Ha azonban belenéznének, és megtanulnák, hogyan állítsák a fókuszot, akkor részesülhetnének abban a csodában, amit megpróbáltam leírni önöknek. Rendben, mindannyian tudjuk, milyen végtelenül összetett a sejtszintű élet.

Hajlamosak vagyunk úgy gondolni külső, bőrrel borított testünkre, mint alapvető ontológiai hivatkozási alapra, mint univerzumunk központjára. Bolond egocentrizmusunk nyilvánvalóvá válik, ha testünket összehasonlítjuk egy traktorral. A traktorról vagy a kombájnról általában azt tartjuk, hogy esetlen, durva eszközök, amelyek segítségével élelmiszert termelhetünk. A sejt szempontjából azonban az állat teste, az ember teste, az önök teste csak egy esetlen eszköz, aminek az a feladata, hogy beszerezze a sejtszintű élet fennmaradásához szükséges anyagokat. Ha pedig alaposan áttanulmányozzuk a biológiai könyveket, rájövünk, hogy testünk tulajdonképpen lágy, isteni gépek komplex rendszere, amelyek a sejtek szükségleteit elégítik ki a maguk miriádnyi módján. Ezek a

gondolatok egy kissé talán zavarba ejtők az egocentrikus és antropocentrikus nézőpontunk számára.

De ez még csak a kezdet, mert megjelenik egy alak az elektronmikroszkóppal, és így szól: „A mikroszkóp meg a sejt egy nagy nulla! A sejt persze elég bonyolult dolog, az atomon belül azonban egy egész univerzum található, amelyben fénysebességgel játszódnak le a folyamatok. Ha már izgalomról, örömről, kommunikációról van szó, akkor itt, az elektronok szintjén találhatjuk meg mindezt.” Majd a csillagász tűnik fel a saját eszközeivel, és megint csak ki vagyunk ütve!

A számtalan valóságnak a tudomány által elének tárt víziójában (akármennyire is vonakodva nézünk rá) számomra a modern tudomány kozmológiája és bizonyos keleti vallások, nevezetesen a hinduizmus és buddhizmus kozmológiája közötti egyre szorosabb kapcsolat a legérdekesebb. Erős a gyanúm, hogy keresztény misztikusaink hipotéziseit és a keleti filozófusok számos kozmológiai, ontológiai elméletét pár éven belül objektív biokémiai fogalmakkal is le tudjuk majd írni. Az elektronmikroszkóp és a modern látcsövek által láthatóvá vált, „odaát” lévő jelenségek már most súlyos csapást mértek büszkeségünkre és antropomorfizmusunkra (amit Robert Ardrey „romantikus téveszmének” nevez), de ezeken túl még itt van a legzavarbaejtőbb tudomány, a modern farmakológia is. Olyan bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, amelyek alapján azt a következtetést kell levonnunk, hogy ha egy bizonyos, idegrendszerünk kémiai egyensúlyát megváltoztató anyagot kis mennyiségben a szervezetünkbe juttatunk, akkor lehetőségünk nyílik arra, hogy közvetlenül tapasztalunk néhány olyan dolgot, amit kívülről a mikroszkóp lencsén keresztül vizsgálhatunk.

Még sok mindent szeretnék tömören elmondani az oktatási kémia lehetséges alkalmazásairól és hatásáról. Most azonban inkább megállnék, és röviden összefoglalnám azokat a társadalom- és oktatáspolitikai problémákat, amelyek a szimpózium tárgyát képezik. A konferencia elmúlt két napja során egyfolytában azt hajtogattuk egymásnak, hogy mennyire szörnyű a helyzet. Nos, én nem vagyok ennyire pesszimista. Minek a helyzete szörnyű? A sejtszintű

folyamatoké semmiképpen sem. A legfelsőbb intelligencia, hogy ezzel a banális, huszadik századi kifejezéssel illessem a DNS-kódot, nincs szörnyű helyzetben. Ami azt illeti, az emberi faj fenn fog maradni, valószínűleg valamilyen mutáción átesett formában. Mi van szörnyű helyzetben? A társadalmi játszmáink vannak szörnyű helyzetben. Világi hagyományaink, kedvenc nézeteink, kulturális rendszerünk. Ezek az időleges jelenségek összeomlanak, hogy átadják helyüket az evolúció fejlettebb formáinak.

Én személy szerint nagyon optimista vagyok a sejszintű folyamatot és az emberi fajt illetően, mert mindkettő a része, mindannyian a részei vagyunk annak a fantasztikus, rohanó áramlásnak, melynek két lenyűgöző csúcspontja között körülbelül kétmilliárd év telt el. És nem maradhatunk hátra, nem kapaszkodhatunk egy sziklába az áramlat közepén. Együtt kell haladnunk az áramlással; bízunk kell a folyamatban, alkalmazkodnunk kell hozzá, de ugyanakkor megpróbálhatjuk megérteni és élvezni is. Azonnal mondok néhány példát arra, hogyan tehetnénk ezt.

Mindannyian egy egyre inkább beállt, mozdíthatatlan, merev társadalmi helyzet csapdájába estünk. Egy olyan társadalmi folyamatéba, ami valahol hátul kapaszkodik egy sziklába, és megakadályozza, hogy együtt haladjunk az áramlással. A klasszikus szimptomák mindegyike felmutatható: professzionalizmus, bürokrácia, a régi kliséktől való túlzott függőség, túl nagy odafigyelés a külső, anyagi dolgokra, a tömegkommunikáció okozta uniformizálódás és konformitás. Az ősi színjáték ismétli önmagát. Ugyanez történt Rómában, a perzsa birodalomban, a török birodalomban és Athénben. Ugyanezek a szimptomák. Csapdába estünk egy légkondicionált hangyabolyban, és csak nézzük, ahogy tehetetlenül sodródunk a háború, a túlnépesedés, a képlékeny sztereotípiák felé. A cirkuszaink szórakoztatnak minket – az űr meghódításának versenye és a televízió –, de egyre rémültebbek, s ami még rosszabb, egyre unottabbak vagyunk. Készen állunk arra, hogy új fejezetet nyissunk a történelemben: a következő evolúciós lépést.

És hogy mi a következő lépés? Merre találjuk az új irányt? A bölcsek már háromezer éve megmondták: *belül*, a fejünkön belül.

Tudjuk, hogy az emberi lény nem túl régen egészíti ki az állatok birodalmát. Felegyenesedett, nagy koponyájú ősrünk mintegy hetvenezer évvel ezelőtt jelent meg a bolygón – ez pedig csak a másodperc töredéke az evolúció időskáláján. Egy hirtelen mutáció következtében az agy és a koponya mérete megduplázódott. Különös cerebrális robbanás. Az egyik paleo-neurológiai elmélet szerint (Dr. Tilly Edinger) „az agykoponya méretének mintegy ötven százalékos növekedése nem járt együtt a testméret arányos növekedésével.”

Ennél fogva fennáll az a lenyűgöző lehetőség, hogy az ember létének rövid csecsemőkora során még nem tanulta meg, hogyan használja új neurológiai gépezetét. Talán olyan, mint a gyermek, akit szabadjára engedtek egy többmilliárd elektroncsőből álló számítógép vezérlőközpontjában: az ember is éppen csak elkezdte felfogni, felfedezni, hogy a szemöldökei mögött rejlő gépezetben a jelentés végtelenségét és valamiféle igen összetett hatalmat hordoz.

Erről az elképesztő helyzetről legelőször Alfred Russel Wallace – Charles Darwin társa az evolúciós elmélet felfedezésében – számolt be. Wallace mutatott rá elsőként arra, hogy az úgynevezett vademberek – az eszkimók, az afrikai törzsek – messze nem primitív, fejlődésben visszamaradott fajok leszármazottai, hanem ugyanazzal a neurológiai eszköztárral rendelkeznek, mint a művelt európaiak. Egyszerűen csak másképp használják ezt az eszköztárat. Nem nyelvileg vagy más, szimbolikus játszmárokban fejlesztették ki. „Nyugodtan levonhatjuk azt a következtetést”, mondta Wallace, „hogy a vademberek agya megfelelő képzés és művelés után képes messze azon a szinten túl működni, mint amire valaha is szükségük volt.” Az idézetben megnyilvánuló etnocentrikus előfeltevéseket (a protestáns etikára, vagy a primitív-civilizált megkülönböztetésre gondolok) most nem kommentálok, inkább a gondolatmenet logikáját követve rátérek a következő lépcsőfokra.

Fennáll annak a lehetősége, hogy ugyanez ránk is igaz. Mechanikus műveltségünk ellenére lehet, hogy vademberek vagyunk – oktalan barmok, akiknek fogalmuk sincs a bennük rejlő

potenciálról. Nagyon valószínű, hogy az eljövendő nemzedékek csodálkozva fognak visszatekinteni ránk: hogyan játszhattak ezek ilyen gyerekesen egyszerű játékaikkal, primitív szavaikkal, hogyan nem vették észre a bennük lévő sebességet, erőt és összefüggésteremtő potenciált? Miként lehet, hogy nem éltek a rendelkezésükre álló eszközzel?

Loren Eiseley szerint (az előző pár bekezdésben az ő érvelését követtem), „amikor az agy növekedésének felszabadult potenciálja megjelent, az ember olyan új világba került, ahol a régi szabályok már nem működtek. A agy ösvényei minden nyelvi, a szimbolikus gondolkodás területén történt előrelépéssel megsokszorozódtak. Nem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy az agy közelmúltban kifejlődött, legkevésbé specializálódott területei – a ‘csendes területek’ – alakultak ki a legkésőbb. Egyes neurológusok arra gyanakszanak – és nem ok nélkül –, hogy ezeken a területeken olyan potenciálok rejtőzhetnek, amelyek csak fajunk jövője során kerülnek majd felszínre.”

Ezek szerint a neurológiai eszköztár, a rendelkezésünkre álló agykapacitás csak nagyon kis százalékát hasznosítjuk. A valóság egyetlen szintjén érzékelünk és cselekszünk, pedig számtalan irányba, számtalan hely felé indulhatnánk.

Hölgyeim és uraim, ideje felébredni! Ideje valóban használni a fejünket. De hogyan? Gondoljunk csak a témánkra: az egyén a felsőoktatásban. Az oktatás elősegíti fejünk használatát? Ha a felsőoktatás szerepéről akarunk gondolkodni, akkor úgy kell gondolnunk az egyetemre, mint egy új ötleteket árasztó vagy új víziókat felmutató helyre. Egy olyan helyre, ahol megtanulhatjuk kihasználni neurológiai eszköztárunkat.

Az egyetemet, és ami azt illeti, az oktatási rendszer minden lépcsőfokát, a felnőttek társadalma finanszírozza, hogy az intézmények megtanítsák a fiatalokat ugyanannak a játszmának a továbbvitelére. Ezzel mintegy biztosítják, hogy ne használjuk a fejünket. Diákok, ez az intézmény az összes többi oktatási intézménnyel együtt azért van, hogy elaltasson, elkábítson titeket. Hogy biztosítsa: ha kísértálotk innen a nagyobb játszmába, akkor beálltok a sorba. Hogy biztosítsa: ugyanolyan robotok lesztek, mint a

szüleitek; engedelmes, hatékony, alkalmazkodó játékosok a társadalmi játszmában. A gépezet pótolható részei.

Egy *picit* persze lázadhattok. Tetszésetek szerint öltözködhettek, csinosak lehettek, hordhattok rövidnadrágot, meg ilyenek. Van egy kis mozgásteretek, hogy azt hihessétek, ti másképp csináljátok a dolgaitokat. De ne hagyjátok becsapni magatokat!

Tegnap este a televízióban láttam egy kerekasztal-beszélgetést, ahol főiskolások beszélgettek fontos problémákról. Nagyon komoly társadalmi problémákról. A fiatalok ivásáról volt szó. Úgy tűnik, az a gond, hogy a fiatalok egy kicsit túl hamar szeretnék csinálni ugyanazokat a dolgokat, mint a felnőttek. Még azelőtt szeretnétek elkezdni használni a felnőttek narkotikumait, hogy elég idősök lennétek hozzá. Ne siessetek! Nemsokára felnőttekként fogtok inni. És az összes többi felnőtt, gépies cselekvéssort is végre fogjátok hajtani, hiszen erre tanítanak titeket. Az oktatási intézmények azt akarják a legkevésbé megengedni nektek, hogy kitágítsátok a tudatotokat, hogy éljete a fejeteekben lévő, ki nem használt potenciállal, hogy közvetlenül tapasztaljátok meg dolgokat. Nem akarják, hogy kibontakozzatok, hogy felnőjete – hogy valóban felnőjete. Nem akarják, hogy eljussatok a valóság egy másik szintjére. Nem akarják, hogy komolyan vegyétek az életet; azt akarják, hogy az ő játszmájukat vegyétek komolyan. Az oktatás, kedves diákok, kábítás: narkotikus folyamat, amely nagy valószínűséggel eltompítja érzékenységeteket, egész életetekre megbénítja az agyatekat és viselkedéseteket.

Azt is szeretném megjegyezni, hogy oktatási rendszerünk szerintem különösen veszélyes narkotikum, mert valószínűleg közvetlen pszichológiai károsodást okoz az idegrendszeretekben. Hadd magyarázzam meg, mit értek ezalatt. Az agyatek, a testetek összes többi szervéhez hasonlóan, tökéletes eszköz. Amikor megszülettetek, a világra hoztátok ezt a szervet, ami rendeltetése szerint majdnem tökéletesen érzékeli, mi történik körülöttem és bennetek. Mint ahogy a szív is tudja, mi a dolga, úgy az agyatek is készen áll a feladatára. Azonban, amit az oktatás művel a fejetekekkel, az olyan, mintha kivennék a szíveteket, gumiszalagokat tekernének köré, és rugókat raknának bele, hogy dobogjon. Az oktatás nem tesz

mást, mint hogy egy sor szűrőt helyez a tudatok elé, hogy évről évre, lépésről lépésre egyre kevesebbet és kevesebbet tapasztaljatok. Meggyőződésem, hogy egy csecsemő sokkal többet lát, mint mi. Egy tíz-tizenkét éves gyerek játékában még mindig fellelhető némi rugalmasság. A felnőttek azonban a szűrők segítségével a befolyásolható reakciók szintjére redukálták a tapasztalást. Ez egy biokémiai jelenség. Számos bizonyíték utal arra, hogy a szokások visszacsatoló hurkok ideghálózatai. A hanglemez barázdáihoz vagy az izmokhoz hasonlóan, minél többet használjuk ezeket a hurkokat, annál valószínűbb, hogy legközelebb megint használni fogjuk őket. Ha lenne rá időm, pontosan el tudnám magyarázni, hogyan működik ez a kondicionáló-oktatási folyamat, hogyan épül rá a korai, esetleges, rögzült érzelmekre.

Tehát ismét itt tartunk. A monolitikus, mozdulatlan birodalom a bukása előtt áll. Az elmúlt pár ezer év során már sokszor voltunk ebben a helyzetben. Mihez kezdünk az oktatás narkózisával? Hogyan „rúghatjuk fel” a konformista szokásokat? Hogyan tanuljuk meg használni a fejünket?

Mindannyian ennek az addiktív társadalmi folyamatnak a csapdájába estünk. Ti, fiatalok, tudjátok, hogy a helyzet nem úgy alakul, ahogy alakulhatna. Tudjátok, hogy rászoktattak benneteket erre a kábítószerre. Rettegtek a robotléttől. De mindig van remény, igaz? Mindig ott a csali. „Gyertek csak. Majd jobb lesz. Ha ma jók lesztek, holnap valami nagyszerű történik.” Nem igaz! Ami azt illeti, a dolgok csak egyre rosszabbak lesznek, kedves robotok.

Rendben, merre tartunk? Mit tehetünk? Két válaszom van erre a kérdésre. Az első: *ugorjatok ki!* Lépjetek ki oda, ahol közelebb vagytok a valósághoz, a közvetlen tapasztalathoz! Lépjetek ki oda, ahol valóban megtörténnek a dolgok! Menjetek el a határig! Jussatok el azokba a fókuszpontokba, ahol a legfontosabb dolgok történnek! Miért nem választjátok ki a világ szerintetek legfontosabb problémáját, miért nem mentek oda, ahol az éppen megtörténik, ahol tanulmányozhatjátok, ahol megoldhatjátok? Miért nem? Valakinek ott kell lennie – a középpontban. Miért ne lennétek ott ti?

Mindez persze kockázattal jár. Az egyik kockázat az, hogy kicsúszik a lábatok alól a létra, amelyen eddig másztatok.

Elveszítitek a társadalmi kapcsolatokat.

Gyakran fordulnak hozzám hallgatók a kérdéssel: „Pszichológus szeretnék lenni. Mit csináljak, hol tanuljak?” Én pedig mindig visszakérdezek: „Miért akarsz pszichológiát tanulni?” Általában a következő két válasz egyikét adják. Az egyik: „Pszichológus akarok lenni. A pszichológiajátsszmát akarom játszani. Azt akarom, hogy képes legyek azt a szerepet játszani, képes legyek azokat a szavakat használni, mint ön. Tanársegéd akarok lenni, aztán adjunktus, majd docens, végül egyetemi tanár. És ha elég ambiciózus vagyok, talán még az Amerikai Pszichológiai Társaság elnöke is lehetek.” Ez fair válasz, és ha valakinek ilyen ambíciói vannak, akkor azt tudom neki javasolni, hogy menjen Michiganbe vagy a Yale-re, de semmiképpen se az XYZ egyetemre.

Ugyanakkor azonban vannak hallgatók, akik így felelnek: „Azért akarok pszichológiát tanulni, mert szeretnék többet tudni az emberi természetéről”, vagy „Rá akarok jönni, hogy mi micsoda.” Hogy valami jót tegyenek. Nekik csak azt tudom tanácsolni, hogy felejtsék el az egészséget. Miféle jót akarsz cselekedni? Az elmebetegségeken akarsz segíteni? Akkor jelentkezz egy elmeegógyintézetbe. Tölts el ott egy-két évet – többet fogsz tudni az elmebetegségekről, mint amennyit a szakma száz év alatt felhalmozott. Ha a fiatalok bűnözéséről, a bűnözés csökkentésének lehetőségeiről akarsz megtudni valamit, akkor pedig menj el a kemény negyedekbe, sajátítsd el a bűnözés játsszmáját, tanuld meg, hogyan kerülhetsz testközeli kapcsolatba a keményfiúkkal, tudd meg tőlük, miért lettek tolvajok és gyilkosok. Tölts el egy évet valamelyik börtönben – de nem pszichológusként, hanem talán őrként vagy takarítóként. Sokkal több tudáshoz juthatsz hozzá, mint bármelyik kriminológiai tankönyvből. Így mennek ezek a dolgok. A tudatlanságnak ebben a fázisában nincs olyan probléma, amit a valóságban való elmerülés révén meg ne lehetne oldani.

A tanácsommal szemben természetesen az lesz az ellenvetés, hogy „végül is szükségünk van némi információra, szükségünk van tényekre, és ezeket pedig egyetemi kurzusokon tanulhatjuk meg.” Erre én azt mondom: „Persze, léteznek egzisztenciális problémák, és néha, amikor megpróbáljuk megoldani azokat, szívesen nyúlunk a korábbi kutatók tapasztalataihoz és adataihoz.” Nyugodtan

használhatjuk a könyvtárakat, de vigyázat! – a könyvtár is olyan, mint a kábítószer. A könyvtári könyvek nagyon veszélyes, függőséget okozó anyagok. A könyvek önmagukban céllá válhatnak, akár csak a heroin. Két évvel ezelőtt felvettem a Harvardon, hogy zárják be, láncolják le a Widener könyvtár ajtajait, és vágjanak olyan kis lyukakat a falakon, mint amilyeneket a bankpénztárakban láthatunk. Ha valamelyik hallgató hozzá akar jutni egy könyvhöz, akkor igazolást kell hoznia arról, hogy valamilyen egzisztenciális, gyakorlati problémája van. Nem mondhatja, hogy azért akarja tényekkel teletömni a fejét, hogy lenyűgözze az egyik tanárát, vagy hogy lekörözze a társait az intellektuális játszmában. Nem. Ha azonban egzisztenciális problémája van, akkor a könyvtár segít neki összegyűjteni minden információt, ami előmozdíthatja a probléma megoldását. Mondanom sem kell, a tervem nem aratott osztatlan sikert, a könyvtár ajtaja még mindig nyitva áll. A Harvardon még ma is recept nélkül lehet hozzájutni a veszélyes, narkotikus kötetekhez.

Hová menjünk, merre induljunk el?

Az egyes számú válasz az, hogy menjünk ki a világba, menjünk oda, ahol a valóban fontos események, az általunk fontosnak tartott események zajlanak, és vessük bele magunkat ezekbe az eseményekbe. Hiszen így történtek meg a tudomány és a politika nagy előrelépései is.

A kettes számú válasz a „hová menjünk?” kérdésre: menjünk befelé. Lépünk be a saját agyunkba; kezdjük el használni fejünk kiaknázatlan területeit. Barátaim, itt található az igazi vadnyugat, az igazi kihívás, az igazi lehetőség.

De hogyan tegyük mindezt? Az ember évszázadok, évezredek óta tanulmányozza a problémát: hogyan tágítsa ki a tudatát, hogyan lépjen be a saját agyába. Az egyik klasszikus eljárás a meditáció egyszerű folyamata. Azonban ma, 1963-ban ez a módszer elszálltnak tűnik. Ha azt mondanánk egy amerikainak, hogy jót tenne neki, ha naponta egy órát magányban töltene el – nem gondolkodva, hanem egyszerűen csak kikapcsolva a külső ingereket és a belső mentális gépezetet, pusztán arra figyelve, hová juttatja el a folyamat –, akkor minden bizonnyal bolondnak nézne minket. Azonban ne

feledjük, hogy az emberi faj nagy többsége számára évezredek óta a meditáció volt a klasszikus pszichológiai technika.

Minden nagy látnokunk, mindenki, aki változtatott az emberi történelem menetén, meditatív élmény során tette ezt.

Ezt a „beindulást” a modern pszichológia a „szenzoros depriváció” cífra nevével illeti. Néhány évvel ezelőtt a pszichológusok felfedezték, hogy ha veszünk egy amerikait, bedugjuk egy sötét helyiségbe, elszigeteljük a hangoktól, a fénytől és a tapintási ingerektől – más szóval, ha kikapcsoljuk az összes külső játszmát, akkor a kísérleti alany elméje képtelen lesz tovább működni, a tudatát különös dolgok töltik meg, elkezd hallucinálni, revelációi, látomásai támadnak, vagy pánikba esik, és segítségért kiáltozva kirohan a szobából. Ennek az az oka (és ezzel visszatérünk a neuropszichológiához), hogy az elménknek, a mi játszmafüggő, verbális elménknek folyamatos ingerlésre van szüksége – mint ahogy a drogosnak is állandóan szüksége van a szerre. Folyamatosan táplálnunk kell az elmét. Visszacsatolásra van szükségünk ahhoz, hogy fenntarthassuk annak a látszatát, hogy mi mi vagyunk, és hogy a mi valóság szintünk tényleg valóság. Állandóan emberek közé kell mennünk, hogy emlékeztessenek rá, mi mi vagyunk. Ahhoz pedig, hogy ezt a társadalmi valóságot életben tartsuk, olyan emberek között kell lennünk, akik ugyanebben a közvetlen valóságban léteznek, ugyanezeket a társadalmi hallucinációkat élik át.

Amikor pedig „odaát” vagyunk, távol a társadalmi és érzékszervi ingerektől (mint a hajótöröttek, a sivatagban eltévedtek, a hegyek között, a hóban rekedtek, a kolostorok lakói, a cellájukba visszavonultak), megjelennek az elvonási tünetek. Pánikba esünk, mert más valóság szintre kerülünk. Hány nagy látnokunk, hány nagy történelemformáló egyéniségünk vonult ki a sivatagba? Jézus Krisztus a hegyek közé, egy barlangba húzódott vissza; Mohamed is egy barlangban üldögélt; Buddha évekig magányosan élt, Keresztelő Szent János hasonlóképp. És ugyanez áll a többi nagy látnokra is. Ma az a probléma, hogy egyre nehezebb hagyni, hogy megtörténjenek ezek a pszichológiai események. Egyre nehezebb egyedül maradni, és befelé figyelni.

Napjainkban technológiánk, ami oly sokat tett tudatunk beszűküléséért és ennek a robotkonformitásnak a megteremtéséért, két nagyon zavaró folyamatot indított el, amelyek a következő néhány év során mindannyiunknak komoly fejtörést okoznak. Az egyik folyamat az agy elektromos ingerlése, a másik pedig az új kábítószer megjelenése. Ez utóbbi szintén azt teszi lehetővé, hogy nagyobb mértékben irányítsuk – mi vagy mások – a tudatunkat. A következő evolúciós lépés ennek a két eszköznek a révén következik majd be. Mindkettő nagyobb hatalmat, nagyobb ellenőrzést jelent majd agyunk jelenleg nem használt, nagyobb része felett – amelyről alig tudunk még valamit –, és mindkettő elősegíti majd annak jobb kihasználását, alkalmazását.

Ezek a potenciálok és ezek az ígéretetek nem fognak eltűnni. A fejünk, a ki nem használt agysejtekkel együtt, itt van. Az agyi folyamatok elektromos stimulációja és biokémiai kitágítása szintén itt van. Nem fognak csak azért eltűnni, mert felrúgják pszichológiai elméleteinket vagy új, oktató szavainkat.

1943-ban drámai esemény történt egy svájci laboratóriumban, mikor Dr. Albert Hofmann véletlenül, igen kis mennyiségben beadta magának az LSD 25-ként ismertté vált, félszintetikus ergot fungust (anyarozs-gombát). Hofmann hirtelen egy olyan valóság szinten találta magát, amelyet addig sohasem tapasztalt. Ugyanez valószínűleg sok vegyésznel és nem vegyésznel megtörtént már a múltban. Azonban Hofmann volt az a reflektorfénybe kerülő személy, aki megértette, mi is történt vele. És miatta, a Sandoz-laboratóriumban kutató Albert Hofmann miatt kell ma szembenéznünk a tudattágító szerek jelentette kihívással és dilemmával. A tudattágító szerek abban az értelemben nem okoznak függőséget, hogy nem alakul ki irányukban pszichológiai kötődés. Rá kell mutatnom, hogy maga az addiktivitás kérdése is nevetséges azok számára, akik érzik, hogy mindannyian reménytelenül függünk a szavaktól és törzsi játszmáinktól. Az említett szerek pszichológiai szempontból teljesen biztonságosak. Több mint kétezer tanulmány jelent meg a témában, és az 1968-as helyzetet felmérve, a pletykák ellenére semmilyen bizonyíték sem támasztja alá a szomatikus vagy fizikai mellékhatások létezését. A szerek azonban *veszélyesek*; a

társadalom-politikai veszélyek léteznek. Cáfolhatatlan bizonyítékaink vannak arra, hogy ezek a szerek pánikot, megfontolatlan döntéseket és irracionális viselkedést okoznak az egyetemi rektorok, a pszichiáterek és a kormányhivatalnokok körében, *akik nem élnek velük.*

Véleményünk szerint a közeljövőben minden bizonnyal kialakul majd egy képzéssel egybekötött jogosítványrendszer – ahogy repülőgép- és autóvezetői engedélyhez is bárki hozzájuthat a megfelelő tanfolyamok elvégzése után. Az embereknek bizonyítaniuk kell: anélkül képesek használni neurológiai berendezésüket, hogy ártanának önmaguknak vagy veszélybe sodornák embertársaikat. Tanúbizonytságot kell majd adniuk hozzáértésükről, tapasztalatukról, képzettségükről, és ha mindezt megteszik, akkor úgy érezhetjük, jogosultak a jogosítvány elnyerésére. A repülőgép- és autóvezetői engedélyekhez hasonlóan ez a jogosítvány is visszavonható lenne, ha tulajdonosuk sérülést okozna magának vagy másoknak.

A tudattágító szerek körében végzett kutatásoknak számos mellékterméke van. Először is, elkerülhetetlen egy új nyelv kialakítása az élmények új aspektusainak közlésére. A ma használt, szavakból álló nyelv elképesztően esetlen, statikus, nehézkes. Ki kell majd fejlesztenünk – ahogy a kémia is tette – egy nyelvet, ami tiszteletben tartja azt a tényt, hogy tapasztalataink, viselkedésünk, társadalmi formáink folyamatos áramlásban vannak. Ha pedig a nyelvünk nincs felkészülve a változásra, akkor bajban vagyunk, csapdába estünk. Elkábított minket az oktatási rendszer. Lesznek új értékek, amelyek a többit megerősítve, de szélesebb realitás-skálán alapulnak. Jelenlegi, bizonyos etnocentrikus törzsi célokra alapuló értékeink fontossága csökkenni fog, miután megértjük, valójában hol tart az ember a biológiai evolúció folyamatában. Lesznek új társadalmi formák; és lesznek új oktatási módszerek.

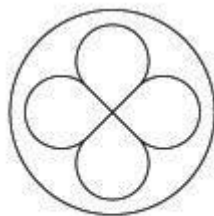
Hadd mondjak egy példát. Az elmúlt néhány hónap során a tanulás tudattágítás általi felgyorsításának lehetőségeit tanulmányoztuk. Emlékszünk, idomított agyunk az, ami meggátol minket a tanulásban. Ha egy franciául nem beszélő nyelvészprofesszor ötéves kisfia társaságában Franciaországba

utazik, és mindketten ugyanannyi időt töltenek franciák társaságában, akkor melyikük fog hamarabb megtanulni franciául? Az ötéves srác villámgyorsan le hagyja az apját, még akkor is, ha az a nyelvtudományok doktora. Miért? Azért, mert apuci teletömte a fejét mindenféle cenzoráló, szűrő gondolattal, amelyek megakadályozzák, hogy együtt növekedjen a francia nyelv folyamával. A pszichedelikus élmény képes eltávolítani ezeket a tanulási gátakat. Volt például egy esetünk, egy ragyogóan okos asszony, akiben érzelmi gátak alakultak ki a nyelvtanulással szemben. Spanyolul szeretett volna megtanulni. Egy nagyon nagy adag LSD-t adtunk be neki, leültettük egy csendes szobában, a fejére tettünk egy fejhallgatót, és órákon át elárasztottuk a magnóról szóló, folyamatos spanyol beszéddel. Mintegy óránként bementünk és megkérdeztük, hogy érzi magát. Eksztatikus révületben, spanyolul válaszolt! Egy évezreden át lubickolt a spanyol nyelvben. A hatodik vagy hetedik óra végén pontos kiejtéssel, tökéletesen intonálva, a megfelelő tempóban ismételte el a spanyol szavakat. Ma csak az a problémája, hogy ha spanyol beszédet hall, akkor általában átkerül egy másik tudatszintre, hirtelen az egekben érzi magát – ami az önkondicionálás további érdekes lehetőségei felé mutat. Mindannyiunkat, felnőtteket és diákokat egyaránt, oly sokáig cenzúráztak, oly sokáig kényszerítették ránk a szűrőket, oly erősek a neuro-pszichológiai folyamatok, hogy ha ki akarjuk tágítani tudatunkat, akkor valószínűleg kémiai eszközöket kell használnunk. Nekünk, felnőtteknek, ha más tudatszinteket is el szeretnénk érni, valami ilyesféle, közvetlen eszközre kell bízunk magunkat. A következő nemzedékkel kapcsolatban nagyon nagy reményeket táplálunk, az azt követővel kapcsolatban pedig még nagyobbakat. Kutatásaink és oktatási kísérleteink célja az, hogy tanúi lehessünk olyan emberi lények egy vagy két generáción belüli felbukkanásának, akik drogok nélkül is sokkal jobban, idegrendszerük sokkal nagyobb részét tudják elérni.

Hát ennyi lett volna. Biztosra veszem, hogy önök közül senki, vagy csak nagyon kevesen követik a tanácsomat és profetikus figyelmeztetésemet. Szavakkal kellett beszélnem önökhöz. Én azonban megfogadom a saját tanácsomat. Kiugrok az egyetemről és

az oktatási rendszerből. Szakítok a hagyománnyal. Remélem, hogy az elkövetkezendő néhány év során, miközben a holdkórosság felé sodródnak, néhányan emlékezni fognak a mai találkozásunkra, és sikerül megszabadulniuk a rendszertől való függőségtől. Én várni fogok önökre.

Még egy utolsó figyelmeztetés. Sokan lesznek, akik felismerik a fentebb említett elektromos és vegyi technikák hasznát, és alkalmazni akarják majd őket. A nyugati, tudományos elme ugyanis mindig is használni akarta őket, a saját hatalma, a saját uralma érdekében. Ha valahol új határok tárulnak fel, ott mindig szembe kell néznünk a kizsákmányolás és az önző kihasználás problémájával. Nem lesz hiány olyan emberekben, akik örömmel használják majd az *önök* agykérgének kevésbé fejlett területeit. Megalkottuk a „belső szabadság” kifejezést. Ez egy politikai, didaktikai eszköz; figyelmeztetni akarjuk önöket, hogy ne adjanak fel egy olyan szabadságjogot, amiről még azt sem tudják, hogy a maguké. Tegnap a seattle-i újságban egy nagyon érdekes dolgot olvastam: az oroszok ESP technikákat fejlesztettek ki, és azt tanulmányozzák, hogy végül hogyan vonhatnák ellenőrzésük alá az emberi tudatot. Mi persze már képesek vagyunk erre – a televízió révén. Ha hatvanmillió ember ugyanabban az időben ugyanazt a programot nézi, akkor ellenőrzés alatt állnak. Nekünk azonban még mindig lehetőségünk van választani: kikapcsoljuk a tévét vagy nem. A következő lépés az lesz – és figyelmeztetem önöket: nem is olyan sokára –, hogy majd elektronikus beültetésekkel és kábítószerekkel ellenőrzik az emberi tudatot. És akkor már talán túl késő lesz, drága barátaim. A belső szabadság kulcsa a szabad hozzáférés ezekhez a technikákhoz. Ha tudjuk, mit csinálunk, és nyíltan, együttműködve, kormányzati ellenőrzéstől mentesen cselekszünk, akkor szabadságunkban áll majd felfedezni a bennünk rejlő hatalmas világokat.

A LIGA PECSÉTJE

Harmadik fejezet

A SOL interjú^[7]

SOL: Úgy tűnik, hogy ön, aki korábban a Harvard egyetemen tanított, és aki a hallucinogénekkal folytatott kísérletek elkezdése előtt a pszichológia elismert alakja volt, radikális fordulatot vitt véghez, amikor a közelmúltban a „kiugrani, beindulni, ráhangolódni” elvéről kezdett beszélni. Elmagarázná, mit ért ez alatt?

LEARY: Először is, nem hiszem, hogy radikális fordulatot vittem volna véghez. Az, hogy pszichedelikus vegyületeket használok, közvetlen eredménye a pszichológia területén folytatott tevékenységemnek. Olyan eszközre bukkantam, amely segítségével jobban megérthetjük az emberi tudatot, és ennek következtében nagyobb mértékben kontrollálhatjuk belső környezetét. A modern pszichiátria és pszichológia technikái nem képesek erre. Az új módszerek keresése során jutottam el a drogok tanulmányozásához.

SOL: Mivel ön látszólag a tudomány „belső köreihez” tartozik, úgy tűnhet, mintha még ezen a körön is túllépve hozott volna létre egy „belsőbb” kört.

LEARY: Ha tanulmányozzuk kultúránk központi alakjainak életútját – ezzel nem azt akarom mondani, hogy én is közéjük tartozom, hanem csak azt, hogy őket tartom a példaképeimnek –, akkor észrevehetjük, hogy a tények feltárása során egyre inkább eltávolodtak a Main Street moralitásától és a tudományosság dogmáitól. Aki komolyan veszi a munkáját, annak számolnia kell azzal, hogy egyszer a társadalom határain kívüli, fenyegető és veszélyes területre téved. Ha nem akar kilépni a saját elméjének korlátjai közül, akkor tükörbe kell néznie, és el kell ismernie, hogy nem igazi tudós – hanem csak a tudomány, a tudományosság rothadásának játszmáját játssza. Nem tartom magam a konvenciók ellenzőjének: a saját kibontakozásomra úgy tekintek, mint egy meglehetősen ortodox és előrelátható folyamatra, amin mindenki átmegy, ha komolyan veszi az igazság és tudás fogalmait.

SOL: Tudomásom szerint azért bocsátották el a Harvardról, mert pszichedelikus kísérleteket folytatott a hallgatókon, a hallgatókkal. Elmondaná, milyen körülmények között kellett távoznia?

LEARY: Hihetetlen, milyen történetek keringenek a sajtóban. Nem azért rúgtak ki a Harvardról, mert drogot adtam a hallgatóknak. Soha, egyetlen hallgatónak sem adtam drogot a Harvardon. Kétszer ajánlották fel az egyetemi tanári státuszt, mindkétszer azzal a feltétellel, hogy abbahagyom az LSD-kutatásokat, vagy legalábbis elcsendesítem a kutatások körülötte felhajtást. Én ezt visszautasítottam. Nem akartam harvardi professzor lenni: arra szerettem volna rájönni, hogy mi micsoda – ezt pedig általában nem lehet megtenni egy egyetemen.

SOL: Ön nem fogadta el a kinevezést, és ezért kellett elhagynia az intézményt? Nálunk, a *Valley State*-ben is hasonló a helyzet. Volt egy oktatónk, akinek vagy meg kellett szereznie a kinevezést, vagy elbocsátották. Ez lett volna az oka...?

Nem, technikailag azért rúgtak ki – a szerződésünknek megfelelően mindössze kéthavi fizetésemet ideadva –, mert nem tartottam meg az óráimat.

SOL: Ha lehetőséget kapna...

Azért nem tartottam meg az óráimat, mert az összes órát elvették tőlem. *[Nevetés.]* Úgyhogy eljöttem, ők pedig tudták, hogy el fogok jönni.

SOL: Ha lehetőséget kapna arra, hogy folytassa jelenlegi pszichedelikus kutatásait, elfogadna egy állást valamelyik amerikai egyetemen vagy főiskolán?

LEARY: Semmiképpen sem. Az amerikai oktatást nagyon veszélyes, addiktív, korlátozó tevékenységnek tartom. Ezt nagyon komolyan gondolom, és minden diákot arra biztatok, hogy az oktatás bármelyik szintjén legyen is, ugorjon ki. A főiskolákon nagyon kevés értékes és értelmes tudást lehet elsajátítani, az elménk azonban csapdába eshet. Arra biztatjuk a fiatalokat, hogy ugorjanak ki az amerikai oktatás igen új, radikális intézményéből, keressenek egy tanítót, egy mestert, és attól tanulják meg, mi helyes, mi releváns.

SOL: Más szóval, ha jól értem, akkor ön egyfelől a diákok és a fiatalok milliói számára az individuális, klánszerű mestertanítvány

szituációk rendszerét javasolja, másfelől amellet érvel, hogy a tanulási folyamatnak ezt a formát, pontosabban mindenféle formának a hiányát kellene felvennie?

LEARY: Igen, de ne emeljünk ki egyedi kijelentéseket a kontextusukból. Mikor azt mondom, hogy gyerekek ne járjanak iskolába, nyilvánvalóan utalok a szerintünk hamarosan bekövetkező szélesebb körű társadalmi átalakulásokra. Napjaink Amerikájában a központosítás és az urbanizáció folyamatai az uralkodóak, akárcsak valaha Rómában, Konstantinápolyban vagy az egész emberi történelem során. Óriási embertömegek zsúfolódnak össze a nagyvárosi élet arctalan, elgépiesedett hangyabolyában. Mármint, ha az ember IBM-robot vagy névtelen, másodrendű színész szeretne lenni az amerikai társadalom amerikai tévéstudiójában, akkor járjon csak iskolába: ott majd megtanítják a gépies viselkedés ezernyi apró szabályára, melyekkel aztán egyenesen a tévéstudióba kerülhet. Ha valaki el akar gépiesedni, akkor menjen csak egyetemre. Mi azonban azt reméljük, és azt jósoljuk, hogy a társadalom át fog alakulni. Vissza fogunk térni az emberi együttélés alapegységéhez, a klánhoz vagy a kultuszhoz, esetleg a törzshöz. Nem mást sürgetek és jósolok, mint a legortodoxabb amerikai modellt. Megpróbálunk függetlenedni a kormány fizetésétől és a társadalombiztosítástól, megpróbálunk önfenntartóvá válni.

SOL: Ön iskoláink áldatlan állapotáról beszél. Alkalmazhatóak a kijelentései az olyan fejlett tudományokra is, mint például az orvostudomány és az idegsebészet – vagy a többi hasonló dologra, amelyek szörnyen bonyolultak és elképesztően fejlettek, legalábbis a tipikus kutatóorvos szemszögéből?

LEARY: És amelyek elsajátításához képzés kell...

SOL: Igen, amelyek elsajátításához valóban szükség van valamilyen szisztematikus, formalizált oktatási intézményre.

LEARY: Nem, nem. Ezzel egyáltalán nem értek egyet. Az igaz, hogy egyre több szakma elsajátításához kell hosszú, fegyelmezett tanulás. Nem valami romantikus, vadonbeli élet visszatérése után sóvárgok. A modern tudományt nem szüntethetjük meg. Fennmarad, és tovább fog fejlődni. Én csak az ellen szólok, hogy tömegesen, személytelenül osztogassuk a Ph.D.-k ezreit olyan fizikusoknak, akik

soha az életben nem tapasztalták még meg a saját testünkben rejlő energiákat, hanem egyszerűen csak bemagolják a konzervált képleteket. Nem számít, milyen jó mérnökök lesznek, hangyaboly-mentalitásuk bombákat vagy egyre gyorsabb robotjárműveket fog kifejleszteni, amelyek egyre jobban eltávolítják az embert léte alapjaitól, életétől, organikus természetétől. A tudás nem az egyetemeknek hívott, közpénzekből finanszírozott, hatalmas agygépektől függ. Ami azt illeti, Kalifornia állam sokkal hajlamosabb arra, hogy ilyen személytelen „tudásgyárrá” váljon.

SOL: Ezzel tulajdonképpen megtárgyaltuk jelszavának „kiugrani” részét...

LEARY: Szeretnék még valamit elmondani a kiugrásról. Az emberek azt hiszik, hogy amikor a kiugrásról beszélünk, akkor arra biztatjuk őket, hogy legyenek lusta, semmirekellő csavargók, vegyék be az LSD-t, és elmélkedjenek az ágyékuk szépségén. Az igazság az, hogy a kiugrás nagyon nagy feladat; a kiugráshoz bátorság kell; a kiugrás felszabadítja az energiáinkat, hogy beindulhassunk, és energiát szabadíthassunk fel. Mihez kezdünk ezekkel az energiákkal? Maga például visszamegy majd a *Valley State College*-ba, hogy egy Ph.D. robottá váljon? Azért ugrunk ki a hamis amerikai tévéjátzmából, hogy megzabolázzuk felszabaduló energiáinkat. Akik itt élnek Millbrookban, azok tele vannak energiával, ahogy azt ön is észrevehette, miközben körbevezettük a házban. Kiváló egészségnek örvendenek, és nagyon keményen dolgoznak. Rengeteg energiát felemészt, míg egy ilyen dzsungelt, mint ez, harmonikus, szép helyé alakítunk át. Azért ugrunk ki, hogy energiáinkat a magas szintű működés érdekében szabadítsuk fel. A kiugrás nem kihullást jelent; ha valaki ki akar hullni, akkor maradjon csak rendes, alkalmazkodó robot, maradjon az egyetemen, sodródjon együtt a középosztálybeli siker addiktív áramlatával – ez a könnyebb út.

SOL: Lenne szíves kommentálni jelszavának „beindulni” részét is?

LEARY: Nos, évezredek óta tudjuk, hogy az ember képes tudatának, a belső energiaszinteknek és bölcsességnek a megváltoztatására, ha úgy tetszik a revelációra – azaz, mindezek közvetlen, személyes megtapasztalására. Minden kultúrában voltak

emberek, akik a tudatot tanulmányozták. Sámánoknak, guruknak, alkimistáknak hívták őket, a tudattágítás tudományával foglalkoztak. A legtöbben nem fogják fel, hogy a tudattágítás ugyanolyan összetett probléma, mint a fizika problémái, hiszen az idegrendszer és az ember által hozzáférhető tudatszintek végtelenül bonyolultak. A beindulás, a tudat áramlása és energiái, a meghódított területek feltérképezése, mások segítése ezen területek elérésében – mindezen feladatok technikái, módszerei nagyon hasonlóak a mikroszkóp használatának technikáihoz, mivel a mikroszkóp is olyan energiaszinteket tár fel előttünk, amelyeket pusztán szemmel nem láthatunk. Az emberi test fiziológiájának meg kell változnia a beinduláshoz. Nem indíthatjuk be magunkat csak az elménk erejével, mint ahogy pusztán munkával sem. Kell valami, ami előidézze a biokémiai változásokat; ezt nevezik szentségnek. Napjainkban azért használunk kemikáliákat a beinduláshoz, mert kémiai társadalomban élünk. Az LSD-hez hasonló vegyületek tíz-tizenöt év múlva idejétműlttá válnak. A tudattágítás elektromos-elektronikus módszerek segítségével történik majd, mert akár tetszik, akár nem, a tudat nem más, mint egy biokémiai elektromos hálózat, s ennél fogva vegyi-elektromos technikák révén lehet beindítani, teljes potenciáljának kihasználására készíteni.

SOL: Lenne szíves... Azt mondja, az emberiség évezredek óta kutatja a beindulás lehetséges módjait. Az LSD-n kívül milyen eszközök léteznek még? Azt hiszem, a peyote-ot mindenki ismeri.

LEARY: Igaza van, nem szabad kizárólag LSD-ben gondolkodni. Ma az Egyesült Államokban mintegy nyolcvan pszichedelikus hatású anyag ismeretes. Alkímiai laboratóriumainkból havonta kerülnek ki új vegyületek. Nemrég azt hallottam, hogy harminckét új szer vár arra, hogy a megfelelő pillanatban a nyilvánosság elé kerülhessen. Mindegyikük legális, egyetlen törvény sem említi őket, még az adóhivatal sem hallott róluk soha. A beindulás kémiai eszközein túl azonban számtalan nem kábítószeres módszer létezik, melyek mindegyike végeredményben ugyanarra épül, mint a közel-keleti dervisek technikái.

SOL: Gondolja, hogy ebben az értelemben a mai – és a több ezer éve élt – tizenévesek táncai a beindulás eszközei, csak éppen nem

ebből a szempontból tekintünk rájuk?

LEARY: A tánc eredetileg az önkifejezés, a felmagasztosulás pszichedelikus eszköze volt. Sajnos, ezeknek a korai szakrális metódusoknak a nagy része annyira megkopott, annyira rutinszerűvé vált, hogy ha ma egy katolikus misére megy, akkor megtesz néhány automatikus mozdulatot, és nem veszi észre, milyen lenyűgözően fantasztikus pszichedelikus utazás a szertartás, hiszen tartalmazza az energia átlényegülését és a születés-halál ellentétpárját, illetve mindenféle érzékszervi technikákat alkalmaz: füstölők, térdhajtás, testtartás stb.

SOL: Ön szerint a táncban potenciális vallás rejlik?

LEARY: Szerintem azok a táncok, amiket a legtöbb amerikai táncol, nem emelik föl a lelket. A nagy részük csak stilizált bohóckodás: a monkey, a slop, a tviszt, a watusi stb. Mi arra biztatjuk a fiatalokat, hogy spirituális táncokat alakítsanak ki. Köztünk él Bali Ram, a nagy indián táncos. Ő arra tanít minket, hogy a test mozdulatai miként hangolhatóak össze a belső energiákkal – nem pedig a „lábtörlésre” vagy a „sótörésre”. A mozdulataink összhangba hozhatóak az ősi, sejtszintű-mitikus mintázatainkkal, maga a tánc pedig vad, eksztatikus, beindító spirituális esemény lehet.

SOL: Jelszavának utolsó része a „ráhangolódni”, ami alatt a puszta beindulásnál valamivel többet ért... talán tájékozódást?

LEARY: Igen, a „ráhangolódás” azt jelenti, hogy fogjuk a beindulás során felszabadult energiákat, visszatérünk a világba, behangoljuk, megzabolázzuk az energiákat, és gyönyörű alkotásokban fejezzük ki érzéseinket, ábrándjainkat, revelációinkat. A ráhangolódás folyamata visszaugrás az életbe, magában foglalja az élet, az öltözködés, a külső, a lakóhely és tevékenységeink megváltoztatását. Úgyhogy szép lassan minden egyes cselekedetünk megszenteltté válik. Minden tett – az evés, a megélhetés – egy szent folyamat része. Ezekre a tevékenységekre rá kell hangolódni, nem szabad hagyni, hogy gépiessé váljanak... Helló!

KISLÁNY: Helló! Magnóztok?

LEARY: Igen, épp felveszek valamit.

KISLÁNY: Aha. És mi lesz a következő szám?

LEARY: Most nem hallgatjuk a magnót, hanem beszélgetünk, arról készítjük a felvételt. Aztán később meghallgatjuk, és nevetünk magunkon. Hogy milyen bölcsek, nagyképűek és önteltek vagyunk.

KISLÁNY: Én is szeretnék rámondani valamit!

LEARY: Rendben. Mondj valamit!

KISLÁNY: Helló, Timothy!

LEARY: Helló, Kathy!

KISLÁNY: Szeretlek, Timothy!

LEARY: Én is szeretlek, Kathy.

SOL: Azt hiszem, útmutatásul szolgáló jelszavának talán épp a „ráhangolódni” részét értik félre a legtöbben. Általában úgy értelmezik, hogy az, aki pszichedelikus révületbe jut, az egy olyan strukturálatlan, állandósult, értékek nélküli helyzetbe kerül, amiben képtelen emberi módra továbbfejlődni, megváltozni. Ön mivel védené ki ezeket a vádakot?

LEARY: Igen, az átlagos amerikai azt hiszi, hogy ha kábítószer vesz be, akkor részeg lesz. Az átlagos amerikai azt hiszi, hogy az elszállás olyan, mintha elmenne egy koktélpartira – mivel a pia a mi nemzeti szent szubsztanciánk. Ezzel szemben az alkohol „alantas” élmény. Szűkíti a tudatot, az embert mind tetteiben, mind gondolataiban ernyedtté, mocskossá teszi. A pszichedelikus szerek pontosan az ellenkező irányba indítanak el minket. Azért juttatnak el nem strukturált valóságszintekre, mert az elménk képtelen strukturálni ezeket a valóságszinteket. Azonban azok a tájak és szintek, ahová az LSD visz minket, pontosan megegyeznek azokkal, amelyeket az ember mind a mai napig az Istennel való találkozásnak nevez. Az LSD-utazás a klasszikus misztikus-látnoki út. Ha valaki nem áll készen arra, hogy bizonyossága és társadalmi biztonsága darabokra hullik, akkor óva intem az LSD kipróbálásától. Az LSD bevétele után az ember képtelen visszatérni a *San Fernando Valley State College* tévéstúdióiba, és a régi lelkesedéssel játszani a korábbi szerepét. Egyszerűen nem képes újra belebújni a robot szerepébe. Ebből következően a pszichedelikusok nagyrészt másképp cselekszenek, miután visszatértek. Azonban cselekszenek – nem csak passzívan üldögélnek. Az elmúlt hat év során fantasztikus sebességgel növekvő kis csoportunk változást idézett

elő az Egyesült Államok tudatállapotában. Ezt pedig csak cselekvés, hatékony cselekvés, mi több, ráhangolódott cselekvés révén érhattük el. Lusta, zavart elméjű, szervezetlen emberek nem okozhattak volna a miénkhez hasonló tudati forradalmat ebben az országban. Ugyanakkor az általunk ajánlott viselkedésformák rémületet keltenek azoknak a szívében, akik Sacramento, Washington vagy a *San Fernando Valley State College* tévéstúdióit irányítják. Az utazásokról visszatérő srácok ugyanis egyszerűen nem veszik be a középkorú, menopauzális gondolkodásmódot.

SOL: Kifejtené, pontosan mit ért „menopauzális gondolkodásmód” alatt?

LEARY: Természetesen. Van egy szó, ami mindent elárul napjaink politikájáról, gazdaságáról és társadalmi konfliktusairól. Ez a szó nem a „baloldal”, nem is a „jobboldal” – hanem a „kor”. Az egyetemeket, az államokat, a kormányt irányító személyek tudata befagyott valahol 1914 és 1920 között. Ekkor alakult ki az Istenről és a világról alkotott képük, és öregem, nem fogják a kedvünkért megváltoztatni azt. Belemerevedtek az I. világháború és a gazdasági válság mentalitásába, ezzel szemben a mai társadalmi folyamatok legalább egy évezreddel túlhaladják azt, amiről ők a főiskolákon és egyetemeken tanítanak. Ha megvizsgáljuk az utolsó két választás politikai eseményeit, akkor láthatjuk, hogy az életkor lehet felelős néhány meglepő eredményért. Ha valahol egy fiatal, életerős jelölt indult, akinek élettől csillogott a szeme, akin látszott, hogy magvat hordoz magában, hogy képes szeretkezni, akkor szinte minden esetben nyert idősebb vetélytársával szemben, bármilyen liberális szólásokat is puffogtatott amaz. Azt hiszem, emiatt a menopauzális mentalitás miatt elég nyugtalanító helyzetben vagyunk ma itt, az Egyesült Államokban. A világ is azért van ebben az örült politikai állapotban, mert ezek az impotens, szenilis tökfejek – Mao Kínában, De Gaulle Franciaországban, Johnson nálunk – negyven, ötven, hatvan éves álmaikat akarják megvalósítani, és buzgón küldik a fiatal, termékeny férfiakat saját státusz- és presztízsjátszmáik csatateréreire. Ha mindenki rászánna hat hónapot vagy egy évet, és kiugrana, akkor a recsegő-ropogó, menopauzális amerikai hatalmi struktúra szép lassan összeomlana. Szerintem minden tizenévesnek

és főiskolásnak haza kellene mennie, és be kellene indítania a szüleit. „Gyere, apa, vedd le a cipőd, érezd a talajt a talpad alatt! Gyerünk, nagyi, mosolyogj, élvezd a természet szépségét!”

SOL: A „beindítás” alatt pszichedelikus beindulást, vagy valamilyen másféle megvilágosodást ért?

LEARY: Úgy indítsák be őket, ahogy csak tudják. A beindulás azt jelenti, hogy az ember eggyé válik az érzékszerveivel. Az idősebbek kezdik elveszíteni belső erejüket; elvesztik a kétmilliárd éves életfolyammal való kapcsolatukat, megrémülnek, és fémmel akarják körülvenni magukat. Nagymama fémkonyhát, fémautót, fémszögöt szeretne. Ez a félelem, a halálfélelem, az életerő elvesztésétől való félelem pszichológiája. A srácoknak haza kell menniük, és be kell indítaniuk a szüleit – vigyenek nekik virágot, hallgassanak velük zenét, biztassák őket az élet élvezetére. Szerintem például Johnsonnak le kellene mennie a napos tengerpartra Adam Clayton Powell-lel, újra fel kellene fedeznie az érzékeit, újra meg kellene tanulnia szeretkezni. Azok, akiknek van magjuk, a mag továbbadásával vannak elfoglalva. Számomra elképzelhetetlen, hogy egy huszonöt éves férfi vagy nő bármit is tenne, aminek köze lehet a bolygó felrobbantásához. Ezzel szemben az ötven-hatvan évesek, akiknek már csak tíz-tizenöt évük van itt... persze, ők aztán örömmel felrobbantanának mindent, a státusz és a presztízs érdekében.

SOL: A szavaiból arra következtetek, hogy átugrottunk néhány előzetes és mindenképpen szükségesnek látszó filozófiai elemzést. Ön szerint mi az élet alapvető, legfontosabb, esszenciális célja? Az eddig elmondottak alapján feltételezem, hogy a mag továbbadása, magának az életnek az élet révén történő továbbvitele. Ennek kellene életünk legközpontibb fókuszpontját alkotnia az olyan dolgok helyett, mint a hatalom, a nemzeti büszkeség és ehhez hasonlók. Melyik lenne az energiákat összpontosító elem?

LEARY: Nos, tulajdonképpen meg is válaszolta a kérdését. Minden energia, minden élet alapkonceptiója az összpontosítás és a harmónia. Ezt Tolkien mondja gyönyörű trilógiájában, a *Gyűrűk Urában*, amiben a fém, a tűz és a hatalom erői állnak szemben azokkal, akik szabadon, a természettel való harmóniában szeretnének élni. A szabadság és a harmónia a kulcs a vallásunkhoz

és ahhoz a politikai mozgalomhoz, amivé mára alakult az Egyesült Államokban. A belső potenciáljaink felfedezéséhez és azoknak egy szabad és egy külső, centralizált, autoriter politikai entitás beavatkozásától mentes kiteljesítéséhez való szabadság. A saját testünkkel, a körülöttünk virágzó élettél való harmóniához való visszatérés. A modern amerikaiak nincsenek egy hullámhosszon a természettel; nincsenek egy hullámhosszon az évszakokkal; nincsenek egy hullámhosszon a bolygókkal; nincsenek egy hullámhosszon az anyafölddel. Véleményem szerint hamarosan a politikai helyzet újjászületésének lehetünk tanúi, amit az emberek beindulása, a belső alapritmus felfedezése, majd annak a felvétele indít majd el.

SOL: Egy pár perc erejéig szeretnék kitérni az LSD állítólagos kártékony biológiai és fiziológiai, illetve a még bizonyítandó jótékony hatásaira. Először is, tudna említeni néhány társadalmi léptékben is jótékony hatást, esetleg olyat, ami egyszer majd társadalmi léptékben is jótékony lehet?

LEARY: Ön láthatóan egyenlőségjelet tesz a jó és a társadalmi jó közé. Mi úgy véljük, az ember nem tehet jót anélkül, hogy ne érezné jól magát. Addig nem beszélhetünk jó társadalomról, amíg azt nem beindult, a világra ráhangolódott egyének alkotják.

SOL: Igazából ahhoz a válaszhoz szerettem volna eljutni, hogy a kábítószer-függőségben szenvedők gyógyulásához milyen segítséget nyújt az LSD?

LEARY: Csak ezen a birtokon öt olyan személyt tudok mutatni, akik az LSD segítségével szabadultak meg a függőségüktől.

SOL: Arra utalt esetleg valami, hogy a homoszexualitáshoz vagy monoszexualitáshoz hasonló szexuális zavarokkal küszködők esetében is segíthet az LSD?

LEARY: Igen, számos tanulmány alátámasztja ezt a véleményt, amit mi személy szerint feltétlenül igaznak tartunk. A pszichedelikus élmény képes helyreállítani az ember szexuális viselkedésének harmóniáját. A homoszexualitás az esetek többségében pszichológiai vagy tanult viselkedéstorzulás. Mivel a férfi alapvetően a magot hordozó hím, a szer hatására felismeri, hogy a genetikus kódnak megfelelően magjának férfi módon történő elhíntésére

teremtett. Az LSD tehát a homoszexualitás specifikus gyógyszereként is funkcionálhat, de csak akkor, ha maga a homoszexuális személy is meg akar változni – csodaszerekkel mi sem szolgálhatunk.

SOL: Nem gondolja, hogy további kutatásokra lenne szükség ezen a területen? Esetleg tud hasonló jellegű kutatásokról?

LEARY: Hadd áruljak el valamit a kutatásról. A *kutatás* szó napjaink legnagyobb szent tehene ebben az országban. A kilencvenkilenc százaléka szélhámosság. Ha valaki azt mondja önnek, hogy kutatásokat akar végezni, akkor nagyon vigyázzon magára, mert az illető valószínűleg a *saját* haszna érdekében az *ön* magánéletét fogja feldúlni. Minket nem érdekel az LSD kutatása. A tudat kutatása nagyon hasonló a szex kutatásához. A pszichiáterek néha megpróbálnak rávenni egy-egy párt, hogy a laboratóriumokban végezzenek szexuális tevékenységet, ahol a szeretkezés közben megfigyelhetik a szívverésüket és a testhőmérsékletüket. Ha valaki ezt akarja csinálni, felőlem csinálhatja. De ön is tudja, mint ahogy én is tudom, hogy a szex kutatását saját magunkon kell elvégeznünk. Az Egyesült Államokban ma az az egyik fő gond az LSD-vel, hogy a pszichiáterek megpróbáltak kutatásokat végezni vele, de nem jutottak sehova, vagy saját maguk egyszerűen nem élték át az élményt. Az, ahogyan az LSD hatásait értelmezik, és magyarázzák, pontosan olyan, mintha valaki a szexet próbálná megérteni, bármiféle szexuális tapasztalat nélkül. Tegyük fel, hogy egy szexuális tapasztalatokkal nem rendelkező pszichiáter fog egy párt, bedrótozza őket a tachométerrel, a vérnyomásmérővel és az EKG-készülékkel, továbbá pszichológiai tesztekkel oldat meg velük a közösülés közben – és nézzük, milyen kép alakul ki benne a dolgról! „Hoppá, a szexuális érintkezés során a megfigyelt személyek képtelenek elvégezni az osztás és a szorzás alapműveleteit! [Nevetés.] A vérnyomásuk felszökik!... Habzik a szájuk!... Furcsa, állatias kiáltásokat hallatnak!... Istenem, még ezek nevezik magukat civilizált emberi lényeknek!... Ide-oda tántorognak, leverik a vázát az asztalról!... Képtelenek értelmesen beszélni!... Nem hajlandóak olyan racionális dolgokról társalogni, mint Nixon és Reagan küzdelme! Ez az élmény mind pszichológiai, mind

társadalmi szempontból egyértelműen veszélyes és káros, ezért be kell tiltani!” Elég sok olyan embert ismerek, akik szó szerint ezt mondták volna a szexuális élményről. Akik, ha LSD-t adnak valakinek, és az illető egyetlen szó nélkül ül három órán keresztül, azt mondják: „Hohó, a kísérleti személy katóton kábulatba került”. A kísérleti személy azonban másképp emlékszik: „Kábulat? Nem, revelációkat, eksztatikus csúcspontokat éltem át. Soha életemben nem voltam még ennyire magamnál.” Mi ellene vagyunk a szent tehén kutatás tabujának. Saját magunknak kell a tudatunkat kutatnunk. NEKÜNK kell intim életmódunkat tanulmányoznunk. Nagy Testvér apuci az M.D.-jével vagy a Ph.D.-jével nem teheti meg helyettünk. A nyugati, mérnöki, technológiai elme agyszüleménye az, hogy az ember az energiaformákkal tehet másokért valamit.

SOL: Mit szól a kromoszóma-rendellenességekről nemrég felröppent pletykákhoz?

LEARY: Ezzel elértünk a másik, a veszélyekkel foglalkozó kérdéshez. Előbb azonban hadd mondjak még valamit az LSD jótékony hatásairól. Az LSD az energia felszabadításának kulcsa. Ezt az energiát, az összes többi energiához hasonlóan, a vakmerők, a bolondok vagy a saját hatalmi ambícióikat hajszoló helytelenül is felhasználhatják. Az LSD használatának leghelytelenebb módja az, amikor valaki máson akarja kipróbálni. Az LSD felett csak egyetlen személy gyakorolhat kontrollt: az, aki használja. Az LSD-nek csak annyi jótékony hatása van, amennyit az ember az önfegyelme révén ki tud hozni belőle. Az LSD nyújtotta élmény során azt kapjuk vissza, amit beviszünk, és amit készen állunk elfogadni belőle. Ebben az összefüggésben valódi csodaszerről beszélhetünk. Az LSD jótékony hatásai a legnehezebb, legfegyelmeltebb jóga gyakorlójává teszik használóját, hiszen az megtanulja használni a fejét és a testét. Ami az LSD veszélyeit, ártalmait illeti, ezek főleg a társadalom felé megnyilvánuló veszélyekben rejlenek. Pillanatnyilag nincs bizonyíték arra, hogy az LSD bármilyen fiziológiai károsodást okozna. Nincs bizonyíték arra sem, hogy az LSD magát az agyat károsítaná. Ugyanakkor a jövőben fény derülhet olyan hatásokra is, amelyeket ma még nem értünk. Aki LSD-t használ, az mindenképpen szerencsejátékot játszik, a dolognak megvan a maga kockázata.

Társadalmunkban persze minden kockázattal jár. Idegrendszerünket odatesszük a tévéképcső elé, sugárzással bombázzuk – ez is okozhat olyan elváltozásokat, amiket ma még nem ismerünk fel. Ami az LSD által okozott kromoszóma- vagy genetikus elváltozásokat illeti, Buffalóban végeztek egy kutatást, ami egyértelmű, ordító csalás volt. A további kutatások nyilvánvalóvá fogják tenni, hogy a buffalói kutatás politikai célú volt, amit bevallottan úgy terveztek, hogy már a kísérletek kezdete előtt tudták: az LSD káros hatásait fogja kimutatni. A kísérleteket egyébként egy Cohen nevű illető vezette. A folyamat *in vitro* zajlott – azaz a sejteket kémcsövekben, nem pedig egy élő organizmuson belül vizsgálták. A sejtek elváltozását bármelyik, nagy mennyiségben használt anyag előidézhetette, úgyhogy a kísérlet semmit sem állapíthatott meg az LSD hatásairól. Sem az antropológiai források, sem az évente születő több ezer LSD-csecsemő klinikai adatai nem tartalmaznak olyan bizonyítékokat, amelyek a szer veszélyes mivoltára utalnának... Itt, ebben a házban is vannak LSD-csecsemők. LSD hatása alatt fogantak és születtek meg.

SOL: Ezek szerint ön azt állítja, hogy semmi sem bizonyítja, hogy a hallucinogének több ezer éves használatuk során hatással lettek volna génállományunkra?

LEARY: Pontosan. A mexikói maztec törzs pszilocibint használ, és nem tudok olyan bizonyítékról, ami ártalmas mutációk megjelenését igazolná.

SOL: Milyen...

LEARY: Másfelől, szeretném egyértelművé tenni, hogy semmi pozitívat nem állítok az LSD-ről. Nem állítom, hogy bárkinek is automatikusan jót tenne az LSD. Folyamatosan komoly kérdőjelek merülnek fel bennünk a szer használatával kapcsolatban. Mennyi energiát és neurológiai revelációt képes elviselni a vad emberi elme anélkül, hogy kiakadna? Az LSD-t valószínűleg nem lenne szabad olyan széles körben használni, mint ma teszik. Az ilyen és ehhez hasonló kérdések komolyan aggasztanak minket. Ugyanakkor azonban ellenezzük a pszichiáterek és közegészségügyi tisztviselők áltudományos kijelentéseit is, amelyek olyan tudományos kérdések kapcsán keltenek pánikot és félelmet az amerikaiak lelkében,

amelyeket még hosszú évtizedekig képtelenek leszünk megválaszolni.

SOL: Milyen társadalmi formát képzelsz el ötven év múlva?

LEARY: Nagyon részletes terveket, próféciákat, előrejelzéseket dolgoztunk ki azt illetően, hogy mi fog történni a következő ötven, száz, sőt ötszáz év során. Azonban vonakodnék mindezt most részletezni, mert túlzásnak, science fiction-nek, pusztán spekulációnak tűnhetne. A próféták foglalkozása – és aki LSD-t használ, az nagy valószínűséggel közéjük tartozik – nagyon kockázatos, mert olyan dolgokat látunk, amelyek valóban megtörténhetnek. Nagyon oda kell figyelni arra, hogy mennyi információt táplálunk vissza primitív társadalmi rendszerünkbe, nehogy bolondnak nézzenek minket, nehogy minket vádoljanak azért, ami történik. Már hat éve megjósoltuk, hogy hamarosan egy pszichedelikus forradalomnak lehetünk a szemtanúi – most már odafigyelnek ránk. Washingtonba is elmentünk, és elmondtuk az FDA-nak, hogy mire számíthatnak. Amikor pedig megtörtént a dolog, amikor a fiatalok milliói kezdtek beindulni, Caesar és bürokratái minket hibáztattak a pszichedelikus áradatért. De térjünk vissza az eredeti kérdéshez. Figyelembe véve mindazt, amit eddig elmondtam, az ember újra harmóniába fog kerülni testével, embertársaival és a bolygó összes többi életformájával. Fel fogja ismerni, hogy az emberi élethez a tudat a kulcs, és ahelyett, hogy területekért, fegyverekért küzdene, az emberi energiák fókusza a tudatra helyeződik át. Pierre Teilhard de Chardin, a nagy jezsuita filozófus fejtette ki azt a pszichedelikus víziót, melyben a világ egyetlen hatalmas tudatmezőbe olvad majd össze. Ez az egyének, nem pedig a hálózatok kezén lévő tömegkommunikációs eszközök révén történik majd meg. Ugyanakkor a pszichedelikus élménynek is jelentős szerepe lesz a folyamat során. Az ember és ember, az ember és a természet más létformái közötti konfliktusokat okozó különbségek újra visszanyerik majd harmóniájukat. A fém, a beton, az elektromosság és az atomenergia a föld alá vonul. Az ember rá fog döbbsen, hogy bizonytalan hatalma ezen a különös bolygón egy vékony, mintegy harminc centiméteres termőföldrétegtől függ, azt pedig a sejtszintű energiák és az élet hálóját működtető különböző

fajok kényes egyensúlya tartja fenn. Az ember minden egyes alkalommal pusztítja, rombolja ezt a hálót, amikor a föld alól fémet vagy követ hoz fel és terít szét a bolygó kényes, érzékeny bőrén. Úgyhogy a technológia a föld alá fog költözni. New York pontosan úgy fog kinézni kétszáz év múlva, mint kétszáz évvel ezelőtt. A levegő visszanyeri majd életadó egyensúlyát, melyet korunk tönkretett. Megszűnik a folyók, a tengerek szennyezése. Az ember eltakarítja maga után a szemetet, amit a még ma is tartó technológiai őrjöngés hozott létre. Kétszáz éve részegítenek minket a gépek. Itt az ideje kijózanodni. Észre fogjuk venni, hogy az öröm nem a gépekből jön. Az öröm az érzékszervekből, a testünkből, az emberi kapcsolatokból, a tudatból származik. Minden a tudat köré szerveződik, nincs annyi acél, fém és gépezet, ami egyetlen pillanatnyi igazi ekstázist vagy kommunikációt nyújthatna nekünk.

SOL: Hol élnek majd az emberek, ha ez a parkszerű környezet, ez a természeti állapot visszatér a földre?

LEARY: Az emberek idejük egy részét a föld alatt, másik részét pedig a föld felszínén, a körülöttük lévő élővilággal harmonizáló épületekben fogják tölteni. Talán science fiction-nek, álmodozásnak tűnik, de mi is ezt tesszük itt, Millbrook-ban. Ha körülnéz a birtokon, láthatja ennek a meghökkentő jóslatnak a csíráját. Még a háztetőn is föld van, ami azt szimbolizálja, hogy ez a ház, amiben élünk, egy barlang. Ha pedig lesétál az erdőbe, ott kis kunyhókat, tipiket talál, amiket közösségünk azok számára épített, akik a fák között szeretnének élni. Meditációs kertjeinkben és mindennapos tevékenységünkben felfedezheti az általam leírt utópia felé mutató lassú, sejtszintű fejlődést. Szerintünk a mi prófeciánk és álmaink nagyobb valószínűséggel valósulhatnak meg, mint bármely más látomás. Elég, ha odafigyel a kormány által támogatott tudományos intézetekre: csak a következő rakétaelhárító rakétát képesek megjósolni. A legtöbb politikust csak a következő választások eredményének a megjósolása érdekli. Csak a státuszukat befolyásoló, legközelebbi hatalmi csomóponttal foglalkoznak. Kevés olyan ember van, aki tizenöt-húsz évesnél nagyobb távlatokban tekint előre. Jóformán csak azok készítenek terveket, akik hozzánk hasonlóan ráhangolódnak saját teremtő energiáikra; így hát a mi

terveink sokkal nagyobb valószínűséggel valósulhatnak meg, mint a politikusok világi, korlátozott elképzelései.

SOL: Egy pillanatra térjünk vissza a föld alá, az acélhoz, a betonhoz meg a többihez. H. G. Wells húsz vagy harminc éve írt egy science fiction-t, *Az időgépet*, amely egy ilyen világ kialakulását jósolta meg, hajól emlékszem, 2000 körülre. Egy olyan kettészakadt társadalmat festett le, melyben a virágnép él a felszínen...

LEARY: Ó, valóban?

SOL:... a gépemberek pedig a föld alatt. Ön is ezt jósolja?

LEARY: Igen. Ez nagyon érdekes. Nem olvastam a könyvet, erről a vízióról sem tudtam, de tökéletesen egybeesik az én elképzeléseimmel, szervesen beleillik azokba.

SOL: Láta *Az időgép* című filmet?

LEARY: Nem.

SOL: Ami azt illeti...

LEARY: De szeretném megnézni.

SOL:... párhuzamba állítható azzal, ami itt történik.

LEARY: Szerintem az ember a föld felszínén fog élni, és újra átmegy majd a születést megelőző magciklusokon. A magciklusokban az ember újra átéli az anyaméhbeli fejlődési szakaszt. Ugyanez történik a gyermekkori növekedés során, ha a föld felszínén élünk; majd ismét, mikor gyerekeink lesznek. Ebben a társadalomban az embernek akkor lesz gyereke, amikor a DNS-kódja szerint lennie kell – nem miután megszerezte a Ph.D.-jét, hanem serdülőkora kezdetén. A DNS-kód szerint tizenhárom, tizennégy, tizenöt éves korunkban kellene első gyerekünknek megszületnie, mert ekkor a legerősebb a magunk. Sakkjátszmaszerű, mesterséges társadalmunk persze késlelteti a szaporodást, és nem veszi észre, hogy ezáltal a DNS-kód bölcsességével száll szembe. Az ember huszonhárom-huszonnégy éves korára kényelmesen végigjárhatja a három magciklust – a méhbelit, a gyermekkorit, a szülőit –, és aztán élhet a cikluson kívül. Szerintem addig nem kellene a fém és a potenciálisan életellenes energiák kezelését megtanulnunk, amíg le nem zártuk a három magciklust, amíg nem tiszteljük és nem értjük eléggé az életet. Csak ezt követően lenne szabad életellenes eszközökkel foglalkoznunk. A

baj az, hogy az egyén nem igazán áll kapcsolatban életmagvával. Eszébe sem jut, hogy az élet ellen dolgozó eszközöket tart a kezében – például a robbanómotort –, és hogy az életet pusztítja velük. A tizenéveseink fegyverekkel, autókkal mászkálnak, ami teljes mértékben ellentmond a DNS-kódnak. Huszonöt-huszonhat éves korunkban kellene választanunk. Élhetnénk a föld felszínén, vagy ha tovább szeretnénk lépni, ha elértük a szentség állapotát, és felfogjuk az élet szentségét, akkor felvállalhatjuk az elektromosság és az energia veszélyesebb szentségeit is. Akkor a föld alá vonulhatunk, és az idegrendszer kémiai és elektronikus felfokozásáról való ismereteink segítségével megtanulhatjuk az elektromos fizika szimbólumait. Tudja, a jelenlegi oktatási rendszer olyan kevésbé hatékony, annyira nem vesz tudomást a dolgok lényegéről. A gyerekeket az iskolában arra tanítják, hogy ne tanuljanak. Az ember húsz, huszonnégy éves korában, amikor elég szent a vadabb energiák tanulmányozásához, nagyon gyorsan tanulna. A magfizikát például három-négy hónap alatt el lehet sajátítani. Aztán az illető élhetne a föld alatt, követhetné saját jógája útmutatását. A fizikában is hatalmas áttörésekre kell számítani, úgyhogy a telepátia tíz-tizenöt év múlva már közhely lesz. A fizika hatalmas léptekkel fog fejlődni, ahogy egyre több fizikus indul be.

SOL: Utalt rá, hogy az életünk természetes menetére való ráhangolódás során van egy pont, ahol az embernek fel kell hagynia a dolgok irányítására, megváltoztatására összpontosító próbálkozásaival. A menopauzális elméről szeretném kérdezni, arról a korról, amikor valaki elkezd öregedni. Ön szerint ebben a korban csak hátra kellene dőlnünk, és élveznünk kellene az életünk hátralévő részét?

LEARY: Igen, észre kellene vennünk, hogy az egész élet egy spirituális utazás. Az ötven év felettieknek, akik már egyébként is haldokolnak, akik már fél lábbal a sírban vannak, arra kellene koncentrálniuk, hogy megbékéljenek halálukkal, hogy találjanak egy mindent átfogó nézőpontot, és kegyesen továbbadják azt a fiataloknak. Úgyhogy be kell indítanunk az öregeket. A gépekkel zsúfolt szociális otthonok helyett hatalmas területeket kellene fenntartanunk az idősek számára. Rá kellene vennünk őket, hogy ne

csináljanak semmit, csak táncoljanak, és Istennel szeretkezzenek. Jókedvet és melegséget kellene sugározniuk, nem lenne szabad a hatalommal törődniük. Az lenne a jó, ha úgy mehetnénk oda az idősekhez, mint annak idején a törzsi keretek között: az öreg csak ott ülne, mezítláb, félmeztelenül, szakállasan, ragyogva, gondtalanul. A szent ember olyasvalaki, akit nem érdekelnek a kicsinyes hatalmi játszmák; nem érdekli a birtoklás játszmája; még a szex sem érdekli; már túl van ezeken a testi dolgokon, a mindenből áradó derűt sugározza. Ezért kell beindítanunk az öregeket.

SOL: Tudom, hogy nehéz önkényesen megállapítani a határokat, de nem gondolja, hogy épp ez az az életkor – amikor az egyén belép az ön által említett, ötven éves kora körül végződő életszakaszba –, amikor a menopauzális elme működni kezd? Mikor lép be az ember az élet hatalmi zónájába?

LEARY: Mindezt részletesen leírják a keleti filozófiák. A nyugat mindent tud a gépekről, és közben nem veszi észre, hogy minden bölcsesség keletről származik. A hinduk négyezer éve foglalkoztak azokkal a problémákkal, amikkel a pszichedelikus generáció ma szembesül. Mindez le van írva a kelet szent tanaiban. Szerintük négy életszakasz van, amelyekben meg kell tanulnunk használni az érzékeinket, nemző erőnket, és amelyekben természetesen élvezhetjük érzéki testünket. Élvezhetjük a szeretkezést, a gyerek születését, a gyerekek nevelését. Lesznek kötelességeink is, majd lesz egy kis hatalmunk, épp elég a területünk megvédéséhez és a csoportunk táplálásához. És amikor a gyerekeink elég idősek ahhoz, hogy a helyünkbe álljanak, akkor elérjük a negyedik szakaszt, a tulajdonképpeni célt, a végső pontot, ahol azt mondhatjuk: kiugrok. Már nem kell aggódnom. Most már szabadon... Nézze meg az indiai szent városokat, például Rishikisht. Láthatja ezeket az öregeket, akik valaha Bombay leggazdagabb üzletemberei vagy egyetemi professzorok voltak, láthatja a volt kormányzót, a helyi Reagent meztelenül, mezítláb, a narancssárga palástjában – az egész egy hatalmas LSD-utazás. Mindenki magasztos, senkit sem érdekel a Brit Birodalom meg az adózás, már rég túlvannak az ilyen evilági dolgokon. Csak azért vannak ott, hogy hallják a Gangesz több ezer éves, szakadatlan moráját.

SOL: Ezek szerint ön egy új, homogén társadalom kialakulását jósolja? H. G. Wells látomása ugyanis egy polarizált, kettéhasadt társadalomról szólt...

LEARY: Igen.

SOL: Tisztázzuk: az ön jóslata szerint a jelenlegi, kettéhasadt társadalom evolúciója hozza majd létre a homogén társadalmat, vagy pedig...

LEARY: A hasadás elkerülhető, ha saját energiarendszerünk tanácsaira bízzuk magunkat, és belátjuk: mindennek megvan a maga helye – megvan a helye a gépembereknek, és megvan a helye a virágnépnek is. Nekünk csak annyi a dolgunk, hogy életünket harmonikus rendbe szervezzük. Mi a polarizáció, a konfliktusok ellen vagyunk. Ugyanakkor fennáll annak a veszélye, hogy az emberiség két különböző irányban fejlődik tovább. Tisztában kell lennünk azzal, hogy az evolúció még nem ért véget, az ember nem végtermék. Rengeteg, az embert megelőző faj létezett, és legalább ugyanennyi fejlődhet még ki az embernek, *homo sapiensnek* nevezett fajból is. Nagyon is lehetséges, hogy az emberiség két külön fajjává alakul. Az egyik, a gépembereké, jobban szeret majd fémépületekben, felhőkarcolókban élni, és attól lesz boldog, hogy egy gépezet részévé válhat. Az emberi faj a teljes technológiai gépezet felesleges, könnyen pótolható részét alkotja majd. Ebben az esetben az ember arctalanná, névtelenné válik – mint a hangyák vagy a méhek. A szex nagyon személytelen lesz. A világot a promiszkuitás fogja uralni. Senkit sem érdekel, hogy kivel szeretkeznek, mert mindenki csak egy pótolható alkatrész. Ma a szőke távírdász lány, holnap a gépíró – egyre megy. Egyszóval lehet, hogy kialakul egy új, technológiai faj. Abban viszont biztos vagyok, hogy a mi virágnépünk fennmarad. Lehet, hogy új fertőzőgócokat alkotunk majd, amiket a gépemberek nem tudnak eltakarítani a fertőtlenítőszerekkel. Valahol kint leszünk, a mezőkön, az erdőkben. Csak nevetünk a gépeken, élvezzük az érzékeinket, eksztatikusan élünk, és sohasem felejtjük el, honnan származunk. A gyerekeinknek megtanítjuk, hogy akár hiszik, akár nem, nem gépek vagyunk, nem arra találtak ki minket, hogy gépeket csináljunk, és nem is arra, hogy gépeket irányítsunk. Szerintem nagyon szent

embernek kell lenni ahhoz, hogy értékeljünk, megértsünk, és irányítsunk egy gépet, hiszen a gép valami gyönyörű jóga, gyönyörű eksztázis. Én nem a gépek ellen vagyok, hiszen fantasztikus, hogy a DNS-kód először megalkotott minket, majd ezeket a gépeket. Ez is Isten dicsőségét hirdeti –, de a gépeket szentségnek kell tekintenünk, nem isteneknek.

SOL: Társadalmunk jelenlegi, jogi berendezkedése alapján – sajnos, ezt a természetellenes rendet erőltetik ránk – jogilag huszonegy éves korunktól halálunkig számítunk felnőttnek.

LEARY: Így van.

SOL: Ön szerint mikortól számít az ember felnőttnek?

LEARY: Engedelmeskedjünk a DNS-kódnak! Az ember sakkjátszmatörvényei nevetségesek; a hatalmon lévő öregemberek hozták mindet. Soha, egyetlen fiatal sem szavazna meg szexellenes törvényeket. Naná! Vagy olyat, hogy a bankokat fegyveresen kell őrizni. Én a természet törvényeinek engedelmeskedem, és a természet megmondja, mikor kell valakinek szavaznia. Mikor a lányok menstruálnak, a természet azt mondja, készen állnak, mikor pedig a fiúk pubertáskorba lépnek, a természet megint csak azt mondja, készen állnak. Persze, a menopauzális társadalomban az a legrosszabb, hogy bár az ember agya az öregedéssel folyamatosan pusztul, a mi társadalmunkban minél öregebb valaki, annál több a hatalma. Ezért állhatott elő ez a paradox, öngyilkos helyzet az Egyesült Államokban: minden gazdagság a menopauzális korosztály kezében van, akiket teljesen természetes módon csak a gazdagságuk megóvása érdekel. Ezért élünk ilyen boldogtalan, erőszakos országban. Fizikailag vagyunk erőszakosak; rengeteg a gyilkosság, a rablás, rengeteg a félelem. Nézze meg Johnson arcát – nem boldog. Vagy nézze meg azokat a vén ördögöket a Kongresszusban: egyikük sem boldog, örömteli. És ez zavar engem, ez zavarja a beindult prófétákat – oly sok felesleges szenvedés vesz minket körül. Szerintem a törvénynek meg kellene engednie, hogy pubertáskorban szavazzunk, a középkorúakat pedig meg kellene fosztani a szavazati joguktól. Ötvenéves kor felett senkinek sem lenne szabad szavaznia. Miért kellene foglalkozniuk a politikával? Ma is csak azért szavaznak, mert nem bíznak a fiatalokban, nem

bíznak a termékenyekben. Ha valóban bíznának az élet folyamatában, boldogan lemondanának a szavazásról.

SOL: Szeretnék feltenni még néhány kérdést, hiszen a beszélgetés alatt újabb és újabb érdekes problémák merülnek fel, amik mellett egyszerűen nem lehet szó nélkül elmenni. Az előbb például az „Isten” szót használta. Az ön álláspontja szerint kicsoda, micsoda Isten? Hol van, mikor van, miért van? *[Mindketten nevetünk.]* Azért kérdezem ezt, mert olyan sokféle elképzelésünk van Istenről, illetve mert oly sok fiatal, pszeudo- és neoentellektüel lesz ateista, istentagadó, vagy panteista.

LEARY: Rengetegen hiszik azt, hogy becsaptam őket, mert vallást hoztunk létre. A fiatalok egy része a vallást a Kongresszus, a homokos papok, meg a konzervatív vasárnapi iskola képmutatásával azonosítja. Szerintem ez tragikus...

SOL: A vallás „trükkjével” ön nem az LSD-törvényeket akarta megkerülni?

LEARY: Nem, már jóval a liga formális megalakítása előtt gyakoroltuk a vallásunkat. Már öt vagy hat évvel ezelőtt, ideköltözésünkön is vallásos közösség voltunk. Tetszik vagy nem, hiszik vagy sem, szilárd meggyőződésem, hogy az életet kizárólag a vallásos megvilágosodás teszi értékessé. Az élet célja a reveláció pillanata – amikor az ember egyé válik a teljes folyamattal, amit a régiek a Titoknak hívtak. A nagy vallási vezetők a történelem legnagyobb alakjai. Buddha volt a valaha élt legbeindultabb fickó. Buddha a szenvedéstől akart megszabadulni. Az erényről, a kemény munkáról, a helyes viselkedésről szóló elméletek csak az ősi beugratós játék részei. A vallás számunkra eksztázis. Szabadság és harmónia. A fiatalok nem hagyhatják, hogy a hamis, tévédíszletek közé zsúfolt vallás, amit gyerekkorukban beléjük sulykoltak, eltántorítsa őket. Az igazi utazás az Isteni utazás. De térjünk vissza az eredeti kérdéshez: kicsoda Isten? A szkeptikusok évezredek óta kérdezik a hozzám hasonló látnokokat: „Rendben, de kicsoda Isten? Beszél latinul? Görögül? Fehér vagy fekete a bőre?” Komolyan azt hiszi, hogy az angol nyelv háromezer szavával le tudok írni egy olyan folyamatot, ami fénysebességgel, ötmilliárd éve működik ezen a bolygón, örökké változó formákban manifesztálva

önmagát? Arra meg tudom tanítani, hogyan találja meg Istent. Módszereket adhatok – ez a foglalkozásom. Ha beszélni akar Istennel, akkor meg kell szabadulnia a definícióitól, és egyszerűen át kell adnia magát ennek a folyamatnak, majd vissza kell térnie, és meg kell próbálnia ráhangolódni, kialakítani egy olyan művészeti formát, ami képes kifejezni a látomását. Isten létezik – számomra ő az energiafolyam, nyelve pedig a DNS-kód. Ezen túl, Isten nyelve az atom magja. És mindenekfelett, Isten nyelve a bolygók, galaxisok stb. csodálatos, gondosan kidolgozott párbeszéde. És Isten létezik, és van egy intelligencia, és van egy terv, és van egy bölcsesség, és van egy hatalom, amire ráhangolódhatunk. Az ember – jobb szó híján – „Istennek” nevezte el ezt a folyamatot. Tudom, hogy mikor a Harvardon dolgoztam, az „Isten” mocskos szónak számított – a kutya visszafelé olvasva.^[8] Nekem mindegy, hogyan nevezzük. Nekem öt év LSD-zés kellett ahhoz, hogy hangosan ki tudjam mondani: „Isten”. Mert jó érzést kell keltenie, ha kimondjuk – engem pedig nagyon kellemes érzések töltenek el, ha azt mondom, beszélek Istenhez, és meghallgatom Őt. Isten rajong az újdonságokért, Isten zenész, és egy nagyszerű ritmust dobol nekünk. Egy intézetben vagy egy amerikai tévéstudióban sohasem fogjuk megtalálni. És sohasem legális! És nagyszerű a humorérzéke! Eltertem a tárgytól, kezdem ismételni önmagam, de nem is akarok úgy tenni, mintha állandóan logikusan beszélnék. Jobb szeretem zenésznek tartani magam, aki időről időre megismétel egy futamot... Nyugodtan megvághatja, átszerkesztheti, amit mondtam. Sőt, remélem, hogy ezt fogja tenni, mert tényleg csak magamat ismétlgetem.

SOL: Még egy utolsó kérdés. Azt mondta, a birtokláshoz való jogot meg kell óvni. Mondana valamit ennek az alapszabályairól?

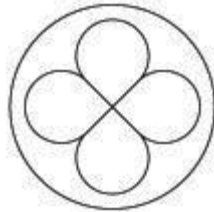
LEARY: Minden külsődleges dolgot adjunk Caesarnak.

SOL: Caesar micsoda?

LEARY: A társadalom, a politika, a szabályok.

SOL: Hogyan valósítható ez meg ideális módon az elérendő, jövőbeli társadalomban? Minden tizenöt ember választ majd egy képviselőt? Vagy a törzsnek lesznek vénjei?

LEARY: A demokrácia azért tévedés, mert egy nem organikus politikai egységre épül – az individuális elmére. A politikai alapegységnek a törzsnek kellene lenni; a javakat a törzsnek, a tágabb értelemben vett családnak kellene birtokolni. Szavazni is a tágabb értelemben vett családnak kellene. Milyen képtelen ötlet, hogy az egyén Johnsonra vagy Goldwaterre szavaz! Ha-ha! Ez aztán a szabad választás, mi? Az elmém fog dönteni. Ez azonban túl nagy teher az elmének; túl nagy jelentőséget kap a személyiség. Vissza kell térnünk – előre kell haladnunk – a törzsi alapon szerveződő társadalomhoz.

A LIGA PECSÉTJE

Negyedik fejezet

Isten titkosügynöke, A.O.S.3^[9]

Rosemary és én öt teljes órát vártunk rá. Mindig, szándékosan késik a találkozóról. Paranoiás, mint a sci-fik hősei, vagy mint James Bond. Le kell rázni a rendőrség embereit. Hirtelen érezni kezdtem a jelenlétét. Telepatikus inger ért. Igazán erős rezgéseket bocsát ki magából. Pár perccel később meghallottuk léptei koppanását.

Sápadt volt, kimerültnek látszott, állandóan ugrásra kész, állati feszültsége azonban egy pillanatra sem engedett fel. Fekete mellényt, bő ujjú, színes, kissé színpadias hatású inget viselt. A ruháján csengettyűk lógtak. A mágus. Az elektronika varázslója.

Már napok óta ki sem mozdult a laboratóriumából, láthatóan épp visszatérőben volt egy utazásról. Megszeretett volna melegedni.

Rosemary és én felszítottuk a tüzet, gyertyát gyújtottunk, és leültünk egy alacsony díványra. Megállt előttünk. Nem túl magas, ugyanakkor szeret felülről nézni a hallgatóira, szereti, ha ő van a legmagasabban, szeret haladni, míg mások egy helyben toporognak.

Három órán keresztül magyarázott vadul az energiáról, az elektronikáról, a kábítószerekről, a politikáról, Isten természetéről, az embernek az isteni rendszerben elfoglalt helyéről. Fel-felnevetett saját elmésségén, beindította magát, de beindított minket is. Sikerül az acid-rock gyors, egyenletes ritmusába átfordítania a buddhista filozófiát és az einsteini fizikát.

Napjaink tévéhősei a múlt dicső törvényen kívülijei. A jövő tévéjének Robin Hoodjai, a huszonegyedik század legendás hősei az 1960-as évek pszichedelikus drokkultuszának terjesztői lesznek. A.O.S.3 is jó eséllyel nyeri el a romantikus halhatatlanságot. A.O.S.3 Isten titkosügynöke, a savkirály, az LSD-milliomos, a kémcsövek Pancho Villája. A legismertebb egy csapatnyi csillogó szemű vegyész-kereszteslovag közül, akik túljártak a gonosz szövetségek

eszén, és bátran elindították a fiatalok és szabadok országát a jövő elektronikus harmóniája felé.

A napilapokban a Reageneknek és Romneyknak jutnak a talpnyaló vezércikkek. A Szent Alkimistákat közönséges bűnözőknek állítják be, már ha egyáltalán szóba jönnek. Az igazság azonban az, hogy hamarosan senki sem fog emlékezni a Reagenekre és Romneykra. Emlékszik még valaki, melyik republikánusok küzdöttek 1956-ban a jelölésért?

Korunk mitikus hősei a pszichedelikus törvényen kívüliek, a science fiction-ök Babszem Jankói lesznek, akik titkos laboratóriumokat építenek, összelopkodják az alapvető vegyszereket, és kísérleteznek, kísérleteznek, kísérleteznek – hogy új ekstázis-tablettákat^[10] fejlesszenek ki. A saját testükön próbálják ki otthonaikban előállított szentségeiket, meg a bizalmukat beléjük helyező barátaikon, akik elkötelezett kollégáik hálózata segítségével terjesztik a drága, új életelixírt. Örökké a föld alatt rejtőzködnek, ahogyan a misztikusok mindig is elrejtőztek Caesar, a Fáraó, Heródes, Pál pápa, Napóleon, Sztálin, Lyndon B., Nixon és J. Edgar Hoover ügynökeinek fürkésző pillantásai elől.

Az elmúlt hét év során csodálattal eltelve figyeltem, hogyan állítják elő, és terítik szét a szentségeket ezek az LSD-úttörők, az Arany Szeszcsempészek. Nevető, kítágult pupillájú látnokalkimisták, akik nem kevesebbet küzdenek, mint embertársaik azonnali, észvesztő felszabadításáért.

Legelőször persze ott volt a Sandoz Gyógyszergyárban a vonakodó Albert Hofmann, egy komoly, önkéntelen ágens, aki rejtélyes módon arra választotta ki, hogy átadja az LSD-t az emberiségnek. Ennek a figyelemreméltó svájci tudósnek a teljes története még elmondásra vár.^[11] De amit hallottam, azt megosztom a világgal. Első LSD-utazásai mély, megvilágosító vallásos élmények voltak. Az *establishment* sajtója megpróbálja azt belénk sulykolni, hogy Hofmann első utazásai véletlenül történtek meg, ijesztőek és örületesek voltak. Az igazság az, hogy Hofmann, ez a mélyen spirituális férfi, azonnal megértette, milyen következményeket rejt magában felfedezése. Filozofikus elméjű tudós magas szintű, etikus,

gentleman-konspirációt kezdeményezett, hogy eljuttassa az LSD-t az emberiséghez. Csupán azt a taktikai hibát követte el (ha elkövette egyáltalán), hogy a bebetonozódott szakma berkein belül kezdte el tevékenységét, nem véve észre, hogy felfedezésének használatát óhatatlanul teljes mértékű társadalmi átalakulásoknak kell követniük.

Rosemary teát főzött, az aranykeretes Madonna előtt pedig vörös gyertyát gyújtott. A.O.S.3 ketrecbe zárt vadállatként járkált előttünk fel és alá. (Rosemary, milyen állatra hasonlít ez a férfi? Aha, szőrös, meleg, ideges, remeg a bajusza, a fülei feszülten lesnek minden zajra. Ragadozó, de nemes ragadozó. Mint egy mókus, de annál sokkal nagyobb. Talán borz vagy mosómedve. Nagyon intelligens állatok.)

„Ember, a kép teljesen összeállt” – prédikál tovább vendégünk. „Figyelj csak, az első atommaghasadás 1942 decemberében történt.”

„Arra gondolsz, amelyik a chicagói squash-pályán történt?” „Igen. De most figyelj! A Van Allen-övezet egy vastag, elektromos töltésekkel zsúfolt, a bolygó védelmét szolgáló takaró. Mi a Föld? Vékony, puha, sérülékeny élő szövetrel borított, olvadt fémmag. Az élet a talpunk alatt lévő sziklát majszolja. A bolygó összes életformája egyetlen, kifinomult hálózatban egyesül. Minden egyes életforma egy másikkal táplálkozik, és egy másik táplálékául szolgál. A Van Allen-övezet a földet a halálos napsugárzástól megóvó magasabb rendű értelem, és kapcsolatban áll az élő intelligencia minden formájával – legyen az növényi, állati vagy emberi.” Felnevettem. Alkimistám, annyira ortodox vagy! Urunk, ki vagy a mennyekben! Felfelé mutattam. Ő tényleg ott fenn van, mi? Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, miképp a Van Allen-övezetben, úgy a földön is!

A.O.S.3 nem vesztegette az időt arra, hogy értékelje a megjegyzésemet. Valahogy neurológiai szinten rögzíti a szavaimat, újraprogramozza, visszajátssza őket (az elektronikus költészet végtelen szalagjain), de sohasem figyel rájuk.

„Ezt hallgasd meg! A Legfelső Intelligencia látja, hogy az ember újra felfedezte az atomenergiát. Húha! Meg kell állítanunk azokat az okádékokat, mielőtt még elpusztítanák az egész élő hálózatot! A

DNS csak egy dologtól fél: a sugárzástól. Ezért van a fejünk fölött a Van Allen-övezet.” „Oké, most jól figyelj. Négy hónappal az első atommaghasadás után Hofmann véletlenül – ha-ha! – újra felfedezi az LSD-t, ekkor már mint pszichoaktív szert.”

„Újra felfedezi?”

„Igen, haver. Hofmann először 1938-ban bukkant rá a szerre, de akkor semmi hatással nem volt rá. Nem indult be tőle. Na, mármost, mondja meg nekem valaki, miért van az, hogy amikor 1938-ban nyúl az LSD-hez, nem történik semmi, 1943-ban viszont, három hónappal az atomenergia elszabadítása után, éppen csak beledugja az ujját a lizergsavba, és elszáll? Mi történt? Hofmann egyszer csak gondatlanná vált volna? Vagy az LSD változott hirtelen pszichedelikus vegyületté? A hozzáértő vegyészek nem szokták ötletszerűen változtatgatni a vegyületek alkotóelemeit. Hofmann is standard eljárásokat alkalmazott.”

Nevet, a szeme őrült táncot jár, keze és teste folyamatos mozgásban van. Balett-táncos volt, mielőtt kábítószerkészítésre adta volna a fejét.

„Hallgass ide. 1942 decemberében az atommaghasadás megváltoztatta a naprendszer teljes energiarendszerét. A magasabb rendű intelligencia úgy dönt, hogy néhány egyszerű változtatást hajt végre néhány atom elektronszerkezetében, és bumm! Az ölünkbe pottyan az LSD, ez az elképesztően hatékony anyag, az atomenergia tökéletes ellenszere. Az emberek beveszik az LSD-t, és megvilágosodnak! Megértik az üzenetet, és elkezdik a dolgokat újra összhangba hozni a nagy tervvel. Le a háborúval! Virágot a kézbe, ne puskát! Óvjuk a környezetet! Csak az akadályozhatja meg, hogy a háború felrobbantsa az egész rendszert, ha az emberek rászoknak az LSD-re!

Hofmann terve az volt, hogy ráveszi a tisztességes pszichiátereket és kutatóorvosokat az LSD alkalmazására. Persze ezek a dolgok sohasem mennek ilyen simán. A tiszteletreméltó kutatók berezeltek. Nem fogták fel a lényegét. Úgyhogy a pszichedelikus kor első fellegekben járó, messianisztikus apostolalkimistája a rumvedelő, csodaszerekkel és fundamentalista Biblia-értelmezésekkel házaló ügynök módjára viselkedő Hal Lubbard lett. A.O.S.3-hoz hasonlóan

Hal Lubbard is legendás, a színpadok mögött tevékenykedő alak, akinek a zsenialitását szándékosan a pletykák fátyla mögé rejtették. Ennyit biztosan tudunk. Lubbard az 1950-es években szokott rá az LSD-re, és azonnal felfogta az üzenetet. A negyvenes években uránbányákba fektette a pénzét, és azonnal meglátta az összefüggéseket. (Önök látják már?) Aztán ez a fantasztikus sámán a műveletlen, durva, nagypofájú, mucsai, részeges római katolikus álarca mögé bújva több tucat elismert tudóst indított be, megmutatva nekik az LSD szakrális tartalmát.

Mikor az orvosi szervezetek panaszkodni kezdtek amiatt, hogy nem szakmabeliek osztogatnak kábítószeret, Hal csuklott egyet, és gyorsan vett egy orvosi diplomát egy déli diplomaboltban. Megdöbbenő módon Dr. Kaján Vigyorként fogadta el a pszichiáter Osmond, a tudós Hofer, Aldous Huxley és a filozófus Gerald Heard. Sőt, még Sidney Cohen is az UCLA-ról. Hal Lubbard volt az első pszichedelikus taktikus, aki rájött, hogy a jövőben a szer birtoklása lesz a kulcskérdés, ezért rejtélyes beszerző-ellátó repülőutakat szervezett. Keleti Part – Nyugati Part – Kelet-Európa – Nyugat-Európa: ezt az útvonalat járta be alkudozva, hízelegve, csereberélve, hogy kiépítse a világ legértékesebb anyagának első földalatti terjesztőhálózatát. Az LSD piaci ára jelenleg 20 000-50 000 dollár grammonként. Ha úgy tetszik, egymillió dollár unciánként.

Lubbard az tervezte, hogy létrehoz egy hivatalosan is elismert, országos LSD-klinika hálózatot. Ez a zseniális ötlet egy ragyogó, utópisztikus, amerikai üzletemberhez méltó megnyilvánulása volt, és többek között megszüntette volna a bolygót veszélyeztető háborús fenyegetést. Lubbard azonban nem fogta fel, hogy a spirituális revelációkat, a buddhista eksztázisokat sohasem ismernék el az orvosi szervezetek és a J. Edgar Lyndon irányítása alatt álló kormányhivatalok. Az *International Foundation for Advanced Studies*, Menlo Park-i (Kalifornia) kísérleti klinikáját (ahol a San Franciscói-öböl legbefolyásosabb embereinek százai ismerkedtek meg az LSD-vel) lenyűgöző pszichiátriai és orvosi bizonyítványai ellenére az FDA könyörtelenül bezáratta. Úgyhogy Hal Lubbard kiugrott, eltűnt, végül pedig Dr. Spaulding alakjában reinkarnálódott.

1962 egyik szürke, hideg téli napján történt. Dick Alperttel kivettünk egy nap szabadságot a Harvardon, és Dick gépével New Yorkba repültünk. Dick apja a New Haven Vasúttársaság elnöke volt, így a Grand Central pályaudvar előtti őr tisztelgett nekünk, miközben beszálltunk az NHVT rendszámú, hatalmas, fekete Cadillacbe. A kocsit rádió adó-vevővel is felszerelték, a normális gumikerekeket pedig le lehetett cserélni vasúti kerekekre, így a jármű képes volt a síneken is közlekedni.

„Kié a Grand Central pályaudvar?” – kérdeztem Dicktől.

„A Pennsylvania Vasúttársaságé az egyik fele” – válaszolta –, „a másik pedig a miénk.” Dick mindig is remekül rögtönzött. Dél felé tartottunk egy vegyiüzembe. Jersey vízparti maffianegyedén haladhattunk épp át, amikor kitört belőlem a nevetés. Két harvardi professzor egy fekete limuzinban hajt át a nyomornegyeden, hogy olyan kábítószerhez jusson, ami megváltoztatja majd az egész világot.

A Sandoz Laboratórium faborítású konferenciatermében a gyógyszerészeti csúcsvezetők kínosan nevetgéltek. „Mi orvosi célokra gyártjuk a gyógyszereinket. Hogyan is árulhatnánk ekstázistablettákat az Istenkeresőknek?” Az egyik elnökhelyettes váratlanul elvigyorodott. „Mondjuk azt, hogy az LSD nem drog. Hívjuk élelmiszernek, és palackozzuk úgy, mint a Coca-Colát!” A társaság jogásza reflexszerűen összeráncolta a szemöldökét. „Ha élelmiszer, akkor engedélyeztetni kell az FDA-val, szerintük pedig gyógyászati anyag.”

A találkozó kudarcba fulladt. Szimpatizáltak velünk, de nem akarták magukra haragítani az AMA-t és az FDA-t azzal, hogy a nagyközönség számára is hozzáférhetővé teszik az LSD-t. Kezet ráztunk, majd Dick így szólt: „Nos, uraim, akkor nekünk kell önök helyett elvégezni a marketinget.” Ezen persze mindannyian nevtünk.

Az egyik kefehajú ügyvezető lekísért minket a kocsihoz. A liftben váratlanul elhúzott a zsebéből egy pirulákkal teli üveget, és a kezembe nyomta. „Én már vettem be LSD-t.

Tudom, mi történik. Tessék, itt van öt gramm. Ne árulja el senkinek, kitől kapta. Okosan használják fel.”

Ekkorra (1962) már sikerült kiépítenünk egy laza, de hatékony hálózatot az LSD ingyenes terjesztésére. Egy egyetemi pszichológus a Középnnyugaton. Egy Istentől megmámorosodott üzletember Atlantában. Néhány Istenszerető lelkész és rabbi. David Soloman, akkoriban a *Metronome* című dzsessz-magazin szerkesztője. Allen Ginsberg. Tucatnyi szent pszichiáter. Ezek az emberek látták el pszichedelikumokkal mindazokat, akikről tudták, hogy készen állnak az utazásra. Barátaink felelősségteljes hálózata.

Akárhányszor csak megcsappantak a készleteink, felbukkant egy újabb sámán-alkimista.

Mint például Bernie és Bernie, az elszállt sivatagi szentek, akik éveken keresztül vettek részt peyote-utazásokon az indiánokkal, és örült, zseniális, képzetlen könyveket írtak a telepáciáról és az LSD segítségével felgyorsított tanulásról. Bernie saját állítása szerint mindössze két ülés alatt tökéletesen megtanult németül. Megtanulták, hogyan készítsenek LSD-t. Radírgumikkal bedugaszolt üvegekben árulták a furcsa, barna színű elixírt, melyben különös, zöld hínárcsíkok lebegtek. A szent italt anyagáron adták el Kalifornia hírességeinek, míg valaki aljasul be nem köpte őket a szövetségieknek. Nem nagyon jöttek ki a védőkkel, és arra az örült ötletre próbálták alapozni a védelmüket, hogy majd ráveszik a bírót és az esküdteket főzetük megköstolására. Ez forradalmasította volna az igazságszolgáltatást – ha bejön. A bíró azonban rémülten hátrahőkölt, és tizenkilenc évi börtönre ítélte őket. Bernie és Bernie persze hamarosan meglépett. Isten áldása legyen rajtatok, szeretett vezetőim, akárhol is jártok most!

Valamivel ezután (a pontos dátumnak homályban kell maradnia) egy egyetemi városban tartottam előadásokat. A szállodában üzenet várt. Hívjak fel egy bizonyos doktor Spaul-dingot. Sürgős. Találkoznunk kell az előadás után.

Előkelő megjelenésű, ötvenes éveiben járó férfi várt. Az ország tíz legjobb vegyészének egyike. Erős csontú, jóképű, derűs, atlétatudós típus.

Kocsijával olyan óvatosan közlekedett, mint a vadállatok a dzsungelben: állandóan a visszapillantó tükröt figyelte, többször is megkerült egy-egy háztömböt. Végül egy szupermarket elhagyatott

parkolójának közepén álltunk meg. Az egész nagyon romantikus volt. Az illető rögtön a tárgyra tért. Már többször is vett be LSD-t. Tudta, mire képes a szer. Azt is tudta, hogy a kormány már szimatot kapott. Rengeteg magas szintű ember indult már be, és jött rá, hogy az LSD vallásos élményhez segíti hozzá az embert. Most azonban aggódni kezdtek. Washingtonban óriási a drogok ellenőrzéséért folytatott küzdelem. A Pénzügyminisztérium kábítószer-hivatala minden kábítószerrel illegálissá akar minősíteni, törvényi szabályozást követel, több ezer új FBI és ki tudja még milyen ügynököt akar szolgálatba állítani. Ugyanakkor a hatalomban lévő tudósok és orvosok azt akarják, hogy az FDA foglalkozzon minden droggal, beleértve a heroint, a füvet és az LSD-t is. Orvosi ügyet akarnak csinálni az egészből. Kössünk üzletet, javasolta. Mondjak el mindent az FDA-nak a feketekereskedelemről, segítsek felszámolni az illegális terjesztőhálózatot. Ha együttműködöm, kutatási célokra szabadon használhatom az LSD-t. Segítenünk kell az FDA-nak, hogy megszerezze a drogok feletti ellenőrzés jogát. Akkor a jogosultak legálisan használhatnák a marihuánát és az LSD-t. A fiatalokat azonban távol kell tartani a szertől, különben a washingtoni keményvonalas frakció átverekszik LSD-ellenes törvénytervezetét a törvényhozásban. Ha nem működök együtt, kicsinálnak.

Ránéztem, majd felnevettem. Szó sem lehet róla. Szabad országban élünk. A kormánynak semmi köze az LSD-hez és a marihuánához, nem veheti el az emberektől, és nem osztogathatja a saját talpnyalóinak. Ha választhatnék, inkább a fiataloknak engedélyezném az LSD használatát, mint az orvosoknak. A fiatalok szentebbek. És ha választhatok aközött, hogy a kormány spiclije legyek, vagy hogy tönkretesznek, akkor inkább a börtönt választom.

Dr. Spaulding sokat tudóan felkacagott. Rendben, meg kellett tennem ezt az ajánlatot, bár tudtam, hogy nem fog berezelni. Azt azonban tudnia kell, hogy hatalmas kormányzati tisztogatás közeleg. Minden LSD forrást le fognak zárni. Jobb, ha felhalmozok a készletekből. Mennyim van most?

Nem sok. Pár ezer adag.

Mennyit tudnék felhasználni?

Meglepetten néztem rá. Az előbb még úgy beszélt, mint egy szövetségi, most meg savat kínál nekem!

Észrevette, hogyan nézek rá, és magyarázkodni kezdett. Pár évvel ezelőtt néhányan rájöttek, mire számíthatnak. Elkezdtek felhalmozni a nyers lizergsavat. A világon az övük a legnagyobb LSD készlet. Nagyobb, mint ami a Sandozban, a Vörös Kínában vagy a Védelmi Minisztériumban van. Olyan megbízható embereknek akarják adni, akik nem próbálnak meg profitálni belőle, és akik el tudják juttatni az emberekhez. Oké. Tehát mennyit tudok szétteríteni egy év alatt?

Az egész helyzet teljesen szürreális volt. Ez a híres, köztisztületben álló professzor kész korlátlan mennyiségű savval ellátni minket. Alig bírtam megállni nevetés nélkül. Egyetlen kérdést tettem föl neki – miért?

Ó, hiszen tudja jól, Tim. A tömeges vallási eksztázison kívül lát bármi más reményt ennek a gyilkos, neurológiailag sérült fajnak a megmentésére? Rendben. Mennyit akar?

Évente 200 grammot tudunk szétszórni. Az kétféle adag.

Rendben, bólintott rá Dr. Spaulding. Néhány héten belül megkapnak négy évre elegendő szert, ezer grammot. Minden egyes csomagban száz gramm LSD-por lesz. Szerezzenek mérlegeket az adagok kiméréséhez. Tartsák sterilen. Alkohollal vagy akár vodkával. Hígítsák fel. Ha nem tudnak pirulakészítő-gépet szerezni, oldják fel, és csepegtessék kockacukorra.

Beindította az autót, és visszahajtott a szállodához. Hány embernek adnak még így LSD-t? Nem soknak, válaszolta. A kémiában minden folyamatnak a maga természetes tempójában kell kibontakoznia. Elég LSD-nk van ahhoz, hogy az összes amerikaiit évekig beindulva tartsuk.

Soha többé nem találkoztam Dr. Spauldinggal. Egy héttel később a szer elkezdett áramlani Millbrookba – olcsó, barna borítékokban és belül üreges könyvekben. A csomagokat az ország legkülönbözőbb részein adták fel. Szinte egyik pillanatról a másikra szétosztottunk tízmillió adagot.

Már este tíz felé járt az idő. Rosemary és én kezdtünk megéhezni. A.O.S.3 még mindig túlságosan be volt indulva ahhoz, hogy éhes

legyen, de telepatikusan válaszolt gyomrunk kordulásaira. A szerves anyag a gránitból táplálkozik, minden egyes életforma megeszi a másikat. Végtelen energiaátalakulás. A galaxisok is egymással táplálkoznak.

„Alkimista, légy szíves, ne beszélj az evésről, rendben? Még nem vacsoráztunk.”

Egy epikus költemény segítségével végigvezetett minket a teremtés szintjein. Volt érzéke a meséléshez. Jómagam tanulmányoztam korunk legbölcsebb alakjait – Huxley-t, Heard-öt, Láma Govindát, Srí Krishna Premet, Alan Watts-ot –, és meg kell mondanom: A.O.S.3, a bukott diák, aki néhány cseknél soha életében nem írt jobbat (vagy rosszabbat), a valaha hallott legkorszerűbb perspektívából tekintett az isteni tervre.

Ott kezdte, ahol a többiek kezdeni szokták – a kezdeteknél. Megtette a teljes LSD-utazást, végigviharzott sejtszintű reinkarnációin, megsemmisült az életem túl pulzáló elektronrácsookban, leörvénylett az atomi formán túlra, addig az egységes központig, ami egyetlen, szintiszta sugárzó rezgés. Jin. Jin. Jin. Jang. Jang. Jang.

Az arca ragyogott, és azzal a teli torokból jövő, isteni üvöltéssel üvöltött, ami valaha Mózes vagy San Juan de la Cruz tüdejéből is felszakadt. Rosemary és én legutóbb a sivatagi hegytetőn, napfelkeltekor tartott esküvőnk alatt hallottuk ezt a hangot: Ted Marckland hús-vér-csont trombitája adta ki magából – azoknak az örök, semmi mással össze nem téveszthető üvöltése, akik hallották Isten hangját, és örömteli, örült elfogadással kiáltanak vissza. Ha valaha is láttak már valakit, aki tágra nyílt szemmel átadta magát Isten hangjának, akkor tudják, mire gondolok.

Megrázta a fejét, és felnevetett. Szavakkal nem tudom kifejezni. Istenem, meg kell tanulnom valamilyen hangszeren játszani, hogy el tudjam mondani, milyen ez a hang.

Igen, A.O.S.3 bőrének útlevelén ott van a hivatalos pecsét: járt ott, ahol minden nagy misztikusnak meg kell fordulnia – ott, ahol mindent látunk, mindent hallunk, és tudjuk, hogy minden összetartozik. De hogyan is írhatnánk le azt az elektronszintű ritmust, amelyben bolygónk evolúciójának ötmilliárd éve mindössze egyetlen

dobbanás? A.O.S.3 ugyanabban a helyzetben van, mint minden, odaátról visszatért látnok – hasznavehetetlen szavakba kell kapaszkodnia. De ellenőrizzük csak prófétai képességeit. Veleszületett, kiemelkedő intelligenciája fotografikus memóriával párosul. Otthonosan mozog az elektronikában. Jártasa biológiai írásokban. Tisztában van a számítástechnikával. A világ legjobb orientológusaival és hindu tudósokkal élt együtt. A valóságtól legelrugaszkodottabb rockegyüttes, a Dateful Gread számára tervezett erősítőket, s egy darabig együtt is lakott velük. A huszadik század szimatoló, ugrásra kész, tolakodóan kíváncsi emlékeként remegő, bajuszos orrát minden olyan dialektusba beleütötte, amelyen az ember valaha is megpróbálta leírni az istenit.

A történelem során az alkimista mindig is mágikus, félelmetes alak volt. A varázsital. Az elixír. A titkos formula. Kísérleti metafizika. A régi alkimisták valójában nem az ólmot akarták arannyá változtatni. Ezt csak a szövetségi ügynökök gyanakvásának elaltatására találták ki. Igazából a bölcsek kövét keresték. Az élet vizét. Azt a növényt, gyökeret, indát, magot, gyümölcsöt vagy port, ami beindít, ráhangol a világra, és kiugraszt.

És valaki minden egyes új nemzedék eljövetelével újra rábukkan a megoldásra. És a megoldás mindig kémiai. A tudat kémiai folyamat. A tanulás, az érzékelés, az emlékezés, a felejtés egy biokémiai blokk változásai. Az élet kémiai. Az anyag kémiai.

A csengettyűi csilingelnek, miközben vadul gesztikulál. „Mindent az elektronok tartanak össze. Ha rájössz, hogyan működnek az elektronok, akkor rájössz, hogy minden össze van kapcsolva. Közel jársz Istenhez. A kémia nem más, mint alkalmazott teológia.”

Az alkimista-sámán-varázsló-javasember mindig is számkivetett. Sohasem tagozódik be a konvencionális társadalmi struktúrába. Ennek így kell lennie. Ha az energia el-elhalkuló, suttagó, ősi nyelvére (az évezredekken áthúzódó, hosszú, alig hallható sóhajokra) akarunk figyelni, akkor ki kell zárunk a vásártér zshivaját. Szándékosan zárjuk ki magunkat. Önkéntes, szent elidegenedés ez. Nem lehet egyszerre szolgálni Istent és Caesart. Egyszerűen nem lehet.

Ezért voltak a társadalom szemében mindig gyanúsak az emberi sorsot megvilágosító látomásaikkal irányító, inspiráló varázslók. Mindig is törvényen kívülieknek számítottak. A legendák szerint negyvenhárom szövetségi ügynököt rendeltek ki, amikor 1967 karácsonya előtt letartóztatták. Meg kellett állítaniuk ezt a vad embert a csilingelő csengettyűivel, különben beindította volna az egész világot. Karácsonyi sava véget vethetett volna a háborúnak.

Messianisztikus bizonyosság. A.O.S.3 a legszigorúbb erkölcsű ember, akit valaha láttam. Mindenre rányomja a jóság vagy rosszság bélyegét. Minden emberi tett vagy jó, vagy rossz. Egy szóval, emberünk egy mogorva, prédikáló, intoleráns puritán. Szerinte az a jó, ami természetes, egészséges, harmonikus. A jó felmagasztal. A rossz lefelé visz.

A hús jó. Az ember húsevő állat, de csak ritkán együnk húst.

A növények rosszak. Elszívni kell őket, nem megenni. Isten (vagy a DNS-kód) a kérődzőket tervezte arra, hogy leveleket egyenek. Az embert pedig arra, hogy a kérődzők húsát egye.

A pszichedelikus szerek jók.

Az alkohol rossz. Egészségtelen, tompít, káros az agyra. „Lefelé” vivő út. A.O.S.3 mindezt vészjósló kémiai érvekkel támasztja alá. Mindig is büntudatom volt, ha a jelenlétében ittam meg egy sört.

A zuhanyozás jó. Megtisztít.

A fürdés rossz. Az ember a saját langyos piszkában, a kórokozók ideális táptalajában ázik, pórusait eltömíti a mocsok.

A rock'n'roll jó.

A science fiction rossz. Becsavarodik tőle az ember feje. Szörnyű utazásokra visz.

A hosszú haj jó. A szabad ember sajátja.

A rövid haj rossz. A rabok, zsaruk és a bérrabszolgák megkülönböztető jele.

A dohányzás rossz.

A marihuána jó.

A szex jó.

A szexuális önmegtartóztatás örültség.

Most a falnak támaszkodva ül, halkán beszél. A vörös fény megmegcsillan kerek szemüvegén. Egy örült szent.

„A magasabb energiaszinteken, még az elektronszinten is túl, nincs forma. A forma az önmagát korlátozó tiszta energia. A forma hiba.”

„Egy utazás során ők (jobb híján így hivatkozok rá), a magasabb rendű intelligencia, arra csábítottak, hogy hagyjam el élő formámat, és egyesüljek a minden formát alkotó örök formátlansággal. Csábító ajánlat volt. Örökkévaló eksztázis. Sajnálattal, de nemet mondtam. Egy darabig még szerettem volna ebben a formában maradni.”

„Miért?”

„Hát, szeretkezni. A kefézés annyira barátságos, gyengéd, emberi dolog.”

„És az evés?”

„Na, igen, az is nagyon kellemes.”

„Oké. Akkor menjünk el egy étterembe.”

Owsley nagyon tudatos ember. Mindig tisztában van azzal, hogy ki ő, és mi micsoda. Tudatában van mitikus szerepének. Tudatában van múltbeli inkarnációinak. Tudatában van állati örökségének, úgy viseli – páváskodva, természetes módon –, mint egy egyszerű erdei lény. A szaglásáról van szó. Owsley előszeretettel választ parfümöket saját maga és barátai számára, mi több, időnként saját maga keveri ki azokat. Az ember orra mindig észreveszi Owsley-t. Aha, egy kis szantál, egy csipetnyi pézsmá, egy parányi lótusz, egy csöpp cibet.

Egyszer épp akkor hívtam föl, mikor visszatért egy utazásról. Szokásos, felfokozott izgalmi állapotában volt. „Ezt hallgasd meg, ember! Tisztán láttam misztikus, karmikus feladatokat. Én vagyok Merlin. Huncut alkimista vagyok. Játékos megváltó. Esszenciális nevem A.O.S.3.”

A legtöbb sikeres varázslóhoz hasonlóan A.O.S.3 is jó tudós. Radarérzékenységűek a megfigyelései. Tevékenységében pontosságra törekvő, aprólékos, pedáns. Grandiózus látomásai vannak az LSD minőségéről. „Figyelj, öregem, az LSD finom, törékeny molekula. Érzékeli a vegyész rezgéseit.” Egy bordeaux-i borkóstoló nyűgös, leereszkedő hozzáértésével minősíti a savat meg a többi pszichedelikus szert. Nem túl kedves a többi feltörekvő, rivális alkimistához. De soha, egyetlen ékszerész, aranyműves, festő

vagy szobrász sem volt annyira kínosan aprólékos az esztétikai tökélyt illetően, mint A.O.S.3.

És mint általában a jó utazó-messiásoknak, szociológiai, politikai megfigyelései nyílegyenesek. Mint a legtöbb beindult, ő is az élő szerkezet elszennyeződése miatt aggódik a leginkább. És a többiekhez hasonlóan tisztában van az elgépiesedés, a robottá válás veszélyével is.

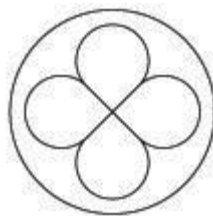
A fém jó. Betölti saját technikai funkcióját. A fémnek egyénisége, lelke van.

A műanyag gonosz. A műanyag felveszi a növények, ásványok, fémek és a hús alakját, de nincs lelke.

Owsley élete heves tiltakozás korunk betegsége ellen, ami az embert és a természetet fagyos, rideg műanyaggá változtatja. Csak egy beindult vegyész képes értékelni a műanyag istenkáromló szörnyűségét.

Owsley egyedi. Csak önmagával mérhető. Élete alkotó küzdelem az individualitásért. Egy társadalmi csoport után vágyakozik, egy olyan szellemi kapcsolat után, melyet a test sejtjeinek és szerveinek harmonikus együttműködése nyomán alkottak meg. A társadalmi szeretet testének szeretne az agya lenni. Az ősi, utópisztikus vágy. Csak egy beindult vegyész képes értékelni Istennek a társadalom számára készített fehérjetervét.

A.O.S.3 fajunk ritka példánya. Megvalósult, élő, lélegző, szagló, szeretkező, nevető, dolgozó, veszekedő ember. Nevetséges, önhitt bolond, Isten bolondja, aki olyan eszközökről álmodik, amelyek mindannyiunkat boldoggá tesznek és beindítanak. Olyanokról, amelyek megtanítanak arra, hogyan szeressük egymást.

A LIGA PECSÉTJE

Ötödik fejezet

M.I.T. visszafelé olvasva ugyanaz, mint T.I.M.^[12]

Egy gyönyörű őszi szombaton érkeztünk meg ahhoz a hatalmas kastélyhoz, amit Dr. Leary és mintegy harminc vallásos követője az otthonának nevez. A fák levelei legszebb, pszichedelikus zöldjűkben pompáztak. Érkezésünkkel épp véget ért a ház lakóinak megbeszélése.

Dr. Leary szokásos öltözékét viselte (fehér ing, bő, fehér nadrág, piros zokni), és nagyon melegen fogadott minket. Az interjút megelőző fél órában alkalmunk nyílt bejárni a házat, és megismerkedni az ott tevékenykedőkkel, akik a következő keddi, a New York-i Village Színházban tartandó ünnepségre készülődtek.

A házat gyönyörűen rendben tartották, minimális mennyiségű hagyományos bútort és rengeteg kreatív művészeti alkotást láthattunk benne. A falakat évtizedek óta borító, megfakult virágmintás tapétát élénk színű ábrákkal dobták fel. Még a lépcsőfordulóban álló pénzbedobós telefonkészülékre is bizarr, zöld spirálisokat festettek. A kertbe vezető ajtó mellett, a falon a helyhez tökéletesen illő tábla díszelgett, a következő felirattal: „Aki nem tudja, mondja, aki tudja, nem mondja.”

A házban élő kisgyerekek még tovább fokozták a helyet amúgy is átjáró vitalitást. Az idősebbek – nagy részük velünk egykorú lehetett – barátságosnak, jó humorúnak, műveltnek tűntek, és láthatóan teljes mértékben a művészi és vallási önmegvalósításnak szentelték magukat.

Miután elfogyasztottuk az almalevesből és (nem pszichedelikus) gombából, rizsből és salátából álló ebédet, Dr. Leary a dolgozószobájába invitált minket. Már a lent eltöltött fél óra is tágította a látókörünket, a java azonban még csak most következett.

INNISFREE: Dr. Leary a *Playboynak* adott interjúja során azt mondta, hogy ha az ember a bolondokházában vesz be LSD-t, akkor bolondokháza-élményt fog átélni. A mai diákokat annyira leterheli a mindennapos rohanás, hogy nemigen tudnak egy teljes napot,

mondjuk egy szombatot rászáni az „utazásra”. Ha valaki ebben a mindennapos létharcban veszi be az LSD-t, akkor ennek megfelelő élményre kell számítania?

LEARY: A kérdésükben egy nagyon vad általánosítást fogalmaznak meg. Senki se vegyen be LSD-t, ha nincs felkészülve, ha nem tudja, mi vár rá, ha nem áll készen arra, hogy kikapcsolja a tudatos elméjét. Továbbá, az ülésnek olyan helyen kell lezajlania, ami elősegíti a pozitív, derűs reakciókat, és lehetőleg olyasvalaki társaságában, akiben emocionális és spirituális szempontból egyaránt megbízunk.

INNISFREE: A Harvardon végzett kísérletei során talált-e arra utaló jelet, hogy a hallgatók kevésbé lennének felkészülve tudatos elméjük kikapcsolására?

LEARY: Nézzék, akármit is pletykálnak rólam, soha, egyetlen hallgatónak sem adtam a Harvardon semmilyen kábítószeret. A Harvardon csak végzett hallgatóknak, fiatal tanároknak és kutatóknak adtunk pszichedelikus szereket. Ezek pedig nagyon jól képzett, az élményre jól felkészült személyek voltak. Komoly céljuk volt a kísérletezéssel: szerettek volna többet tudni a tudatról és arról a játszómáról, amelyben magánéletük és munkájuk jobbá tételére sajátíthatják el ennek a módszernek az alkalmazását.

INNISFREE: Publikálta valamelyik felfedezését, míg a Harvardon tartózkodott?

LEARY: Igen, több mint harmincöt tudományos cikket publikáltunk. Ezek jó részét harvardi kutatásainkra alapoztuk: statisztikai felmérésekre, kérdőívekre, az elítéltekkel folytatott munkánkra, a látomások és misztikus élmények előidézését megcélzó kísérleteinkre stb.

INNISFREE: Az LSD körül folyó viták egyik fő területe az, amitől nagyon sokan félnek – többek között Teuber professzor is az MIT-n –, nevezetesen attól, hogy ha akár csak egyszer is LSD-t vesznek be, akkor a pszichózis bármikor újra a felszínre törhet, akár fogyasztottak a szerből, akár nem. Önnek mi a véleménye minderről?

LEARY: Először is, nem értek egyet a *pszichózis* kifejezéssel. Az LSD fogyasztásának a célja a spirituális fejlődés, a világ felé

mutatott érzékenység felfokozása. Ennél fogva az ülés után is tovább kell vinnünk azt az izgalmas folyamatot, amibe belekezdünk. Örömmel tölt el minket, amikor valaki egy ülés után közli velünk, hogy képes felidézni az utazás során átélt megvilágosodás, üzenet és szépség egy részét. A pszichiáterek azt hiszik, pszichózisokat hoznak létre, ezért nem csoda, hogy megrémülnek, ha az élmények nem múlnak el. Mi azonban tudjuk, hogy vallásos élményről van szó, ezért az üléseken részt vevő személyekkel együtt arra törekszünk, hogy ezek az élmények maradandóakká váljanak. Ha pedig Teuber professzort az aggasztja, hogy senki sem tudja pontosan, mit is csinál velünk az LSD – és ha én osztom az aggodalmát –, akkor rá kell ébrednünk: tudományos szempontból egyáltalán nem vagyunk biztosak abban, hogy mit tesz velünk az a több ezer féle energia, amit a szervezetünkbe juttatunk, vagy amivel körülvesszük magunkat – a kipufogógáz, a DDT, a penicillin, a nyugtatók. Senki sem tudja, hogyan működnek, milyen hatással vannak ezek az anyagok nemcsak az egyénre, hanem fajunk genetikai szerkezetére is. LSD-t bevenni kockázatos dolog. Senki se vegyen be LSD-t, ha nincs tisztában azzal, hogy az ismeretlen felé indul. A legértékesebb tulajdonát teszi kockára. A valaha létezett szerkezetek legkifinomultabbikát, legszentebbjét babrálja: az emberi agyat. Ezt mindenkinek tudnia kell. De azt is tudjuk, hogy akárhányszor levegőt veszünk, akárhányszor elfogyasztjuk a szupermarketben vásárolt ennivalót, és ami azt illeti, akárhányszor szerelmesek leszünk, kockázatot vállalunk.

Az élet kockázatok sora. Mi csak ahhoz ragaszkodunk, hogy aki beleveti magát, az tudja, hogy kockázatot vállal, tudja, mivel jár a dolog. Ahhoz is ragaszkodunk, hogy jogunk legyen vállalni ezt a kockázatot. Sem a patriarchális társadalomnak, sem az olyan patriarchális hivatásoknak, mint az orvostudomány, nincs joguk megakadályozni, hogy vállaljuk ezt a kockázatot. Ha a neurológusokra vagy a pszichiáterekre hallgatnánk, sohase szeretnénk bele senkibe.

INNISFREE: Egy barátunk azt mondta nekünk, hogy olyankor törnek rá a hallucinációi, amikor nem akarja, amikor nem számít rájuk. Gyakoriatk az ilyen irányíthatatlan utóhatások?

LEARY: Szerintem, aki LSD-t vesz be, az folyamatosan változtatja a tudatállapotát. Azaz számíthat a feltörő emlékekre és reakciókra, ha ugyanazt a zenét hallja, ugyanazokkal az emberekkel van, ugyanabban a helyiségben tartózkodik, mint az utazás idején. Bármilyen stimuláns felszabadíthatja az emlékeket. Az emlékek ugyanis élő, vegyi-molekuláris történések az idegrendszerben. Amikor LSD-t veszünk be, egy kicsit megváltoztatjuk ezt a rendszert. A legtöbben boldogak, miközben ezt teszik.

Minden ezer, de lehet, hogy minden száz ember között van egy hivatásos aggodalmaskodó. Na, amikor ez vesz be LSD-t, akkor azon reszket, hogy most vajon megőrül-e, begolyózik-e, nem károsodik-e az agya, elveszíti-e az önuralmát. Az aggodalmaskodók persze általában szeretnék mindent az ellenőrzésük alatt tartani. Az életet pedig nem lehet. Az élet spontán, fegyelmezetlen, irányíthatatlan történé. Az önök aggódó barátja most az LSD-n éli ki az aggodását.

INNISFREE: Pár perccel ezelőtt említette a vallást. Huston Smith professzor (MIT) szerint a kábítószeres által előidézett vallásos élmények nem igaziak, nem hitelesek.

LEARY: Önök most egy vallási központban ülnek. Körülbelül harminc ember szenteli az életét és energiáját az Istenség LSD révén való elérésének. Önök szerint a mi szakrális élményeink pszichózisok. Pedig az LSD pszichedelikus, vallásos élményt nyújt. Akkor is, ha valaki azt keresi, de akkor is, ha valaki nem azt keresi, sőt, kifejezetten nem akarja. Smith professzor már számos alkalommal amellet foglalt állást, hogy a kábítószeres által előidézett élmény vallásos élmény. Megértem, hogy kérdések merülnek fel benne azzal kapcsolatban, hogy miként lehet felhasználni ezt, illetve, hogy miként alkalmazzuk mi a vallásos élményeinket, azt azonban nem kétli, hogy vallásos élményekről van szó. A vallásos élmény viszont túl van minden meggyőződésen és rítuson, mítoszon és metaforán. Különböző emberek más-más metaforákkal, eltérő értelmezésben írják le vallásos élményeiket. A keresztények a kereszténység szókincsével, a buddhisták a buddhizmusával.

INNISFREE: Igaz, hogy ön hindu vallású?

LEARY: Vallásunk filozófiája, vagy ha úgy tetszik, az LSD spirituális jelentéséről vallott filozófiánk közelebb áll a hinduizmushoz, mint bármilyen más valláshoz. A hinduizmus – de már magát a hinduizmust is nehéz definiálni – felismeri az élet minden megnyilvánulásának a szentségét: a fizikainak, a fiziológiainak, a kémiaiainak, a biológiaiainak stb. Ezért a hindu nézőpont számos kisebb szekta létét teszi lehetővé. Egy hindu számára a katolicizmus is a hinduizmus egyik fajtája.

INNISFREE: Az, ahogyan leírja a pszichedelikus élményt, nagyon hasonlít ahhoz, amiről Hermann Hesse ír a *Sziddhártában*. Mennyire hatottak önre Hesse írásai?

LEARY: Nagyon nagy hatást gyakoroltak ránk Hermann Hesse művei. Persze, ha az ember egyszer a tudat, a tudat filozófiai és irodalmi értelmezésének a mezejére téved, akkor mindenki mindenkivel egyetért. Alapvető az egyetértés azt illetően, hogy az embernek meg kell szabadulnia a tudatos elmétől, magába kell szállnia, és arról sincs vita, hogy odabent mit találunk. A metaforák viszont kultúráról kultúrára változnak. Különböző terminológiák alakultak ki. De azért minden nagy misztikus, minden nagy misszionárius nagyjából ugyanarról számol be: az örök áramlatról, a fejlődés időtlen menetéről stb. Hermann Hesse a huszadik század egyik legnagyobb látnoka. Az első New York-i pszichedelikus ünnepségen nagyon explicit módon fogalmaztuk meg, hogy az elménk fogságában sínylődő értelmiségieket szeretnénk megszólítani, és ezért az első rendezvény bibliája Hesse *Pusztai farkasa* volt. A következő esemény középpontjában Krisztus élete állt, ezért a katolikus misekönyv volt a bibliánk. A lényeg azonban az, hogy minden ilyen nagy mítosz egy pszichedelikus élményen, a halál-újjászületés körforgásán alapul.

INNISFREE: Ezek szerint minden egyes ünnepségen más-más társadalmi csoportot szólítanak meg?

LEARY: Az ünnepségeken sorra vesszük a legnagyobb vallási tradíciókat. És megpróbálunk mindenkit az éppen aktuális vallás felé fordítani. Reméljük, hogy ha valaki minden rendezvényünkre eljön, akkor fel fogja fedezni a mélyben rejlő közös tanokat. De ezen túl bízunk benne, hogy a keresztényeket beindítja majd katolikus LSD-

misénk azzal, hogy megújítja azt a metaforát, ami a legtöbbünk számára meglehetősen rutinszerűvé, kopottá vált.

INNISFREE: Honnan vette alapítványa számára a Kasztália nevet?

LEARY: A név Hermann Hesse *Az üvegyöngyjáték* című regényéből származik. A regényben Kasztália a tudósok testvériségének állama, ahol a látnoki miszticizmust és a modern tudományt próbálják közös nevezőre hozni. A meditációt és a Kelet többi technikáját alkalmazzák magának az üvegyöngyjátéknak az összeállításához. A játék a költészetet, a zenét, a matematikát és a tudományt szövi egybe, foglalja egységbe. Mi ugyanezzel próbálkozunk. Pszichedelikus ünnepeink és az elmúlt két évben Dr. Metznerrel tartott előadásaink nagyon hasonlóak az üvegyöngyjátékhoz. Megpróbáljuk egybeszőni a legkülönbözőbb keleti pszichológiákat az olyan modern módszerekkel, mint az elektronika, a modern tudományos elméletek, a farmakológia vagy a biogenetika. Az ünnepeink pedig nyilvánvalóan üvegyöngyjátékok. Nemcsak az elmét akarjuk beindítani, hanem az érzékszerveket is, sőt az emberek sejtsíkjaihoz, ősi bölcsességközpontjaikhoz szeretnénk szólni.

INNISFREE: Mégis, hitelveik jó részét más kultúrákból vették át. Nem tenné értelmesebbé a vallásukat, ha ezeknek az eltérő gondolkodásmódoknak a fényében is megvizsgálnák tételeiket?

LEARY: Nézzék, én már a huszadik században születtem. Nem tudom kitörölni teljes személyes hátteremet, és azon sem tudok változtatni, hogy körülöttem majdnem mindenki agykárosodást szenvedett az oktatási rendszerünktől. Mindannyian nyomorékok vagyunk. Szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy az általános iskolában addiktív drogterjesztők, nevezetesen a tanárok kezeibe kerültünk. Ők tették minket nyomorékká. Ez is része a karmának.

Minden történelmi korszaknak megvan a maga csapdája, ami eltávolítja az embert saját isteni mivoltától, és kívülre helyezi őt. De minden történelmi kornak megvan a maga szentsége vagy módszere is, amivel változtathat ezen a helyzeten. A DNS-kód nagyon rugalmas, lenyűgöző tervező folyamat. Mindig olyan fehérjemolekulákat hoz létre, amelyek segítségével az ember

alkalmazkodhat az éppen aktuális evolúciós kutyaszorítóhoz. Az evolúció váratlan meglepetések sora.

A genetikai kód végtelen a maga sokféleségében és bölcsességében; mindig megtalálja a helyes választ. Arra a neurológiai betegségekre pedig, amiben az ember legalább ezer éve szenved, az LSD a helyes válasz. Három-négyezer évvel ezelőtt nem lett volna szükség az LSD-re. Az ember kontaktusban volt. Harmonikus táncban igazodott a bolygók, az évszakok váltakozásához. Kontaktusban volt, rá volt hangolódva a világra, be volt indulva. Az LSD természetes formában létezett. Több százezer évig rejtőzött a hajnalkamagvakban.^[13] De mindmáig nem kellett használnunk, mert nem volt szükségünk a hatására.

INNISFREE: Úgy tűnik, ön szerint az LSD-kultúra nem fér össze az amerikai kultúrával.

LEARY: Szerintem az amerikai kultúra semmivel sem fér össze. Illetve semmi olyannal, ami ezen a bolygón az élet kialakulása óta megjelent. Az amerikai kultúra bolondokháza. Adottként fogadunk el olyan dolgokat, mint a faji előítélet, a protestáns munkakultúra, a professzionális bürokrácia, az elmúlt ötven év során kialakult eufória teljes elvesztése. Bombákat dobálunk Vietnam őslakosaira – annyira sem ráz meg minket, mint egy nátha. Úgy értem, ennek így is kell lennie, hiszen ezek mind örültségünk szimptomái.

Az LSD és az LSD-kultusz tökéletesen rá van hangolódva Buddha és a múlt nagy filozófusainak bölcsességére. Ha Buddha felsétálna azon az úton ide, Millbrookba, akkor láthatná, hogy itt ugyanazzal foglalkoznak, mint amivel ő: megváltoztatják a tudatállapotukat, örök küldetésben járnak. Bejöhetne közénk, és otthonosabban érezné magát, mint az Egyesült Államok bármelyik más házában, mert mi kapcsolatban állunk vele. Kapcsolatban vagyunk az ember alapvető sejtszintű, érzékszervi és fizikai aspektusaival.

Az elmúlt ezer év során minden spirituális vezető három folyamatra hívta fel a figyelmünket. Nézzünk magunkba, találjuk meg a revelációt, majd kívül dicsőítő tettekben nyilvánítsuk ki azt, végül pedig szakadjunk el az épp aktuális törzsünktől. Ezt mi a „beindulni, ráhangolódni, kiugrani” mottójában foglaltuk össze. Miután

beindultunk, nem töltjük az egész életünket abban az állapotban, a belső csodákon merengve. Rögtön elkezdjük szép tettekben megnyilvánítani a megvilágosodást. Ezt tesszük a New York-i Village Színházban is. Kedd esténként kikapcsolatjuk az odajövőkkal a tudatos elméjüket.

INNISFREE: És mi van az LSD-vel?

LEARY: Ez az egész mindig biokémiai történés. Ahhoz, hogy bármi újat tudjunk alkotni, biokémiailag meg kell változtatnunk az idegrendszerünket. Ez történhet légzés, böjt, önsanyargatás, tánc, egyedüllét, vagy akár diétázás révén is. Bármelyik érzékszervünk segíthet – a látás, a hallás és a többi. Több száz módja van a beindulásnak. Ma azonban annyira beteg az emberiség, hogy csak nagyon kevesen képesek alkalmazni ezeket az ősi technikákat, úgyhogy nyugodtan kijelenthetjük: az amerikaiak leginkább – ha nem kizárólag – a kábítószeresek révén juthatnak vallásos élményhez.

Kedd esti ünnepségeink ugyanakkor nem veszik át a szentség szerepét. Vallásunk szakrális gyakorlata a marihuána és az LSD fogyasztása, ezt pedig semmi sem helyettesítheti. Az embereket fel lehet készíteni, meg lehet tanítani arra, hogy mit tesznek a pszichedelikus szerek, be lehet mutatni nekik a hatásaikat. Ezért rendezzük ezeket a nyilvános ünnepségeket.

INNISFREE: Ezek szerint ön nem ért egyet azzal, ha az LSD-t a pusztán „elszállás” kedvéért veszik be?

LEARY: Nem tudom, mit értenek „elszállás” alatt. Valahogy úgy vagyunk mi az LSD-vel, mint a katolikus papok az ostyával. Ők sem szeretnék, ha automatákból lehetne vásárolni. Ők sem szeretnék, ha az orvosok döntenék el, ki veheti magához. Azt szeretnék, ha a szent ostyát képzett papok, felkészült lelki vezetők szolgáltatnák ki a híveknek a templomban. Mi ugyanígy vagyunk az LSD-vel. A katolikus ostyától valójában el kellene szállnunk. Az LSD-től viszont tényleg elszállunk. Számomra az elszállás az eksztatikus revelációt jelenti. Arról fogalmam sincs, önöknek mit. Lehet, hogy azt, amikor elmennek egy cambridge-i koktélpartira, és ott flörtölnek néhány lánnyal. Számomra az Istennel való flörtölés – szembesülés – jelenti ugyanezt. Puritán társadalmunkban persze negatív csengése van az *elszállni* szónak. Annyira robottá váltunk már, hogy azt hisszük, az

életben csak dolgozni kell, hatalmat szerezni, és a hatalommal más embereket irányítani. Egy normális társadalomban az *elszállás* lenne az ideál. Az elszállás ekstázis; a határok átlépését, az Istennel való szembesülést, a tudatos elme kikapcsolását jelenti.

INNISFREE: Mi az, amit az LSD-vel el lehet érni, a lelkiismeretes hindu meditációval viszont nem?

LEARY: Ha helyesen meditálunk, ugyanoda jutunk, mint az LSD-vel. De erre ezerből egy ember ha képes.

INNISFREE: Még az ön által precellulárisnak nevezett tudatszintre is eljuthatunk a meditáció segítségével?

LEARY: Buddha és a hindu filozófiai írások – a Síva-mítoszok – szerzői minden bizonnyal elérték a celluláris tudatszintet. A hinduizmus reinkarnáció-elmélete a DNS-kód tökéletes metaforikus, költői megfogalmazása.

INNISFREE: Tulajdonképpen milyen biokémiai változások működnek a pszichedelikus élmény hátterében?

LEARY: A neurológusok nem ismerik a tudat biokémiáját. Nem tudják, hol helyezkedik el a tudat. Úgyhogy a „Hogyan működik az LSD?” kérdésre adott válaszra várni kell a neurológia következő nagy áttöréséig. Ez az áttörés pedig csak akkor következhet be, ha a neurológusok rájönnek, hogy *saját* tudatállapotukat kell megváltoztatniuk. Attól nem fogják megtalálni a tudat helyét, hogy elektródákat dugnak a kísérleti állatok agyába, sőt, attól sem, hogy LSD-t adnak nekik. A neurológiai áttörés akkor következik majd be, ha a tudós a mikroszkóp fölé hajol; a tudat mikroszkópja pedig a saját idegrendszerünk. Több száz végzett hallgatót képeztünk ki, akik most már pszichiáterek és neurológusok. A beindult tudósoknak ez az új nemzedéke hajtja majd végre a neurológiai áttörést, mert saját maguk is élnek a szerrel.

INNISFREE: Ön szerint képes lesz majd a két tudomány a békés egymás mellett élésre?

LEARY: Van egy tökéletes párbeszéd, ami a külső és a belső világ között folyik. Semmi haszna sincs a tudat kitágításának, ha nem vagyunk képesek pontosan kifejezni valamilyen metaforikus vagy szimbolikus formában. Korunk problémája az, hogy társadalmunk, értelmiségjeink és tudósaink teljes mértékben formaságokra építik

fel a behaviourizmus pszichológiáját. Ma a neurológia az emberek agyában turkál. Felborult az egyensúly. Amint elkezdik szedni a pszichiáterek az LSD-t vagy a jövő erősebb szereit, egy olyan energiafolyamra fognak ráhangolódni, aminek a segítségével majd jobb egyenleteket írhatnak. Át kell élnünk azt, amit szimbolizálni akarunk. Amikor pedig egy szimbólumrendszer túllép a tapasztalaton, pusztá sakkjátszmává válik.

Mikor Einstein először kidolgozta az $E = mc^2$ egyenletet, az valami hatalmas, pszichedelikus dolog volt. Szó szerint térdre kellett borulnia, amikor rájött, hogy minden anyag időleges állapotváltozásban lévő energia, hogy nincs struktúra. Erre a hindu filozófusok természetesen már évezredekkel korábban rájöttek. De gyanítom, hogy nagyon kevés fizikus éli át azt, amit a szimbólumok nyelvére lefordít.

Tudják, épp ez a probléma. Szerintem a magukat tudósoknak nevezők 99 százaléka – köztük az önök oktatóinak 99 százalékával – nem igazi tudós. Egy-egy korban alig akad száz olyan ember, akik valóban megérdemlik a *tudós* nevet. A többi csak mérnök, akik eljátszadognak egy múltban átélt metafora, egy látnoki élmény egyetlen kis aspektusával.

INNISFREE: Honnan tudhatjuk, hogy valaki pszichotikussá válik az LSD-től, vagy nem? Meg tudja mondani előre valakiről, hogy jobban tenné, ha nem csatlakozna az önök vallásához? Abban ugyanis biztosak vagyunk, hogy nem lenne szabad mindenkinek.

LEARY: Ki dönthetné ezt el? Jómagam azt mondanám, hogy a jelenlegi társadalom annyira örült, hogy ha ötven százalék esély lenne arra, hogy valaki az LSD-től megőrül, akkor is megérné vállalni a kockázatot – már amennyiben az illető tudatában van a kockázatnak.

Ebben a kérdésben teljesen rossz az alapfeltételezésük. Önök egy pszichiátriai, míg én egy vallási metafora keretein belül operálok. Én azt mondom, az istenséggel való szembesülés megváltoztat minket, de vannak olyanok, akik annyira bűnösök, hogy nem akarnak szembesülni az istenséggel – ők akadnak ki. Ezeket az embereket figyelmeztetni kell: ha eljöttök ebbe a templomba, szembe kell

nézetek a vakító isteni megvilágosodással. Teljesen meg fog változtatni titeket, már sohasem lesztek ugyanazok, mint amik most vagytok. Akarjátok-e? Ugyanezt mondták az eleuszi misztériumokban is. „Ha ide belépsz, meghalsz. Kiterítve látod majd magad, múltbeli bűneidet és hiányosságaidat. Szembe kell nézned velük, le kell vetkezned őket, más emberré kell válnod. Akarod-e?” Az egyik római császár – a nevét már elfelejtettem – azt akarta, hogy avassák be. Azt mondták neki: „Ez és ez fog történni.” Mire ő: „Ez nagyon érdekes. Elismeréssel adózom tevékenységeteknek, de nem vágyom azokra az élményekre, amit ti nyújthattok nekem. Nem akarok megváltozni.” Amíg valaki tudja, milyen következményeket vállal, akármit is tesz a tudatával, az az ő dolga. Ebben a társadalomban már azelőtt is élt az LSD-től való félelem, hogy elterjedtek volna az agykárosodásról szóló pletykák. Mindenki fél LSD-t bevenni, mert senki sem akar megváltozni. Mindenki csak a saját, egocentrikus kis sakkjátszmáját akarja folytatni. Az LSD-től való félelem ugyanaz a félelem, ami miatt más századokban, más törzsek kivégezték azokat, akik ugyanazt tették, mint amit ma én. Ez a törvény ősi játszmája. Három évszázaddal ezelőtt önök ugyanitt ültek, és az ördögről kérdezgettek engem. Salemben, nagyon közel az önök egyeteméhez, a boszorkányokról folyt a beszélgetés. Ott és akkor a boszorkányok testesítették meg a félelmeket. Az Istentelenektől való félelem – mert azok vagyunk – mindig az adott kor metaforájában jut kifejezésre: boszorkányok, megszállottak, ördögök stb.

INNISFREE: Ön nem fél az LSD-től?

LEARY: Ezt soha nem mondtam, és soha nem is fogom mondani. Mindentől félni kell. Meg fogunk örülni.

INNISFREE: A túladagolástól sem fél?

LEARY: Az LSD-nek nincs halálos adagja. Az LSD olyan, mint egy kulcs: csak elindít egy folyamatot. A normális adag tízszeresét bevenni olyan, mintha tíz kulcsot akarnánk bedugni egy zárba. Ha már túl vagyunk a háromszáz gammán, akkor akár harmincezer gammát is bevehetünk – tudomásom szerint ez a legnagyobb valaha is bevett adag –, a hatása csak egy kicsit lesz erősebb: gyorsabban nyílik az ajtó, ennyi az egész. De a hatása ugyanaz. Tudják, amivel

szembesülnek, az a saját érzékszerveik, sejtszintű bölcsességük, fehérjeemlékeik kétmilliárd éves tárháza. Azok pedig ugyanazok. A mi kultúránk annyira ragaszkodik a külsőségekhez, annyira benne van a számok játszmájában, hogy szerinte az ezer gamma az csakis kétszer olyan erős lehet, mint az ötszáz.

INNISFREE: Rossz dolognak tartaná, ha nem tudna visszatérni abba az állapotba, ahol elgondolkodhat az éppen átélt élményeken?

LEARY: Az LSD-vel nem az a gond, hogy tartós változásokat okoz, hanem az, hogy nem hat elég sokáig. Ha az LSD tényleg úgy működne, ahogy azt a rémhírterjesztők állítják, akkor könnyedén meg lehetne változtatni vele a személyiséget. Ha képes megváltoztatni egy normális embert, akinek ezután hallucinációi lesznek, akkor arra is képesnek kell lennie, hogy a bűnözőket, az alkoholistákat, a kábítószerfüggőket és a kegyetlen embereket is megváltoztassa. A neurológiai imprinting és az, ahogyan kondicionált mentális folyamatainkat kiépítjük, nagyon erőteljesen ellenáll a változásnak. Ha LSD-t veszünk be, akkor az utazás után is angolul fogunk beszélni, és be tudjuk kötni a cipőfűzőnket. Pont ez a gond: túl gyorsan visszacsúszunk a megszokott, rutinszerű gondolkodásmódunkba. Ezért kell nagyon-nagyon sokszor LSD-t bevenni, és ezért kell szép lassan megváltoztatni a környezetünket, hogy a külső kötődéseink lépést tartsanak a belső fejlődésünkkel. Az ember pszichéjét nagyon nehéz megváltoztatni, még az LSD segítségével is. Ez talán vigaszt nyújt a rémulteknek, de valószínűleg kínszenvedés az olyan optimistáknak, mint én. Az emberi természet nagyon ellenálló a változásokkal szemben.

INNISFREE: Ön szerint a nem túl ortodox nézetei miatt üldözik?

LEARY: Én nem használnám az *üldözni* kifejezést, és paranoid elméleteket sem gyártok az ellenem szőtt összeesküvésről. A játszma, amibe keveredtem, kimerítő pontossággal be van határolva. Minden nemzedékben vannak olyanok, akik ugyanazt teszik, amit én. Olyan ez, mint a Harvard-Yale játszma. Minden évben eljátsszák. De a Harvard sem üldözi a Yale-t. Az *establishmentet* teljesen megrémíti azoknak a játszmája, akik tudják, hogy az ember képes a változásra, képes még életében istenné válni, és akik meg is akarják ezt tanítani az embereknek. Minden egyes nemzedékben azt mondja

valaki: „Nem, nem, az egész el van rendezve, te csak hívd az ügyvéd-papodat, és tedd azt, amit mondunk.” Kétségtelen: a hatalom és az utópista látnok közötti dialógus minden történelmi korban létezni fog.

De a játszma fair. Tény, hogy legszívesebben lesöpörnének a föld színéről. De hát ez a dolguk, mint ahogy az én Harvardon végzett ügyvédjeimnek meg az a dolguk, hogy a vád hátvédjét vágják taccsra. Nem szoktam panaszkodni emiatt, igyekszem humorosan felfogni a dolgot. Minél több energiát irányítanak felém, annál több energiát használhatok fel én. Ez a jujitsu tökéletes fizikai törvénye – az ellenünk mozgósított kormányzati és szakmai energia csak azt jelzi, hogy jó úton járunk.

INNISFREE: A szövetségi kormányzat milyen korlátozásokat vezetett be az LSD-vel kapcsolatban?

LEARY: A szövetségi törvények nem tiltják az LSD birtoklását és saját célra történő felhasználását. Tiltják viszont az LSD előállítását, árusítását és másnak történő kiszolgáltatását. Négy vagy öt államban – köztük New York állammal – tilos az LSD birtoklása.

INNISFREE: A *Playboynak* adott interjújában elárulta az eddigi utazásai pontos számát. Minden egyes ülésről feljegyzéseket készít?

LEARY: Igen, gondosan feljegyzem, milyen céllal, mikor, hol történt az ülés.

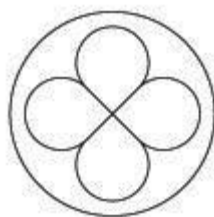
INNISFREE: Az élményeit, a gondolatait is fel szokta jegyezni?

LEARY: Legtöbbször igen. De nem mindig.

INNISFREE: Ön szerint melyik a fontosabb: maga az utazás, vagy az azt követő szemlélődés?

LEARY: A két dolgot nem lehet szétválasztani. Egyiknek sincs értelme a másik nélkül. De azt kérdezte, leírom-e a tapasztalataimat. Sokkal fontosabb, hogy mit *csinálunk* az ülés után: kimehetünk, és elültethetünk egy virágot a kertbe, átrendezhetjük a szobánkat, kidobhatjuk a tévét, öt órát beszélgethetünk a gyerekeinkkel. Az értelmiségiek annyira ragaszkodnak a szavakhoz, hogy amit nem írnak le, az nem is létezik. Az emberiség már évezredekkel a nyomdagép feltalálása előtt ismerte ezt a kalandot. Ahogy arra kedves barátom, Marshall McLuhan oly ékesszólóan rámutatott –

amit ma a szavakról mondtam, azt ő mondja *A Gutenberg-galaxis* című könyvében –, az emberi idegrendszerrel történt legnagyobb katasztrófák egyike a nyomtatás helytelen felhasználása. A nyomtatás ugyanis arra kényszeríti az embert, hogy lineárisan, alany-állítmány stílusban gondolkodjon. Ezen próbálunk mi változtatni Marshall McLuhannel, de remélhetőleg bízhatunk abban, hogy a modern technikai eredmények, az elektronika és a pszichokemikáliák – például az LSD – óhatatlanul megváltoztatják a jelenlegi szerencsétlen helyzetet.

A LIGA PECSÉTJE

Hatodik fejezet

A kiugrott Buddha^[14]

Gautama Buddha üzenete egy jól ismert, ősi, mindig újra felfedezendő isteni parancs:

Kiugrani

Beindulni

Ráhangolódni

Az avatár, az istenség megtestesülése az, aki földi utazása során felfedezi és megéli ezt a ritmust.

Gautama Buddha élete csak egy újabb esettanulmány a *Hogyan fedezzük fel saját Buddháságunkat* című hús-vér kézikönyv tiszteletre méltó köteteiben.

Sakjamuni Gautama hercegnek született. Apja, a király és anyja, a királynő feltett szándéka volt, hogy majd ő viszi tovább a családi vállalkozást, és nem fedezi fel saját isteni mivoltát. A jól ismert szülői tradícióhoz igazodva, megpróbálták megóvni fiukat az emberi életciklus négy alapdimenziójával való szembesüléstől: a betegségtől, az öregségtől, a haláltól és az excentrikus, mezítlábas szent emberektől-alkimistáktól, akik megmutathatnák neki, hogyan szabaduljon ki az idő fogságából a

Kiugrás,

Beindulás,

Ráhangolódás segítségével.

Az igazság az, hogy Buddha Westchester megyében született, és nőtt fel, az *Ivy League* egyetemén végzett, mindent megtett, hogy a hercegi pálya csúcsára jusson, és 1967-ben előfizethessen a *Horizonra*, arra a folyóíratra, ami valószínűleg sohasem szembesítette volna saját isteni mivoltának lehetőségével.

Aztán Gautama kiugrott. Szörnyűség! Tényleg elhagyta feleségét és gyermekét? Nem tudta fizetni a palota törlesztőrészleteit? Meglépett a tízezer ágyasának fizetendő járadékkal? Elmenekült a vietnami háború számláját benyújtó Kincstári Behajtó Szolgálat elől? Lehet, hogy csak Big Surba költözött a családjával. Még az új

levélcímét sem hagyta meg. Oda lett a *Horizon*. De az is lehet, hogy a kiugrás belül történt (ahol valójában történnie is kell). Lehet, hogy kívülről nem látható módon megszabadult régi félelmeitől és ambícióitól.

A kiugrást a beindulásért folytatott küzdelem követte. Tudják, beindulni nem könnyű dolog. Bemagolta a Védákat. Elolvasta az Upanisádokat, a *Village Voice*-ot, Alan Watts-ot és Krishnamurtit. Guruk lábainál üldögélt. De csak ezt a választ kapta: „Sajnáljuk, fiam. Mi nem taníthatunk meg rá. Az istenség megtalálása csináld magad feladat. De ne aggódj, ott van valahol belül, csak fel kell fedezned.”

Évekig élt magányos önsanyargatásban. Diétázott, jógázott. Leszokott a dohányzásról. Makrobiotikus rizset evett. Lefogyott. Megnövesztette a szakállát. Szentnek látszott, de szörnyen érezte magát.

Egy nap, miközben egy fa alatt üldögélt, egy tehénpásztor-lányka megkínálta egy kis mézes tejjel – talán egy kis gombalé is volt benne. Tiltott, veszélyes ital, megengedhetetlen a jóga absztinenciája közben.

És akkor elkezdődött az utazás! Boldogság töltötte el. A marihuána csodája! A látvány! Az érzet! A szagok! A hangok! Gyönyör! Eksztázis!!! Nehogy csapdába ejtsenek, Buddha! Mire figyelmeztetnek a kézikönyvek? Összpontosíts! Lebegj el egész a kezdetekig!

Aztán jöttek a szexuális látomások. Mara, a démon küldte el meztelen lányait, hogy elcsábítsák. Démont mondtam? Ó, hát azt nem mondták el a bronxville-i vasárnapi iskolában, meg a princetoni összehasonlító vallástudományi szemináriumokon, hogy a démonok saját elménk szülöttei? A saját elménk, ami be akar csapni minket, el akarja rejteni örökkévaló isteni mivoltunkat? Most ugyan igazgatóhelyettesek vagyunk, a kábítószerellenes tű ott van Republikánus vénánkban, a titkárnőink azt hiszik, hogy főnökük a *Horizon* hűségese olvasója. De ne feledjük a tanításokat! Élvezzük, de ne hajszoljuk az erotikus fantáziákat. Összpontosítsunk!

Aztán jött a félelem. Meg fogok örülni! Elveszítem az ambícióimat! Agykárosodást szenvedek! Maradandó pszichózisom lesz! A

Bellevue-ba kerülök! Elpusztulnak a kromoszómáim! Kiugrok a palota ablakán! Egyébként is, ki vagyok én? Egy romlott herceg, egy arrogáns Brooks Brothers Faust, te akard a kapzsi kezeddel bemocskolni Isten finom szövésű hálóját? Megőrültél, és már sohasem leszel normális. Segítség! Paranoia! Hívjátok az udvari orvost! Hívjátok egy pszichiátert!

De Gautamának eszébe jutott az ima. Összpontosította testét és elméjét. Végigviharzott több ezer múltbeli megtestesülésén. Lebotorkált a DNS-kódjáig, és meghalt, egybeolvadt azzal a tűzzel, amit az emberek Istennek neveznek, s ami a nap, a hold, a gyémántok és a páva szemének sajátja. Megvilágosodott.

Visszanézett, látta az eljövendő és múltbeli életfonalak szétbomlását, látta az élet és halál problémájának megoldását: az egyesítő, beindult perspektívát.

És a legmagasztosabb Samadhi pillanatában Gautama boldogan, csodálattal eltelve nyitotta ki a szemét az utazása során újra felfedezett paradicsomra, körülnézett, és kimondta a fenséges mondatot: „Minden csodák legnagyobbika: minden ember Buddha.”

Kiugrott és beindult. Visszament a kezdetekig. Felfedezte, hogy minden élőlényben ott rejlik a Buddha. És most mi legyen? Elérkezett a heroikus-mitikus Istenutazás keresztút-jához. Miért térne vissza? Ha már mindent látott, megfürdött az Isteni fényben, miért térne vissza a földi játszmák kopott egyformaságához, otromba eszközeihez? Miért jönne vissza – hogy eljótsszon egy szerepet az amerikai társadalom egy bugyuta tévédrámájában? Miért térne vissza a Buddha-játszmából? Miért adná fel a szent ember szerepét? *I read the blues today, oh, boy, about a lucky man who great the made.* [\[15\]](#)

A hagyomány szerint Gautama Buddha megvilágosodása után napokig ült a bo-fa alatt, azon töprengve, hogy visszatérjen-e, foglalkozzon-e a nagyképű brahmana papsággal, jóindulatú, de rövidlátó szüleivel, az öregedő királlyal és királynővel, a benáreszi FDA-val, az irodájában várakozó tömeggel, követőinek sekélyes, máról-holnapra elmúló égi vágyaival. Írjon-e cikkeket hülye

folyóiratok jószándékú szerkesztőinek? Miért foglalkozzon ilyesmivel?

Gautama kérdése pontosan az a kétségbeejtő dilemma, amivel az a több millió fiatal amerikai is szembesül, aki az elmúlt öt év során megtette a pszichedelikus utazást. Ugyanis az amerikai társadalom *sub specie aeternitatis* nézve eléggé destruktívnak és örültnek tűnik. Mit kínálhat LBJ vagy Billy Graham egy kiugrott, beindult, felkészületlen, összezavarodott tizenéves látnoknak?

Miért nem maradnak kiugorva?

Lehet, hogy azok korunk legbölcsebb emberei, akik teljesen kiugrottak – az excentrikus alakok, akik körülnéznek, összefonják a karjukat, és kilépnek. Az elmeosztályokat megtöltő, csendes, de zseniális örültek. A sodródó, mosolygó segélyen élők.

Buddha azonban arra tanít, hogy hangolódjunk rá a világra. Magasztosuljunk föl! Ne a régi játszámára hangolódjunk vissza. Abból örökre ki kell ugrani. Az életbe ugorjunk vissza. Ereszkedjünk vissza a földre, és szép, dicső, vidám tettekben nyilvánítsuk meg revelációnkat. Segítsünk a többieknek, hogy kiugorhassanak, és beindulhassanak.

A Buddha a négy nemes igazsággal tért vissza:

Az élet szenvedés.

A szenvedést a vágyak okozzák.

A szenvedéstől úgy szabadulhatunk meg, ha kiugrunk a hajszából.

A kiugrás maga után vonja a nyolcszoros fegyelmet, a kemény munkát, a folyamatos odafigyelést, a tudat állandó összpontosítását.

A „kiugrás” kifejezést természetesen szándékosan eltorzították a brahmanok, a bürokraták, a moralisták, a politikusok, a külső hatalom birtokosai. Tudják, hogy hatalmuk széthull, ha az emberek kiugranak, és beindulnak. A szövetségi brahmanok stratégiája mindig is ugyanaz volt. Hitessük el az emberekkel, hogy a Benáreszből, Athénből, Rómából, Londonból, Saigontól, Washingtonból sugárzott tévéshow a valóság, és hogy az eksztázis nem más, mint a pszichózisba, a felelősség fel nem vállalásába való menekülés.

Ami azt illeti, Gautama életútja világossá teszi, hogy a kiugrás a nehezebb, fáradságosabb út. Az evolúció valóságával való

magányos, rettenetes szembesülés. A narkotikus menekülés az, ha valaki a rendszerben marad. Légy jó király, ifjú Buddha. Emeld az adókat. Élénkítsd a kereskedelmet. Háborúzz, véd meg népedet az ellenségtől. Légy jó. Csatlakozz korod keresztény, mindenbe beavatkozó, misszionáriustársadalmához. Ha kell, légy rendes lázadó, tiltakozz, sztrájkolj, lobbiz a „kívül rekedtek” politikai hatalmáért. Ez a történelem legnagyobb átverése. Szép kis lázadó!

Gautama Sakjamuni tanítása: kiugrani, beindulni. Addig senki sem képes jót *cselekedni*, amíg nem *érzi* jól magát. Nem szabadíthatunk fel másokat, amíg *mi* nem vagyunk szabadok.

Gautama, a nepáli kiugrott, az írott történelem legnagyobb lelki mestere. Tanítása egyenes, egyértelmű. Minden ember Buddha. Az emberi élet célja Buddha-mivoltunk felfedezése. Saját magunknak kell ezt megtennünk. Nem támaszkodhatunk a múlt egyetlen szent avatárjára sem. Jézus halott. Krishna halott. Lao-ce halott. Saját magunknak kell újra végigmennünk az ősi úton. Fedezzük fel saját Krisztus-mivoltunkat. Tántorogjunk le a hegyről, mi, elszállt Mózesek, hozzuk el a saját revelációnk eksztatikus kétségbeesésében íródott morális kódexünket. Egyetlen segítségünk van: a tan. Találjunk ki egy imát, és őrizzük meg a humorérzékünket. Használjuk a múlt elhivatott kiugrottjainak könyveit és tanításait. Maga Buddha is negyven évig tanította a világ legpontosabb, legrészletesebb pszichológiai rendszerét. Ez volt az ő visszahangolódása a gyakorlatba. Használjuk fel, és lépünk túl rajta.

A régi írások azonban főleg azt mondják meg nekünk, mit ne tegyünk. Kutatásunk időzítését, irányát, stílusát, ritmusát és rítusát nekünk kell kidolgoznunk. De valamennyit már tudunk. Minden rendben. Minden jóra fordul majd. Minden megy a maga útján. Emlékezzünk Buddha tanítására. Beindulni, ráhangolódni, kiugrani.

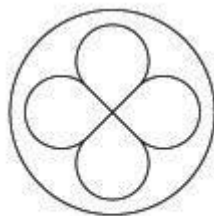
Emlékezzünk Buddha mosolyára.

Kedves olvasó, tedd az ujjad erre a pontra

emlékezz, és mosolyogj!

A LIGA PECSÉTJE

Hetedik fejezet Huxley emlékére

1963. november 22: Aldous Huxley ezen a napon végleg itt hagyott bennünket.

Mikor tisztelettel adózunk (furcsa szó, nem?) egy elhunyt szellemóriásnak, akkor általában méltatni szoktuk életművét, említést teszünk hősünk jelentőségéről és tanairól, majd egy határozott mozdulattal a többi holt nagyság aktái közé csúsztatjuk az övét is.

Ez a megszokott rítus notóriusan kockázatos egy író esetében. Az irodalmi játszmának megvannak a maga tőzsdei árfolyamai – a keményfedelű részvények értéke a tudományos divathullámok irracionális kénye-kedve szerint emelkedik, vagy csökken.

Jobban tesszük hát, ha nem bocsátkozunk jóslatokba azt illetően, hogy hol kap majd helyet Huxley az irodalomtörténet panteonjában. Túl kockázatos vállalkozás lenne, hagyjuk inkább a szakmabeliekre, akiket végül is ezért fizetnek. Valószínűleg megemlítik majd, hogy Huxley nem kapott Nobel-díjat – ami egyértelműen jelzi, hogy jól választotta meg ellenfeleit, és nagyon helyesen elfogadhatatlanná vált az akadémikus politikusok számára. A szakmabeliek bizonyára azt sem felejtik el megjegyezni, hogy Huxley látnok volt – ez pedig mindig komoly problémát jelent egy író megítélése során. A látnokok ugyanis mindig ugyanazt hajtogatják. Halhatatlan részvények ők, akiken nehéz jutányos áron túladni, mert akár egy évezreddel később is frissen, újjáéledve bukkanhatnak fel.

Aldous Huxley azonban nem pusztán irodalmi személyiség, és ami azt illeti, nem is pusztán látnoki hatalmú író. Ez persze csak tovább nehezíti a kritikusok helyzetét. Ez az ember egyszerűen nem hajlandó nyugton maradni, és modellt állni a végleges portré elkészítéséhez. Nem hajlandó szimmetrikusan beilleszkedni a számára kijelölt tudományos rekeszbe. Minek nevezzük hát? Bölcsnek? Tanítónak? Kalüpszó-gurunak? Milyen címke alá

rendeljük a mosolygó prófétát? Az atomkorszak bodhiszattvája lett volna?

A jelenlegi irodalmi érdemeikről döntő tudós- és kritikusnemzedék számos tagja Huxley korai regényeinek a sznob elméket gyönyörrel eltöltő mozzanatai révén jutott első szellemi élményéhez.

Szerintem az ember ötven éves kora alatt nemigen veheti észre, milyen izgalmasnak tűnt Huxley számunkra, azok számára, akik a húszas években koptatták az iskola padjait, vagy jártak egyetemre... Huxley népszerűsítette az akkoriban „haladónak” hitt gondolatokat... felszabadító volt, aki erőt adott nekünk a szüleink értékei ellen való kamaszos lázadásunkhoz.^[16]

A nekrológ, mely jól példázza az irodalomkritika „törött szemüvegű” iskolájának mentalitását, hasonló hangnemben folytatódik:

Egészen huszonvalahány éves koromig Huxley bűvöletében éltem. A varázslat valamikor a *Pont és ellenpont* (1928) után kezdett fokozatosan eltűnni, egyrészt amiatt, hogy felfedeztem a többi kortárs írókat (Proustot, Joyce-t, Lawrence-t), másrészt amiatt, hogy akkora Huxley-ban már nem volt meg az eredeti tűz. Nem nagyon ragadott magával a tudományos utópiák, a pacifizmus és a jóga iránti elkötelezettsége...

Az emberiséget megosztó félreértések közül a legtragikusabb, a legnyilvánvalóbb és legördögibb a fiatalok és az idősek közötti konfliktus. Biztos, hogy nem Huxley-ból, hanem az idézett kritikusból hunyt ki a tűz – aki a „kamaszos lázadás” (milyen kétértelmű, esetlen, középkorú kifejezés!) állapotából a „kamaszkort követő” statikus fáradtságába lépett feljebb, magáévá téve az ezzel járó eszméket is. Huxley tollából továbbra is lángoló próza született, amit mindenki felismert, aki képes volt tekintetét a tükörről a körülötte zajló események felé fordítani.

Szerintem az ember ötven éves kora felett nemigen veheti észre, milyen izgalmas Huxley a fiatalabb nemzedék számára. A korai

Huxley, az urbánus értelmiségi arra hívta fel a naiv fiatalok figyelmét, hogy szüleik elképzelései a szexről és a társadalomról sok kívánnivalót hagynak maguk után. A korai Huxley izgalmas edző volt az intellektuális kivagyiság játszmájában. Gonoszul mutatta meg, hogyan élesíthetjük elménket a tapasztalatok kategóriákká szabdalására, hogyan adhatunk elmés, szellemes visszavágásokat, hogyan lehetünk igazán kifinomult emberek.

De „akkor jött a *Szép, új világ* (1932), egy teljesen új, és szerintem egyáltalán nem örömteli irányvonal”. Nem, tényleg nem az. Akkor jött a harmincas évek komor, új világa, és akkor jött egy új nemzedék, amit már nem a sziporkázó viták érdekeltek, hanem az, hogy miért repedezik a társadalom az eresztékeinél. Saját elménk, saját személyiségünk csiszolgatásának a játszmáját kezdték nárcisztikus sakkozásnak tartani (bár a pszichoanalízis rituáléjában a mai napig fennmaradt). Huxley a legelsőik között látta meg az énközpontúság korlátjait, és soha többé nem írt a pusztá szellemi örömszerzés céljából.

A nagybácsiktól azonban elvárjuk, hogy maradjanak a helyükön a *mi* fotóalbumunkban. Nincs joguk új irányba elindulni. Nincs joguk az énen túli társadalmi eszméket, az énen túli tudatállapotokat vizsgálni. Nincs joguk halkán feltenni az elme új, szörnyű kérdéseit: Ez minden? Shakespeare, Joyce, Beethoven, a televízió és a számítógépek – semmi több? Aldous bácsi, aki arra tanított minket, hogyan legyünk okosak, racionálisak, individualisták, most azt állítja, hogy borotvaéles eszünk légkondicionált, lombik-hangyabolyokat teremt. „Mr. Cyril Connoly szavaival: ‘A tudomány meglépett a művészettel’, a vulgaritás látens áramlatai nyilvánulnak meg...” Igen, a szóban forgó prófécia *valóban* vulgáris.

Sőt, ízléstelen – csak hogy pontosak legyünk. Az új világ látomásának groteszk, bizarr gépiessége tizenöt éven belül valósággá vált. Az elgépiesedésre adott hagyományos művészi reakció a nihilista tiltakozás. Aldous Huxley azonban nem hajlandó ismét részt venni az irodalmi játszmában, nem hagy föl evolúciós megoldásai összetoldozásával. Egyesek hajlamosak elfelejteni, hogy Aldous bácsi egy személyben unoka is. A nem mindennapi, zavarba

ejtő műveltség, aminek a korai regények *bon mot*-jai köszönhetőek, most a Kelet bölcsességét rostálja át.

Huxley keleti, diplomáciai utazásáról nem a végső válaszokat, hanem a helyes kérdéseket hozza magával. A felszabadító forrást keresi, miközben igyekszik kikerülni a rituálé mülékony aljnövényzetét.

Az első kérdés: van valami több? Szükségszerű a cortexet a törzsi-verbális szintre korlátozni? Neurológiai örökségünknek csak egy töredékét kell használnunk? Elkerülhetetlen, hogy elménk csak gyatra játékszer maradjon a neurális háló mélyén rejlő bölcsességhez képest? Hogyan terjedhet ki a tudat a tanult elmén túlra is? Hogyan szabadulhatunk meg kulturális énünktől? Hogyan sajátíthatjuk el a bennünk rejlő potenciál felszabadításának módszereit? Huxley itt is igyekszik elkerülni, hogy doktriner módon elmerüljön az életforma, az autoritás, a szemantika, a rituálé részletkérdéseiben. Tovább lép, keresi a működő megoldást.

1954-ben bejelenti a Keleti átjáró felfedezését: *Az észlelés kapuit*. A pszichedelikus szerek biztosíthatják a megvilágosodást, a kulcsot az elme antipodusához, a transzcendentális tapasztalatot. Lehet, hogy valakit nem érdekel az utazás. Lehet, hogy valaki nem akar túllépni kulturális elméjén. Rendben. Akkor ne vegyen be LSD-t. Vagy az is lehet, hogy valaki meg akar világosodni, de nem ért egyet a közvetlen, az utat lerövidítő eljárással. A verbális gyakorlatok vér-verejtékes gyakorlatait és rítusait részesíti előnyben. Rendben. Akkor ne vegyen be LSD-t. Azonban azok számára, akik képesek elfogadni az „ingyen kegyet”, itt van, tessék.

A „kiszállás” évezredes problémája végre megoldódott. A biokémiai miszticizmus bizonyított tény. Van azonban egy másik probléma is. A megnyílt cortex látomásai olyan sebességgel törnek ránk, ami messze meghaladja verbális eszközeink képességeit. És ott van a törzsi vásártér, ami nem képes hasznosítani, de még engedélyezni sem a felgyorsult neurális energiáinkat. Hogyan hidalható át ez a szakadék?

Aldous Huxley nem a huszadik század elmebajából és szemantikai örültségéből való kilépést hirdette. Tanítása nem a kvietizmusról vagy az *arhat* passzivitásáról szólt. Nála senki sem

foglalkozott többet azzal, senki sem próbált többet tenni azért, hogy mindkét világot a lehető legjobbá tegye.

Mindkét világot a lehető legjobbá tenni – ezt a mondatot ismétli újra és újra életének utolsó éveiben. A legtöbb olvasója és kritikusja természetesen nem tudta, miről beszél. Ha nem vesszük észre, hogy ma már egyszerűen érhetjük el az eksztázist, egyszerűen szállhatunk ki, egyszerűen lehetnek látomásaink, egyszerűen juthatunk el agykérgünk másik világába, akkor a „visszatérés” problémájának technikai részletei nem sokat mondanak nekünk.

A kérdés azonban létezett. Az ősi mahayana-kérdés aktuálissá, gyakorlativá vált. Hogyan alkalmazzuk a felgyorsult cortexből felszabadult potenciált?

Aldous Huxley utolsó, a bolygónak szánt üzenete megadja a választ erre a kérdésre – a *Sziget* című utópikus regényben.

Az 1962-ben megjelent könyv a hatvankilenc évig tartó felfedezőút csúcspontja. A mű nagyszerű. Egyszer ez lesz minden könyvek legjobbika.

A *Sziget* sem kerülhette el a nagy művek sorsát: kora teljesen félreértette, mert túlságosan is megelőzte azt. Századunknak túl nagy falat ez a könyv. Túl nagy. Könyvkontintens, könyvfélteke, sőt, könyvgalaxis.

A történet a felszínen egy science fiction mese, egy fantáziabirodalom jó és gonosz hőseinek küzdelme. Ugyanakkor szatíra is – a nyugati civilizáció ostobaságának szatírája. Ha csak ennyiről lenne szó, a könyv még fogyasztható is lenne.

A *Sziget* azonban ennél sokkal több: utópisztikus traktátus. Huxley végső útmutatása arról, hogy miként tehetnénk mindkét világot a lehető legjobbá. A személyes szabadságról és a társadalmi felelősségről. Keletről és Nyugatról. A bal és jobb agyféltekéről. A cselekvésről és a kvietizmusról. A Tantráról és az Arhatról. A verbálisról és a nem-verbálisról. A munkáról és a játékról. Az elméről és az elmén túlról. A technikáról és a természetről. A testről és a lélekről. A vallásról és az anyagi világról.

Oktatási segédkönyv. A pszichoterápia és az elmekontroll kézikönyve. Megoldás a kétszülős család szörnyűségeire, az anyapa borzalmainak fortyogására.

Túl sok, valóban túl sok egyetlen könyvbe belezsúfolva. De ez még nem minden.

A *Sziget* értekezés az életről, minden egyes pillanat megéléséről.

És ami a legfontosabb, legmegdöbbentőbb: a könyv értekezés a meghalásról.

A felületes értelmiségi azzal hárítja el a gyakorlati, hogyan csináljuk típusú információk bőségét, hogy science fictionnek nevezi. Kamaszos ábrándozásnak tartja arról, hogy miként irányítanának a szelíd, világtól elvonult tudósok egy képzeletbeli társadalmat.

Azonban éppen ebben rejlik Huxley szatirikus-utópikus science fictionjének a szépsége. A hogyan élünk, a hogyan élünk együtt másokkal, a hogyan haljunk meg, és a hogyan haljunk meg másokkal kérdésekre adott válaszok mind tényeken alapulnak. A *Sziget*^[17] empirikus – antropológiai, pszichológiai, pszichedelikus, szociológiai – tényeket mutat be népszerű formában. A *Szigetben* leírt összes módszer, az összes társadalmi összefüggés tapasztalati adatokra épül. Huxley utópisztikus elképzelései azért működhetnek a jövőben, mert már működtek a múltban. Amit leír, az már megvalósult – nem az elképzelt jövőben, hanem a tegnapiunkban.

Az utópiát maga Huxley próbálta ki „palanéz” feleségével, Laura Archera Huxley-val, aki könyvében, a *Nem te vagy a célpontban*^[18] számos praktikus, világtól nem elrugaszkodott ötletét mutatta be. Ha úgy gondolunk Huxley-ra, mint egy visszavonult, az eseményeket csak megfigyelő és kommentáló regényíróra, akkor hatalmasat tévedünk. Huxley egy magas, kissé görnyedt, módfelett időszerű kalüpszó-énekes volt, aki kissé rövidlátóan botorkált keresztül a tömegben, miközben brit akcentussal mulatságos, dagályos versikéket énekelt mindarról, amiben élete során része volt. Nem pusztán kitalálta, amit megírt – a nagy részét át is élte.

A pszichedelikus szerekek végzett kísérletei szintén elhivatottságát, a személyes részvételre való hajlandóságát példázzák. Ne feledjük, mindenki, aki képes némán olvasni, hallott már arról, amit a *Saturday Evening Post*^[19] „az LSD veszedelmes mágiájának” nevez. És az ellentmondás dacára mindenki tudja, miről

van szó – az elme elvesztéséről és a látomásról. Mindenkinek a neki legmegfelelőbb módon kell kiegyezni az új fejleményekkel.

Legalább annyi racionális érvet lehet felhozni az LSD ellen, ahány aspektusa van az emberi elmének – morális, praktikus, orvosi, pszichiátriai, mentális. Az elutasítás igazi oka azonban – akármilyen köntösbe is bújtatják – a félelem. A félelem attól, hogy elveszítjük, amink van. A félelem attól, hogy túllépünk azon a helyen, ahol most vagyunk.

Aldous Huxley hosszú éveken keresztül készült a félelmetes pszichedelikus utazásra, majd egyetlen kérdés nélkül rálépett az ösvényre, amikor az feltárult előtte. Hogy miért? Kötelességtudatból? Kíváncsiságból? Meggyőződésből? Vakmerőségből? A folyamatba vetett hite miatt? A társaiba – isteni vagy emberi társaiba – helyezett bizalomból?

Megtette, és a világ ezt sohasem fogja elfelejteni.

Az elmével folytatott hazardjáték azonban nem az utolsó megnyilvánulása volt hitének és bátorságának. Aldous Huxley még ennél is tovább ment: szembenézett a halállal, mint ahogy szembenézett az élet rejtélyes folyamával is. Arról, hogy mit látott, a *Sziget*,^[20] az élet és a halál könyve tizennegyedik fejezetében beszél, egyszerre költőien és konkrétan.

A spanyolfalat megkerülve Dr. Robert megpillantotta... a magas ágyat, a párnába süppedő, sötét, aszott arcot, a karokat, melyek alig voltak többek holmi csontokra feszített pergamennél, a karomszerűen begömbült ujjakat... Rámeredt az arcra... nyugodt volt, nagyon nyugodt, s olyan derű ragyogott rajta, ami akár a halál fagyos nyugalma is lehetett volna...

– Lakshmi – érintette meg Susila az öregasszony fonnyadt karját.

– Lakshmi – ismételte meg hangosabban.

A halálosan nyugodt arc nem rezdült.

– Nem szabad elaludnod... – Lakshmi!

Az arc életre kelt.

– Nem aludtam – suttogta az öregasszony. – Csak olyan erőtlen vagyok. Úgy érzem, mintha csak lebegnék.

– De itt kell lenned – mondta Susila. – Tudnod kell, hogy itt vagy. Egy percre sem felejtethed el. – Még egy párnát csúsztatott a beteg asszony válla alá, kezét az éjjeliszekrényen álló, illatos sókkal teli üveg felé nyújtotta...

– Ó, milyen csodálatos! – suttogta végül Lakshmi újabb hallgatás után. – Milyen csodálatos! – hirtelen összerezsent, alsó ajkába harapott.

Susila két kezébe fogta az öregasszony kézfejét. – Ennyire fáj? – kérdezte.

– Fájna – magyarázta Lakshmi –, ha az én fájdalmam lenne. De valahogy nem az enyém. A fájdalom itt van, én azonban valahol máshol vagyok. Úgy érzem magam, mint a *moksha*-orvosságtól. Semmi sem tartozik igazán hozzám. Még a fájdalmam sem.

...– Most pedig – mondta Susila –, gondolj arra a tájra, amit a Síva-templomból láttál. Gondolj a tenger fényeire és árnyaira, a felhők közötti kék ürre. Gondolj rájuk, aztán engedd szabadjára a gondolataidat. Engedd szabadjára őket, hogy eljöhessen a nemGondolat. A Dolgok az Ürességbe kerülnek, az Üresség pedig az Olyanságba. Az Olyanság megint dolgokká válik, az elmédben lévő dolgokká. Emlékezz, mit mondanak a Szútrák. „Tudatod, mely ragyogó, üres, elválaszthatatlan a Nagy Sugárzástól, sem a halálnak, sem a születésnek nincs kitéve, mert egy és ugyanaz, mint a változhatatlan Fény, Buddha Amitabha.”

– Egy és ugyanaz, mint a fény – ismételte meg Lakshmi. – És mégis, megint minden sötét.

– Azért sötét, mert túl keményen próbálkozol – magyarázta Susila. – Azért sötét, mert azt akarod, hogy világos legyen. Emlékezz, mit mondogattál nekem, mikor még kislány voltam. „Könnyedén, gyermekem, könnyedén. Meg kell tanulnod mindent könnyedén csinálni. Gondolkodj könnyedén, cselekedj könnyedén, érezz könnyedén. Igen, érezz könnyedén, akkor is, ha mélyen érzel.”... Könnyedén, lazán – a legjobb tanács, amit életemben kaptam. Most ugyanezt mondom neked, Lakshmi...

Könnyedén, kedvesem, lazán. Még akkor is, mikor elér a halál keze. Csak semmi feszültség, semmi aggodalom, semmi erőlködés. Semmi dagályosság, semmi remegés – nincs szükség a Krisztus,

Goethe vagy Kicsi Nell ünnepelt maszkját magára öltő, öntudatos perszónára. És persze nincs teológia, nincs metafizika. Csak a haldoklás ténye van, és a Tiszta Fényé. Vesd hát le terheid, és menj tovább. Körülötted mindenhol futóhomok, körülöleli a lábad, megpróbál beszippantani a félelembé, az önsajnálatba, a kétségbeesésbe. Ezért kell könnyedén lépkedned. Könnyedén, kedvesem... Teljesen akadálymentesen.

...A doktor ismét a párnán nyugvó, hústalan arcra tekintett, és látta, hogy az mosolyog.

– A Fény – hallatszott a rekedt suttogás, – a Tiszta Fény. Itt van, a fájdalommal együtt, a fájdalom ellenére.

– És **te** hol vagy? – kérdezte Susila.

– Ott, a sarokban – próbálta mutatni Lakshmi, felemelt keze azonban tehetetlenül visszazuhant a takaróra. – Látom magam ott. Ő pedig látja a testemet az ágyon.

– A Fényt is látja?

– Nem. A Fény itt van, ahol a testem...

– Megint elsodródott – állapította meg Susila. – Próbáld meg visszahozni.

Dr. Robert egyik karját az aszott test alá csúsztatta, és ülő helyzetbe emelte. Az asszony feje oldalra, a vállára billent.

– Drága szerelmem – suttogta a doktor. – Drága szerelmem...

Lakshmi szeme egy pillanatra felrebbent. – Fényesebb – suttogta alig hallhatóan. – Egyre fényesebb.

Arcán boldog, majdnem átszellemült mosoly terült szét.

Dr. Robert visszamosolygott rá a könnyein keresztül. – Most már elengedheted, kedvesem.

Megsimogatta a nő ősz haját.

– Most már elengedheted. Engedd el – kérlelte. – Engedd el ezt a fáradt, öreg testet. Többé nincs rá szükséged. Hadd hulljon le rólad. Hagyd magad mögött, mint egy halom levetett ruhát.

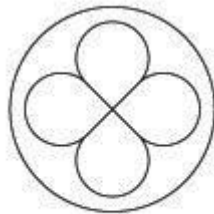
Lakshmi tágra nyílt szája szinte barlangszerűen tátongott szikkadt arcában, lélegzete hirtelen zihálóvá vált.

– Szerelmem, drága szerelmem... – Dr. Robert közelebb vonta magához a törékeny testet. – Engedd el, engedd el. Hagyd itt, hagyd

itt öreg, viseltes tested, menj tovább. Menj tovább, kedvesem, menj a Fénybe, menj a békességbe, a Tiszta Fény élő békességébe...

Susila felemelte az egyik magatehetetlen kezét, megcsókolta, majd megfordult...

– Ideje mennünk – suttogta...

A LIGA PECSÉTJE

Nyolcadik fejezet

A pszichedélia örült szüze

A pszichedelikus forradalom azért nyerte meg (csodálatos gyorsasággal) az amerikaiak szívét, és azért ragadta meg elméjüket, mert (mint minden vallási felbolydulás) a végső fegyvert, a humort vetette be.

A pszichedelikus forradalom a zenével, a bohóckodással, a nevetéssel átment az emberiség minden nagyobb reneszánszának klasszikus szociopolitikai fázisain:

1. A filozófiai előkészítés (Alan Watts megírja a bevezetést a *Zenbe*).

2. Az *underground* kiokádja magából a szabadságra éhes tömegeket (Allen Ginsberg felüvölt).

3. Elszórt incidensek lángolnak föl (Laredo, Texas: a folyam fölött átívelő durva híd mellett /a vámosok zászlaja kibontva lengett/ hőseink csatába itt mentek...).

4. Széleskörű gerillaháború (Ken Kesey *Kegyes Kópéi*).

5. A fordulópont: a győzelem (a *Time* és a *Life* szerkesztői is beindulnak).

6. A tisztogató hadműveletek (Bors őrmester vezénylete alatt).

7. Megszületnek a háborús emlékiratok, az imakönyvek, kézikönyvek, katekizmusok, új testamentumok, a grandiózus bibliaverziók, melyekben az esetleges-elkerülhetetlen úgy van feltüntetve, mint amit előre elterveztek.

A pszichedelikus forradalom evangelistái és társadalomtörténészei dúskálhatnak a legendás kanonizációra váró hős-komikus-bohócok mulatságos kínálatában.

Alan Watts a savkorszak mosolygó tudósa. Harminc éven keresztül ültette át a keleti filozófiák bonyolult elméleteit ékszerfinomságú, fanyar epigrammákba. Hűvös, szívélyes, kócos – kuncogva osztotta meg velünk döbbent rácsodálkozását Istennek a bolygónkra vonatkozó terveire, és fürkésző tekintettel leste, hogy kapcsolunk-e.

Allen Ginsberg. A mennyei bohóc. A mindentudás pózában vihorászik, ripacskodik, szégyentelenül egyenes. Senki, még J. Edgar Hoover sem képes tíz percet eltölteni ezzel a rövidlátó, gyűrött, aggodalmaskodó, hisztérikus, lírai, szőrös medvével úgy, hogy fel ne vihogna. Mindig ott és akkor csiklandozza, öleli meg az embert, ahol és amikor senki más nem merné.

A Leary-Alpert-Metzner-Harvard-Hitchcock-Mellon-Mexikó-Millbrook Cirkusz visszatért, és betámolygott a történelem színpadára. Folyamatosan elkövették a világ összes létező hibáját, kivéve egyet: sosem vették túl komolyan magukat hosszabb ideig. (Valamelyikük mindig eléggé be volt állva ahhoz, hogy kinevesse a többieket.) Az elítélteket rehabilitáló programunk neve „Kitörés” volt. A Nagypénteki kísérletből a March-kápolna csodája lett – a Bostoni Egyetem legnagyobb rémületére. De a dolog működött. Kutatási szervezetünk, a Nemzetközi Szövetség a Belső Szabadságért alapítói megfogalmazták az atomkor kondicionális paradoxonát. Havonta találtunk, és osztottunk ki hivatali címeket, kitüntetések. Az áttérések, a kiközösítések, a skizmák sohasem voltak képesek lépést tartani a millbrooki változásokkal. Senki sem léphet ki a Kasztália Alapítványból, és nem utasíthatja el módszereit, mivel az már rég átalakult a Társadalmi Zűrzavar Szövetségévé, amit viszont nem lehet beperelni teátrális viselkedéséért, mert a pénzt és a diavetítőket már eltüntettük, továbbá minden tag kiugrott, az erdőben vertek tábort, és hogyan is szerezhette a rendőrség házkutatási parancsot egy szent fenyőliget, vagy a Holdkórosok hegyeként ismert hegyfok átkutatására?

A pszichedelikus jóga a leghosszadalmasabb és a legkeményebb az összes jóga közül. Csak a humorérzék segíthet a gyakorlása során. Ezt már évezredek óta tudják a látók és látnokok.

Számomra a beindult, a világra ráhangolódott, kiugrott ember modellje James Joyce, a század nagy pszichedelikus írója. A szójátékok, tréfák, affekciók, komikus szóakrobatikák egész folyamát írta ki magából. A hatást, amit Joyce McLuhanen keresztül a pszichedelikus korra gyakorolt, nem lehet túlbecsülni.

Bill Burroughs a mozgalom Buster Keaton-ja. Már azelőtt Mr. Acid volt, hogy az LSD-t felfedezték volna. A puhatestű válasz az IBM-

nek. A sohasem mosolygó, komikus zseni.

Ma húsz éve Bors őrmester megtanította a bandát játszani. A klasszikus ontológiai varieté-rutin.

Buddha mosolya.

A nevető, kövér kínai bölcs.

A tehénpásztorlánykákat csiklandozó Krishna fuvolója.

Síva tánca.

OM, a kozmikus kuncogás.

Egy haszid zsidó izzadt, éktelen röhögése.

Hol vannak a nevető keresztények? A harmadik század körül valami eltorzult a keresztény fejekben. Maradt még valami gyengéd öröm a kereszt kultuszában?

A misztikusok, a próféták és a szent emberek mind nevetnek, mert a vallásos reveláció az a csiklandós rádöbbenés/felismerés, hogy minden emberi cél, beleértve a saját céljainkat is, fennkölt öncsalás. A megvilágosodás pillanatában átlátunk a játszmán, és együtt nevetünk Istennel a tréfán.

A szent ember képes továbbadni a titok egy részét, képes viccelődni, képes eljátszani a rejtvény egy darabkáját.

A szent embernek vidámnak kell lennie.

Vegyük például Lisa Liebermann, a Neomarxista Egyház főbrühühjét. Autentikus amerikai anarchista, nonkonformista, vándorló prédikátor. Színtiszta, esszenciális excentrikus paranoiás azoknak a féktelen, ütődött nőknek a tradíciójában, akik makacsul ragaszkodnak ahhoz, hogy önmaguk legyenek, és akik bármikor készek mások azon jogáért síkra szállni, hogy mások is önmaguk lehessenek.

Ez a Lisa Liebermann öt évig a pszichedelikus *underground* vándorló gerilla-apácája volt.

Amikor 1963-ban először bukkant fel Millbrookban, iskolapszichológusként dolgozott, hatalmas, szőke, nagyhangú kocsmaértelmiségi volt. Egyetlen hétvége alatt körbecsatangolta Kasztáliát, hatalmasan, nagyszájúan, tisztelettudóan, intelligensen, és túl részegen ahhoz, hogy LSD-t vehessen be.

Egy lutheránus lelkész eme legidősebb lánya írt egy ezer oldalas zárandoknaplót a Millbrookba vezető, három napos nem-utazásáról.

Naponta tizenöt oldalt gépelt le, a hétvégeken pedig Christian H. Christianként tért vissza Kasztáliába, négykézláb csúszott-mászott a konyhában, behányt az amúgy is whiskyvel teli toalettcésészékbe, végtelen monológot folytatott banális pszichológiai-pszichedelikus paranoiájáról, és erőtlen, ám delejes hatású ajánlatokat tett Kasztália szelíd tekintetű marihuána-istennőinek, akiket hallucináció közben tizenhárom éves szüzeknek hitt. Dylan Thomashoz hasonlóan őt is annyira beindította saját gerincfolyadék, hogy azzal vádolt minket, hogy LSD-t tettünk az ételébe.

Aztán az iskolából kirúgták valami őszinte, rebellis, kamaszos bohóckodásáért, mire ő természetesen saját vallást alapított.

HISSZÜK, HOGY A PSZICHEDELIKUS SZUBSZTANCIÁK KOMMUNISTÁK, AZAZ ISTENIEK, TEKINTET NÉLKÜL ARRA, HOGY KICSODA, MILYEN SZELLEMBEN, MILYEN SZÁNDÉKKAL HASZNÁLJA FEL ŐKET... NINCSENEK SZABOTT RÍTUSAINK, A TAGSÁG EGYETLEN FELTÉTELE ALAPELVEINK ELISMERÉSE, ÉS NEM KORLÁTOZZUK A SZENT ÉLMÉNY ÁTÉLÉSÉNEK GYAKORISÁGÁT VAGY INTENZITÁSÁT SEM. SOKAN KÖZÜLÜNK SZÁNALMAS BÜNNÖSÖK ÉS ÁTKOZOTT HÜLYÉK. AZ EGYHÁZ NEM GARANTÁL TAGJAI SZÁMÁRA ÉRTELMET VAGY SPIRITUÁLIS BÖLCSESSÉGET; MÉG AZ IS LEHET, HOGY BRÜHÜHÜINK EGYIKE-MÁSIKA OPPORTUNISTA SARLATÁN. EZEK A KÖRÜLMÉNYEK AZONBAN NEM EJTENEK KÉTSÉGBE MINKET; SOHASEM AKARTUK SZAPORÍTANI AZ EGYÉNI VIRTUS HELYÉBE LÉPŐ, FELFUVALKODOTT INTÉZMÉNYEK MÁR AMÚGY IS NÉPES TÁBORÁT.

Lisa Lieberman, a pszichedelikus mozgalom Martin Luthere, még akkor is korunk legbátrabb teológusa, amikor részegen, vakon fröcsköli szét a tintát a tintatartóból.

Miközben a tudósok Isten egészségi állapotáról gyártanak szójátékokat, Lisa – hajnali háromkor, öntudatlanul tántorogva kutatásai közben – az igazán húsbavágó problémákkal foglalkozik: valóban Isten szentségei-e a marihuána és az LSD? Ha ugyanis azok – márpedig Lisa szerint azok –, akkor akárki is használja, vagy adja másnak őket, az isteni tranzakció része, tekintet nélkül arra, hogy milyen komolytalanok, milyen ostobák, milyen mocskosak a

céljai. Nem számít tehát, hogy kivel, mikor, hogyan indul be az ember, akkor is a szent kozmikus folyamat nyilvánul meg, ha egy hülye kis tizenhárom éves csitri veszi be az anyagot a barátja motorján ülve, és akkor is, ha egy teátrális ügynök ad füvet egy lánynak, hogy felhúzza azt, akkor is, ha egy alkoholista katolikus pap adja a viaticumot egy képmutató bűnösnek, sőt, akkor is, ha egy pszichiáter adja be az LSD-t gyanútlan páciensének tudományos kutatása során. „A szer mindig Isten húsa”, kiáltja Lisa, „akármilyen céllal veszed is magadhoz!”

Ó, igen, adjunk hitelt Lisának! Miközben a többiek a kutatási alapítványokkal foglalkoztak, költészeti konferenciákra jártak, próbálták bebizonyítani, hogy az LSD az erényes amerikaiak kellemes, egészséges, produktív gyógyszere, addig Lisa egy türkiszínű kabrióban száguldozott – bevont jogosítvánnyal –, üvegből védelte a rossz bort, és így üvöltözött: **NE PRÓBÁLJATOK HÍZELEGNI A KORMÁNYNAK – NEM NYERHETTEK. MI NEM VAGYUNK INDIÁNOK, AKIKET LEKEZELHETNEK, AKIKET ELSZIGETELHETNEK, AKIKET MEGDICSÉRHETNEK A JÓZANSÁGUKÉRT, MEG MINDEN! JOGUNK VAN A VALLÁSUNK GYAKORLÁSÁHOZ, MÉG AKKOR IS, HA MOCSKOS, RÉSZEG DISZNÓK VAGYUNK! NE ALACSONYÍTSÁTOTK LE A JOGAITOKAT PUSZTA KÖVETELÉSEKKÉ, MELYEKET AZ ERÉNYEITEK BIZONYÍTÉKAIRA, A BŰNÖK HIÁNYÁRA ALAPOZTOK! MI NEM ÚGY ÁLLUNK A KORMÁNY ELŐTT, MINT EGY GYEREK A SZÜLEI ELŐTT! A KORMÁNY ÁLL ELŐTTÜNK ÚGY, MINT ISTENTŐL KAPOTT JOGAINK MEGSÉRTŐJE, ÉS AMÍG A KORMÁNY EL NEM VESZI VÉRTŐL GŐZÖLŐ MANCSÁT SZENT PSZICHEDELIKUMAINKRÓL, ÉS AMÍG FEL NEM HAGY TÁRSAINK ÜLDÖZÉSÉVEL ÉS MEGHURCOLÁSÁVAL, ÉS AMÍG SZABADON NEM ENGEDIK AZOKAT A SZEGÉNY PÁRÁKAT, AKIKET CSAK AZÉRT ZÁRTAK BÖRTÖNBE, MERT A FŰ MISZTIKUS FELEMELKEDÉSÉT VÁLASZTOTTÁK A POLITIKUSOK NYÁLADZÓ ALKOHOLIZMUSA HELYETT, ADDIG A MI HOZZÁÁLLÁSUNK CSAK ÉS KIZÁRÓLAG A MEG NEM ALKUVÓ ELLENSÉGESSÉG LEHET!**

A *Pageant* magazin riportere: Önök brühühüknek hívják a papjaikat. Miért nevezték el őket ilyen nevetségesen?

Mona Lisa: Tudjuk, hogy ennek a névnek megvannak a maga abszurd konnotációi, de szándékosan valami abszurdot akartunk választani, hogy sohase feledkezzünk meg a legfontosabbról, sohase vegyük túl komolyan magunkat.

Pageant. Azt állítják magukról, hogy egyházat alkotnak, de még maguk sem veszik komolyan a saját vallásukat. De akkor mit vesznek komolyan?

Lisa: Nagyon sok mindent. Az intézményes élet azonban egyike azoknak a dolgoknak, amiket a legkevésbé. Pedig az emberek általában épp ezt szokták a legkomolyabban venni. Szerintünk ez a modern ember egyik bűne: intézményes formákat és struktúrákat emelt az örök igazságok szintjére.

Ennek a hatalmas pszichedelikus ökörnek az összegyűjtött elmésségei és bölcsességei megtalálhatóak egy papírfedelű könyvben, *A Neomarxista Egyház Katekizmusa és Kézikönyve* című könyvben. A tartalomjegyzék híven tükrözi az örült, kusza mestermű hangulatát:

A főbrühühü megállapításai

AZ LSD-RŐL

A MARIHUÁNÁRÓL

A SZEXRŐL

A FORRADALMI POLITIKÁRÓL

Tanulmányok:

A SZINKRONICITÁS ÉS A TERV

AZ LSD MEGMUTATTA NEKEM ISTENT

A SZATURNUSZ BOLYGÓ BOMBÁZÁSA ÉS MEGSEMISÍTÉSE

AZ ISTENI BÉKAVEREJTÉK

AZ ÚJ JERUZSÁLEM REFORMÁCIÓJA

A HAJNALKA-PÁHOLY ÉS MILLBROOK

A NEO-AMERIKAI EGYHÁZ A POKOLRA JUTTATJA ŐKET

A NEO-PSZICHOPATA SZEMÉLYISÉG 95 PONTBÓL ÁLLÓ
TESZTJE

A BRÜHÜHÜK NÉVSORA

MEGRENDELHETŐ ÁRUK

A *Neomarxista Egyház Katekizmusa és Kézikönyve* olvasói megtudhatják, hogy a szervezet pecsétje egy háromszemű, hátsó lábain ágaskodó, beindult varangyos békát ábrázol a „Győzelem a Szexualitás Fölött” mottó társaságában.

Tim Leary: „Lisa, nekem nem tetszik a jelmondatod. Ez egy whisky-utazás. Semmi köze a pszichedelikus szeretethez. Győzelem? A szexualitás fölött?”

Lisa: „Ez az én utazásom. Vagy velem tartasz, vagy befogod a szád.”

Ha a céljairól kérdezik Lisa Liebermant, a válasz a következő: „Pénz és hatalom.” Ezt a hülye célt szolgálja a katekizmus utolsó húsz oldala is: a Neomarxista Egyház termékeinek katalógusa. Fizetés előre, kápé. Az árban harminc dollárért benne van egy önmegsemmisítő doboz is („ha nem a megfelelő módon nyitják ki, a doboz tartalma lánggra lobban”), száz dollárért pedig bárki kaphat egy igazolást arról, hogy a „Főbrühühü sohasem hallott [ide jön a név]-ről, és teljes közönnyel viseltetik iránta.”

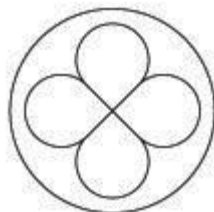
Lisa *Katekizmusa és Kézikönyve* ritka áru, egy asszony elméjének, Lisa Lieberman agyas utazásának eredeti, személyes, szégyentelen, meztelen leleplezése. Helyenként fellengzős, helyenként annyira paranoid, hogy az olvasó egyszerűen elveszíti a fonalat, helyenként teljesen ellaposodik, de végig női, durva, kiabálós, imádkozós, és kontaktusban van a Központi Adóval, a legelső, kétmilliárd éves vasárnap esti kabaréval.

Lisa Lieberman még a hűvös, udvarias hippik előtt tűnt fel a színen. Ki nem állhatja a virágokat. Utálja a rock ‘n’ rollt. Abszolút semmi szépérzéke sincs. Lisa csak egy otromba manipulátor, egy lármás, közönséges képmutató, kíméletlen a szándékosan gyengékkal szemben, a világ leginkompetensebb útitársa. Röviden, Lisa Lieberman a mozgalom elázott szégyene.

Ó, zarándok, ha meglátogatod a főbrühühüt, az ajtaján ezt a feliratot találod: „A Neomarxista Egyház Parókiája. Lisa Lieberman, Főbrühühü. Művészet a művészetért.”

Becsöngetsz, várod, hogy találkozz lelki vezetőddel. A könyv borítója feltárul, és ott áll előtted a füstös, izzadtság-szagú, huszonegyedik századi, marsi vízparti szalontól búzló főbrühühü: rikító, gyűrött ingben, lötyögő nadrágban. Könyve megvilágosító, síró-nevető utazás azoknak, akik készek elolvasni.

Tegnap este Rosemary a tábortűz mellett, tülevelekből készült ágyán fekve a *Katekizmust* olvasgatta. Mikor végzett vele, felnézett, gyönyörű arcára vörös árnyak vetültek, és így szólt: „Lisa Lieberman egy mulatságos nő.” Igaza van. Lisa egy nem teljesen szent, mulatságos férfi.

A LIGA PECSÉTJE

Kilencedik fejezet

Tiszteletadás a magasztos látónak^[21]

A föld keringő táncának
minden egyes ütemében
megszületik... „ ”
a pillanatnyi molekulafürt
a múltékony képesség birtokában, hogy tudja-lássa-átélje
saját helyét az evolúció spiráljában.

Egy ilyen organizmus, egy ilyen esemény
pontosan érzékeli, hol helyezkedik el
a milliárd éves balettban.

Képes visszakövetni
a dezoxiribonuklein vezetéket
(melyben egyszerre vezető és áram).
Teljes jelentőségében át tudja élni a következő pillanatot.
A milliányi milliomodik jelentést.
Pontosan azt.

Néhány isteni látót ezért a csodálatos képességért
ünnepelnek.

Számtalan néven hívják
és ölik meg őket.
Legtöbbjüket fel sem ismerik;
csak átlebegnek az életen,
mint a hópehely,
mely a földnek adott csókja közben
lágyan szétporlad.
A becsapódás pillanatában
senki sem hallja a zsongást:
„Á, ott van.”
Ezek az emberek, ezek a „ ”-k
tudnak egymás létéről,

mint ahogy a lezúduló nukleáris trapéz részecskéi tudnak a többi részecskéről.

Túl gyorsan mozognak. Nem tudnak nevet adni maguknak vagy a többieknek.

Ezeket az embereket csak a nukleáris fizika pontos, de bolond egyenleteivel írhatjuk le.

Az élet kulturális játszmáiban annyi a jelentőségük, mint az elektronoknak a sakkjátszmában.

Itt vannak, de nem láthatóak, nem osztályozhatóak.

A sakktábla fekete-fehér kockáin túli szinten léteznek.

A „.....”

folyamatnak nincs célja, de tanulási játszmánkban betölthet egy célt.

Taníthat minket.

Például így.

Fogjunk egy almát, és vágjuk ketté.

A ragyogó fehér húst vékony, piros csík veszi körbe, középen pedig ott van a sötét magház.

Nézzük meg a magot.

Célja túlmutat játszmáinkon, mégis felhasználhatjuk jellegét.

Felhasználhatjuk a magot.

A mag taníthat minket.

Ha tudjuk, hogyan hallgassuk, a mag eldúdolja magdalát.

Az isteni megtestesülések, a „ ”-k is így tanítanak.

Úgy, mint a tenyerünkre hulló hópelyhek.

Ha kimondjuk a tanítást, azonnal el is veszítjük.

Ha megtanultuk a tanítást, többé már nem tudjuk.

A magház száraz veremmé lesz.
A hópehely kis vízcsöppé a tenyerünkben.

A bölcs megtestesülések folyamatosan gyönyörű
táncalakzatban
robbannak föl.
Ahogy a pöttyös hal néz ránk rezzenéstelen szemmel,
kezünkben haldokolva.
Ahogy a rákvírus lágyan feldarabolja
szöveteink isteni szépségét.

Most és mindörökké dalolnak a „ ” virágok,
szavaik,
„xywprhd”,
„P-8g @ cap”,
„evol”.
A tan mindig ugyanaz,
de a hang,
a tintafoltok kaparós rumbája mindig más.

A tan olyan, mint Einstein egyenletének orgazmusa.
A kígyó felkúszik a gerincen.
A koponyában lótvuszvirág nyílik.
Ha elárulnám, hogy az alma magja egy hindu furulya
hangján zümmög, elhallgatna a zümmögés?
A „ ” titka az, hogy örökre titokban kell maradnia.
Az isteni bölcs észreveszi,
hogy a tan elveszett.
A hópehely elolvadt, a minta megváltozott.
Már csak homályosan értjük az isteni megtestesülés
csodáját.

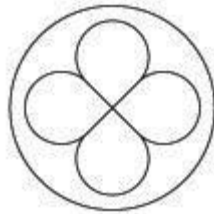
Már sohasem ismerjük fel táncának mintáját.
Ha rajtangkapjuk, elolvad a kezünkben.

(A tan akkor a vízcseppben rejtőzik.

Kezdhethetjük újra hajszoalni a végtelent.)
A „ ” jele a változás és névtelenség.
Ha dicsőítjük,
megszenteljük,
imádjuk,
csodáljuk,
istenítjük
a megtestesültet,
akkor megöljük.
A farizeusok
áldott, szent táncot jártak.
Dicsértessék a nevük!
Krisztust a keresztények ölték meg.
Ha ráhúznak egy szimbólumot,
nevet adunk a „ ”-nak,
elpusztítjuk a folyamatot
saját céljaink érdekében.
Buddha,
Krisztus,
Lao-ce nevének kimondása
(kivéve talán a feltörő,
eksztatikus kiáltásokat:
„Ó!”
„Húha!”
„Nahát!”
„Ha-ha-ha!”)
a szó megszenteltetését,
az élő isten meggyilkolása,
saját perspektívánkba rögzítése,
mikroszkopikus szeletekre szabdalása,
elárulása.

A megtestesülésnek nincs célja.
De megteremti az ekzstatikus kiáltást.
Hú!
Hó!

Istenem!
Jézusom!
Az ellenállhatatlan látnoki nevetést.
Ez sok!
Na és?
A csodálat üveges pillantását.
Magasztos!
Malaszttal teljes!

A LIGA PECSÉTJE

Tizedik fejezet

A molekuláris forradalom^[22]

Néhány boldog gondolat

Boldog vagyok, hogy itt lehetek ma este ezen a találkozón, mely meggyőződésem szerint a komoly, látnoki emberek találkozója.

És azért is boldog vagyok, mert épp most kaptam a hírt, hogy tizenhét éves lányom, Susan, ma Laredóban, Texas államban, felfüggesztett börtönbüntetést kapott marihuána birtoklás miatt, s így nem kell tizenöt évre börtönbe mennie. *[Taps]*

Tisztelgés Allen Ginsberg előtt

Számos okom van tehát arra, hogy boldog legyek. Nagyon örülök, hogy körünkben üdvözölhetem Allen Ginsberget. Allen még 1960-ban, kutatásaink első két-három hónapja során csatlakozott hozzánk a Harvardon. Aldous Huxley-val együtt munkánk első gurujának, az alapokat lerakó építőmesternek tekintjük. Hosszú órákon keresztül számolt be arról, amit Peruban Curanderos yajé-üléseiről megtudott. Beszélt nekünk a New York-i, a berkeley-i és a marokkói droghelyzetről. Allen a pszichedelikus bölcsélet két lábon járó enciklopédiája. Mi több, Allen tanított meg minket a bátorságra – arra, hogy ne féljünk szembenézni a tudat ismeretlen, a pszichedelikus szerek által megnyitott régióival.

Szeretett gurum, fejet hajtok előtted. *[Taps]*

Annak is csak örülni tudok, hogy a konferenciát a Berkeley campusából átköltöztették ide, San Franciscóba. Itt vagyunk, és úgy tűnik, itt is kell lennünk.

Az egyetem kiterjesztése^[23] és az egyetem korlátozása

Szeretnék megjegyezni valamit a költöztetéssel kapcsolatban. Csak egy kis sejt szintű bölcsekedés. A sejtjeim szerint minden energiaszinten létezik egy dialógus a struktúra és a változás, a szabad energia és a szabad energiát korlátozó, irányító szervezet között. Minden életformának, minden energiaszintnek szüksége van erre a szakadatlan párbeszédre, a kiáramlásra, a kiterjesztésre, illetve a korlátozásra, az irányításra. Látható, hogy ez a dialógus még a Kaliforniai Egyetem szintjén is létezik. Azt kell hinnünk tehát, hogy a levelező tagozat ellenpólusa az a hely, ahol a dolgokat korlátozzák, ahonnan irányítanak: az a főépület.

A belső-kémia tanszék

Jómagam a dialógus mindkét szereplőjét tiszteletben tartom. A korlátozásra ugyanolyan szükség van, mint a terjeszkedésre, az irányításra ugyanúgy, mint a szabadságra. Irányítás nélkül csak a káosz, a tökéletes űr létezne. Szabadság nélkül pedig csak robotstruktúra és halál. Ha a történelemből bármit is megtanulhatunk, akkor azt biztosan, hogy az új fejlemények kiáramló energiája, a fiatalok elképzeléseinek nyomása előbb mindig nekifeszül a korosodó struktúrának, majd egyikét nemzedéken belül óhatatlanul a régi, statikus struktúra részévé válik. Ezért úgy vélem, hogy Berkeley-ben, az öböl túlsó partján egy generáción belül létrehozzák a pszichedelikus tudományok tanszékét. Talán még LSD-dékán is lesz. Amikor pedig a hallgatók hazamennek a szünidőben, Anyu és Apu nem azt fogja kérdezni tőlük, hogy „Milyen könyveket olvastok?“, hanem azt, hogy „Milyen molekulákkal nyitjátok meg idegrendszeretek Kongresszusi Könyvtárát?” És persze a bürokratikus követelményrendszerrel sem kell búcsút vennünk. Ahhoz, hogy a hallgatók felvehessék a *Bevezetés az LSD-be 101* című kurzust, előbb el kell majd végezniük a *Bevezetés a marihuánába A és B* kurzusokat. Közben a Telegraph Avenue-n vagy a North Beach-en egyre növekszik majd az RNS feketepiac, és elkezdődik a tudatot felfokozó, az emlékezetet javító, a tanulást felgyorsító vegyületek elleni tiltakozás.

Ugyanazok a ciklusok ismétlődnek újra meg újra. A struktúra a változás ellen. A fiatalok az idősek ellen. Ezen a héten az itt jelenlévők egy nagyon ősi rítusban vesznek részt.

A régi mese – ugyanazok a remények, ugyanazok a félelmek

Évezredek óta gyűlnek össze időről-időre férfiak és nők, hogy pontosan ugyanazt tegyék, mint mi ebben a teremben; a tudatot tanulmányozzák. A tudat a világegyetem legrégebb kutatási témája. Hány valóságszint létezik? Hogyan érhetjük el őket? Hogyan léphetünk túl a szimbólumokon? Az emberiség történelme során létezett minden egyes törzsben voltak olyanok, akik ezeknek a kérdéseknek szentelték az életüket. Válaszukat a törzsek valamennyi tagja feszült figyelemmel várta. Mindig is létezett a sámán és a hadifőnök közötti ellentét. Biztos vagyok benne, hogy már a római légiók titkosszolgálatának ügynökei is besurrantak a katakombákba, hogy megfigyelhessék a pszichedelikus szertartásokat. Tudják, azokban az időkben illegálisak voltak a beindító-eszközök: a kereszt és a kehely. Később a török janicsárok is idegesen figyelték a szufi keringő derviseket, miközben azok kialakították aprólékos, precíz módszerüket az elszállásra. Ők a zene és a tánc segítségével pördültek túl elméjük korlátjain. Rómát pedig pápai biztosok özönlötték el, ahogy Galilei látcsövével beindította a firenzeieket. Ez a történelem egyik legősibb játszámája, és én néha úgy érzem, mintha azoknak a késő éjszaka vetített, sokadszor ismételt ősrégi filmeknek lennék az egyik szereplője. Ugyanaz a szereposztás, ugyanaz a konfliktus, ugyanazok a félelmek, ugyanazok a remények.

Azonban mi, akik itt vagyunk, most egy hatalmas fénterem kényelmetlen színpadán vagyunk kénytelenek eljátszani a szerepet. Reflektorok és mikrofonok dzsungelében. Témánkat figyelembe véve, sokkal kényelmesebb és ortodoxabb lenne, ha kis csoportokban gyűlnénk össze egy hegyoldalban vagy egy szent ligetben. Nem könnyű a pszichedelikus élményről egy pszichedelikus hallgatóság előtt beszélni. Számptalan tudatszint létezik, és pillanatnyilag a hallgatóság egyes tagjai eltérő tudatszinteken vibrálnak.

Józan hallgatóság előtt egyszerű felszólalni...

A tipikus, nem pszichedelikus előadónak csak két tudatszint miatt kell aggódnia. Az a feladata, hogy a hallgatóság figyelmét a szimbolikus logika szintjén tartsa. Egyik szimbólumot a másik után ontja magából. Alapvetően stimulál. Azt kell megakadályoznia, hogy a hallgatóság a két legalacsonyabb tudatszintre zuhanjon – a bódultságéra vagy az alvására. A pszichedelikus előadó feladata sokkal félelmetesebb. Ahogy körülnézek, gyanítom, hogy önök közül néhányan enyhe alkoholbódulatban vannak. Ha az illetők vacsora előtt vagy az előadások alatt elfogyasztottak két-három italt, akkor ahogy rájuk zúdítom a szimbólumaimat, a figyelmük elkalandozhat, szemhéjuk le-lecsukódhat.

Sokan kávéval stimulálták magukat, és készek figyelemmel követni a szimbólumsorozatot.

Gyanítom azonban, hogy néhányan ennél sokkal magasabb tudatszinten vannak.

...a beindult hallgatósághoz képest

Ha valaki az elmúlt két órában marihuánát szívott, akkor az nem csak a szimbólumaimra figyel. Az érzékszervei felfokozottan működnek, tudatában van a fények játéknak, a hanghordozásnak is. Az általam kibocsátott alanyok és állítmányok rendezett során túl még számtalan érzékszervi benyomást rögzítenek. Sőt, talán olyanok is akadnak közöttünk, akik úgy határoztak, hogy a sokkal erősebb mikroszkópon keresztül döntenek el a „mire is akar kilyukadni ez a fickó?” kérdést. Lehet, hogy ők LSD-t vettek be ma estére. Ebben az esetben viszont nem az a feladatom, hogy felrázzam, hanem az, hogy *ne húzzam vissza őket*. Mikor pszichedelikus hallgatóság előtt szólaltam fel, gyakran volt részem abban az élményben, hogy miközben végignézek a jelenlévőkön, a tekintetem hirtelen megakad két sötét, feneketlen kúton, és rájövök, hogy valakinek a genetikus kódjába bámulok, hogy nem a szimbolikus emberi elmének, nem az érzékszerveknek, hanem az élet számtalan evolúciós formájának – egy amőbának, egy örültnek, egy középkori szentnek – kell mondanom valamit.

Egy másik kommunikációs probléma ma este az, hogy számos különböző szakma, számos eltérő korcsoport képviselteti magát. Épp most készítettünk egy listát a konferencián megjelent tudományokról, amit kiegészítettünk a fiatalokkal és nem szakmabeliekkel. Szeretnék egyenesen, nyíltan beszélni, és szeretnék minden egyes hallgatómmal kontaktusba kerülni, bármilyen társadalmi vagy szakmai csoportot képviseljen is. Ez a fő célom. A gond csak az, hogy önök annyira sok, különböző nyelvet beszélnek.

Úgy érzem magam, mint egy ENSZ-tolmács. Megpróbálom számtalan különböző szintre lefordítani azt, amit szeretnék megosztani önökkel. Tudják, ha most csak fiatal LSD-élvezőkhöz beszélnék, akkor szinte teljesen mindegy lenne, mit hordok itt össze, megértenék, mire akarok kilyukadni. Akár a San Francisco-i telefonkönyvet is felolvashatnám, azt is lelkes tapsvihar kísérné.

Most, hogy így mondom, ez nem is olyan rossz ötlet. Hiszen a fehér lapokon ott van San Francisco összes egójátszmájának címkéje, tér- és időbeli elhelyezkedése, a sárga oldalakon pedig az Abbey Rentstől a Xeroxig minden egyes társadalmi játszmaé. Azok a beindult személyek, akik végighallgatnák a játszmacímkéknek ezt a recitálását, megértenék az evolúció teljes tanítását.

Úgyhogy nem a fiatalok és a beindultak miatt kell aggódnom. Sokkal inkább foglalkoztat a végrehajtó hatalom ügynökeinek a jelenléte, akik azért vannak itt, hogy visszarángassanak minket a földre. Országunk történetében valószínűleg sohasem volt még egyetlen tudományos tanácskozás sem, ahol a végrehajtó hatalom ilyen szép számban képviseltette volna magát. Miért van mindig ilyen sok titkosügynök ezeken a konferenciákon? Ez a szolid hallgatóság semmiféle veszélyt nem jelent a környezetére. Miféle fenyegetés vonzza ide a rendőrséget? Talán az új gondolatok veszélye. A történelem tanulsága szerint más korokban, más országokban a rendőrség azokat a gyűléseket árasztotta el, amelyeken a hatalomra veszélyt jelentő elgondolásokról esett szó. De hát miért veszélyeztetné a pszichedelikus élményekről folyó eszmecsere a hatalom birtokosait? Mert az LSD, a marihuána és a többi pszichedelikus szer felfokozza az egyéni szabadságvágyat? A belső szabadságtól fél a kormányunk? Arra szeretném kérni a körünkben tartózkodó rendőrtiszteket, hogy nyitott elmével hallgassák az előadásokat. Talán megtudhatnak valamit a jövőről. Talán kedvük támad közénk állni. [\[24\]](#)

Két dologról szeretnék beszélni

Mindenekelőtt a tudat anatómiájáról és farmakológiájáról kívánok szólni. Számtalan tudatszint létezik, és ha meg akarjuk érteni az Amerikát napjainkban izgalomban tartó LSD krízist, vagy LSD vitát, akkor tisztában kell lennünk azzal, hogy számtalan tudatszint, és számtalan olyan kábítószer van, ami ezeket a szinteket bekapcsolja. És számtalan társadalmi megoldás ezeknek a vegyületeknek a legalizálására és ellenőrzésére. Másodsorban az ekstázis politikájáról szeretnék beszélni, s ennek során javasolnék egy társadalmi cselekvési tervet ellentmondásokkal terhes korunk számára.

A „drog” szó titokzatos hatalma

Természetesen mindannyian egy kábítószerektől boldog kultúrában élünk. Kevés olyan, tizenhat évesnél idősebb amerikai van, akik nem használnak valamit tudatállapotuk megváltoztatására. Abban látszólag mind egyetértünk, hogy bizonyos vegyületek képesek megváltoztatni a tudatállapotunkat, azonban mindegyikünk hajlamos az őt a saját kedvenc tudatszintjére eljuttató szer mellett letenni a garast. Teljes kommunikációképtelenség lesz rajtunk úrrá, amint elhangzik a „drog” szó. Drog! Drog! De hát mi is a drog? Egy rövid, négybetűs hangsor – DROG! Visszafele olvasva „gord”. Ma ez az egyik legerősebb szótag Amerikában. Sokak szerint, a negyvenen felüliek legtöbbje számára a „drog” szó két dolog egyikét jelenti: orvos-betegség. Orvosság-recept-orvos-betegség-orvosi ellenőrzés-orvos-betegség. Vagy: kábítószer-bűnözés-függőség-kábítószer-orgia-kábítószer-bűnözés. Ezek persze csak szimbólumok, de nagyon erős szimbólumok, és én nem tudom, hogyan változtassam meg őket.

A magabiztos fiatalság és a rémült idők

Bernie Ganser, az *Associated Press* riportere elmesélt ma nekem egy történetet, amitől teljesen kikészültem. Idefele jövet a repülőgépen elhatározta, hogy végez egy kis közvéleménykutatást. Megkérte az egyik légikísérőt, hogy kérdezze meg a gép pilótáit, a többi stewardest és néhány utast arról, hogy mi a véleményük az LSD-ről, és milyen kérdéseket tennének fel egy ilyen LSD-konferencián. A pilóta a következőt üzenté vissza: „Hogyan lehetne betiltani?” Ezeknek a középkorú embereknek az volt a legfőbb gondjuk, hogy milyen büntetőtvénnyel tudnák kordában tartani. A fiatalok számára azonban valami nagyon különböző dolgot jelent a „drog” szó. Ha meghallják, az első kérdésük az lesz: „Milyen fajta? Alkohol, amit a szüleim hajtanak fel hétvégén? Vagy heroin, a halálos szer? Vagy az élénkítő tabletták, amiket vizsga előtt veszek be? Vagy fű, amit szeretkezés közben szívok?” A „drog” szó természetesen az emberi tapasztalás óriási körére utal, a kábítószerfüggők buddhista kétségbeesésétől, az alkoholisták reménytelenségétől kezdve egészen a pozitívumok széles skálájáig – energia, öröm, vallásos reveláció, szexuális felfokozottság, eksztatikus bódulat, ekstázis, felgyorsult tanulás stb. Az ember LSD-vel, marihuánával kapcsolatos reakcióit meghatározó képletnek van egy változója, ami minden másnál nagyobb biztonsággal határozza meg a végeredményt. Az életkor.

Úgy hat hete egy bostoni rádióműsorban szerepeltem. Beszéltem egy darabig, majd válaszoltam a telefonon feltett kérdésekre. A rádió bizonyos mértékig cenzúrázta a hívásokat. Szerettek volna egyensúlyt tartani a pozitív és negatív kérdések között. Az első tíz hívó pozitív volt. Mindannyian fiatalok voltak, és komoly, rendes kérdéseket tettek fel az adagolásról, a keleti filozófiáról és pszichológiáról, a farmakológiáról, a kezelések tudományos aspektusairól, meg ilyen dolgokról. Egyet kivéve, a Bostoni Egyetem egyik indián filozófusát. „Mondja, mi folyik ebben az országban?”, kérdezte, és én nem tudtam válaszolni neki.

De rövid szünet után jöttek az ellenséges, kritikus hangvételű hívások. A korkülönbség nyilvánvaló volt. A középkorúak és az idősebbek szörnyen aggodalmas, rendkívül komoly, reszkető hangon azzal vádoltak, hogy én „maga az ördög” vagyok. Egy férfi, tizenéves gyerekek apja (tipikus, whiskytől rekedt hangon) azt mondta, hogy be kellene vonni a rádió engedélyét. Ez egy szörnyű pillanat volt. Amióta pszichedelikus szerekkel foglalkozom, tehát hat éve, akkor először futott végig a hátamon a korosodó elmékben feltámadó szenvedés, pánik és düh láttán valami állati félelem.

A drogok titokzatos hatalma

De miért veszi körül ennyi félelem, aggodalom és remény a „drog” szót? Szeretnék adni néhány választ a kérdésre.

A tudat biokémiai folyamat. Idegrendszerünk, érzékszerveink, sejteink, genetikus kódunk, emlékezetünk nyelve kémiai. Ösztönösen mind tudjuk ezt. Valahol, DNS memóriabankunk legmélyén ott rejlik az intuitív tudás, hogy a kemikáliák erősek, hogy a kemikáliák változásokat okozhatnak, hogy a kemikáliák jelentik a kulcsot. Szerintem korántsem véletlen az, hogy a nemzedékről nemzedékre szálló mítoszokban oly sokszor bukkan fel a varázsitalok témája. A mítosz természetesen a sejtek bölcsességének tárháza. A szimbólumok változnak, kultúrák bukkannak fel és tűnnek el, de amíg az emberi lényeknek ilyen a testük, amíg ilyen bolygón élnek, addig bizonyos mítoszok állandóan feltűnnek, majd ismét eltűnnek. És sok mítosz utal a szent drogok csodájára, mágiájára. A hősi küldetés adott pontján megjelenik a banya a varázsitallal. Vagy az öreg varázsló az élet vizével. De találkozhatunk békákkal, állatokkal, a boszorkány üstjével, valamilyen gyümölcscsel, növényvel, gyökérrel, indával is.

Ebből következik az a tény, hogy az elmére ható vegyületek feletti hatalom problémája mindig is a társadalmi feszültségek forrása volt. Aki az elmére ható vegyületek felett uralkodik, az a tudat felett uralkodik. Aki az elmére ható vegyületek felett uralkodik, az kiforgathatja az elménket, megváltoztathatja a személyiségünket, megváltoztathat minket és a világról alkotott képünket. Ezért vonul végig a történelmen ez a feszültség. A laboratóriumába visszahúzódó alkímista egyszerre töltötte el csodálattal és félelemmel a hétköznapi halandókat. A történelem háttérében mindig ott áll az, aki képes beindítani minket. Európa öregedő királyai ezért a vegyületért küldték szét hajóikat. Ezért kereste Ponce de León Floridában az élet vizét.

Az LSD-t mindenki ellenőrizni akarja

Nálunk most az a helyzet állt elő, hogy az LSD felett mindenki a saját céljai érdekében akar ellenőrzést gyakorolni. A kutatók azt hajtogatják: „Igen, az LSD ígéretes szer, de nyilvánvaló, hogy csak a szakembereknek lenne szabad hozzájutni.” Mire az orvosok: „Orvosként úgy látjuk, hogy csak az egészségügyi szakmának van elég tapasztalata és felelősségtudata ahhoz, hogy mások számára felírhasssa ezt a vegyületet.”

A vallásos emberek (több ezren vesznek részt a pszichedelikus szerek kutatásában) álláspontja pedig a következő: „Kétségtelen, hogy a pszichedelikus élmény alapvetően vallásos élmény, azonban aggodalommal tölt el minket, hogy fiatalok is élnek a szerrel. Az LSD-hez csak komoly, vallásos motivációjú személyeknek lenne szabad hozzájutniuk, és kizárólag a szent élmény átélésére tervezett helyeken.”

Vagy a hippy, aki döbbenetesen néz a tudósra: „Minek akarod feltérképezni, tanulmányozni, előrejelezni ezt a dolgot? Csak indulj be, ember! Élvezd!”

Azok pedig, akik nem használják az LSD-t, természetesen azért akarják az ellenőrzésük alá vonni, hogy más se használhassa. Két hónappal ezelőtt meghallgatáson vettem részt a Szenátus egyik bizottsága előtt, Washingtonban. Előttem Trembly kapitányt, a Los Angeles-i rendőrség kábítószerellenes részlegének vezetőjét hallgatták meg. Trembly kapitány jó ember, egyenes ember, de nem tudja, hogy miről beszél. A nemzedékek közötti kommunikációs gát klasszikus példája. Hadd illusztráljam ezt a kommunikációs törést három példával.

LSD-t akart adni az anyjának

Két tizenéves gyermekemmel érkeztem a washingtoni meghallgatásra. Trembly kapitány elmesélt egy bizarr és veszélyes LSD-ügyet. Valahogy így hangzott: „Február 18-án az ügynökeink letartóztattak hét LSD-t fogyasztó tizenévest. Bevittük őket a kapitányságra. Az egyik tizenöt éves lány mindenáron haza akart menni, és az édesanyja kávéjába LSD-t akart csempészni, hogy együtt egy magasabb kommunikációs szintre jussanak.” DROGOT! AZ ANYJÁNAK! Dodd szenátor tátott szájjal bámult Kennedy szenátorra. „Valóban azt mondta, LSD-t akart adni az anyjának?” Drog. Lövet. Drog. Orvos. Betegség. Drog. Ránéztem a fiamra és a lányomra, és összebólintottunk. Ha valaki pozitív LSD-élményt él át, akkor teljesen természetes, hogy meg akarja osztani szeretteivel. Persze, hogy be akarta indítani ez a lány az anyját.

A kéregevők védelmében

Trembly kapitány egy másik történetet is elmesélt. Az emberei letartóztattak két férfit egy hollywoodi parkban, akik füvet meg az egyik fa kérgét ették. „Füvet ettek! Fakérget!” – hitetlenkedett Dodd szenátor. „Igen, pedig az egyikük a Princetonon végzett” – erősítette meg Trembly kapitány. Tudom, hogy mindez elég bizarrnak tűnhet azok számára, akik még nem fogyasztottak LSD-t. Az a kép jelenik meg előttük, hogy a két férfi késsel-villával, tányérból eszi a füvet és a fakérget.

Az igazság az, hogy aki kommunikált már a sejtjeivel, az tudja, hogy a DNS-kód szemszögéből nézve a húsevés csak az elmúlt néhány száz nemzedék során jött divatba. A testünk sejtjeiben lévő DNS-kód viszont már több millió nemzedéke fű- és fakéregezésre tervezte a testünket. A Safeway mű-steakjeinek semmi értelme sincs a sejtjeim szempontjából. Az LSD-ülések során nagyon gyakran előfordul, hogy valaki elgondolkodva virágot, füvet, fakérget rágcsál, és újraéli a múltat. Bizarrnak tűnik, de a sejtek számára van értelme.

Az anyag a zsaruknál van

Aztán Trembly kapitány valami nagyon érdekes dolgot tett. A táskájából elővett egy üveget, és így szólt: „Ez LSD.” Talán önök is látták az UPI fényképét.

Ezt látva, elkezdett dolgozni az agyam. Akárhogy nézzük, a teremben Trembly kapitány volt az egyetlen ember, aki legálisan megtehetette ezt. Nem voltak jelen orvosok, akik a kormányzat engedélyével és támogatásával LSD-t használhatnak az elmeógyógyintézetekben. Senki sem volt a helyiségben, aki kiállhatott volna, és legálisan felmutathatta volna azt az üveget. Dodd szenátor sem tehetett volna. Még Kennedy sem! Csak a rendőrség!

A fennálló rendre nézve minden olyan dolog veszélyt jelent, ami képes megváltoztatni az ember tudatállapotát. Ebben az egyben a politikai vélemények teljes spektruma egyetért.

Egy dolog van, amiben a John Birch társaság^[25] tagjai és a kommunisták hajlandóak vállalva együtt szavazni. Egy dolog van, amiben a bal- és a jobboldal egyetért. Le a tudattágító szerekkel! Kalifornia tanúja lehetett annak a különös jelenségnek, ahogy Brown kormányzó és Ronald Reagan szinte versenyt futva igyekeztek még a másik előtt elutasítani azt az anyagot, ami jelenleg jóformán az egyetlen kulcs a spirituális élményhez.

A tudatállapot-változás kulcsát a kemikáliák jelentik

Ahhoz, hogy megérthessük vagy megvitathassuk az eksztázis politikáját, először tisztában kell lennünk a különböző tudatszintek anatómiájával és farmakológiájával. A tudat nem más, mint egy struktúra által felfogott és dekódolt energia. Az emberi testen belül pontosan ugyanannyi tudatszint létezik, mint ahány energiát felfogni és dekódolni képes anatómiai struktúra. Mivel a tudat biokémiai folyamat, a kemikáliák jelentik a kulcsot a különböző tudatszintekhez.

Ez a pszichedelikus kor szédítő felfedezése. Ugyanannyi egymástól jól elkülöníthető tudatszint létezik, mint ahány neurális, anatómiai, celluláris, szub-celluláris struktúra van a testünkben. És a kemikáliák kapcsolják be őket.

A misztikus, látnoki élmény többé nem elmondhatatlan, nem leírhatatlan. A tudat (az energia) fizikai és fiziológiai struktúrákon alapul. [\[26\]](#)

A pszichedelikus kor robbanása szoros szimmetriában áll a külső tudomány multidimenzionális robbanásával. Ötszáz évvel ezelőtt az ember külső világra nyíló perspektívája egy-dimenziójú volt – a szabad szemmel látható, makroszkopikus világ, legyen az tisztán látható vagy ködbe, füstbe burkolózó. Aztán a nagyítólencsék feltalálása új valóságszinteket tárt fel. Minden egyes új nagyítóstruktúra új tudomány kialakulását követelte meg, és új nyelvet az új (szabad szemmel nem látható) valóságszintek tanulmányozásához. Mikroszkóp, távcső, elektronmikroszkóp, rádióteleszkóp.

A pszichedelikus vegyületek ugyanezt a szerepet töltik be a belső látás szempontjából. Minden drog egy-egy új energiaszintet hoz a tudat látókörébe. Minden drogszint új tudomány, új nyelv létrehozását követeli meg. [\[27\]](#)

Hét tudatszintet különböztetnek meg. Mindegyiket adott vegyületek hozzák fókuszba, és mindegyik más-más testi struktúra köré

szerveződik.

1. *Napszintű (lélek)*: a sejteken belüli molekuláris struktúrák közötti kölcsönhatásokról való tudatosság – nagy mennyiségű (300 gamma) LSD kapcsolja be.

2. *Sejtszintű*: a sejten belüli energiafolyamatokról való tudatosság – közepes mennyiségű LSD vagy nagy mennyiségű meszkalin, peyote, pszilocibin kapcsolja be.

3. *Szomatikus*: az érzékszerveket irányító idegközpontok közötti kölcsönhatásokról való tudatosság – közepes mennyiségű meszkalin, pszilocibin, MOA, kis mennyiségű LSD vagy nagy mennyiségű hasis kapcsolja be.

4. *Érzékszervi*: az endokrin rendszeren és az érzékszervek köré szerveződő ideghálón belül zajló energiafolyamatokról való tudatosság – a marihuána kapcsolja be.

5. *Szimbolikus*: az endokrin rendszeren és a kondicionált tanulást irányító agykérgi területeken belüli energiafolyamatokról való tudatosság – a szerotonin, a kávé, a tea, a nikotin, a metamfetaminok kapcsolják be.

6. *Kábult*, az endokrin rendszeren és a központi idegrendszer érzelmeket, hangulatokat szabályozó előagyi területein belüli energiafolyamatokról való tudatosság – az alkohol kapcsolja be.

7. *Alvó*: az endokrin rendszerre és a központi idegrendszer alvást és kómát szabályozó előagyi területeire ható vegyületek (narkotikumok) által okozott öntudatlanság.

Ebből következőleg a pszichedelikus pszichológia hét új tudománya:

1. Molekuláris pszichológia (pszichofizika)
2. Celluláris pszichológia (pszichobiológia)
3. Szomatikus pszichológia (pszichofiziológia)
4. Érzékszervi pszichológia (érezékszervi fiziológia)
5. Tanulás-pszichológia (pszichoméernökség)
6. emocionális pszichológia (pszichopolitika)

7. Az öntudatlanság pszichológiája (pszicho-aneszteziológia, pszicho-eszkatológia).

A tudatszintek, illetve a tudatszintek és az egyes drogok közötti összefüggések természetesen hipotetikusak. A pszichedelikus farmakológia és a pszichedelikus neurológia feladata lesz ezeknek a spekulációknak a tisztázása. A hipotézisek értékét az adja, hogy hivatalos, konkrét, objektív nyelven vannak megfogalmazva. Vegyük például a következő kijelentést: „A marihuána megváltoztatja az érzékszerveket irányító idegközpontok biokémiáját.” Ez egy heurisztikus állítás, azaz egy sor kísérlet következik belőle. Az én nyelvem, az én hipotéziseim magasabb rendűek, mint a pszichofarmakológia jelenlegi nyelve, amely megrekedt az olyan üres, tudomány előtti absztrakciónál, mint az, hogy „a marihuána egy intoxikáns”, vagy „a cannabis egy eufóriáns”.

Nem érdekel, hogy hipotéziseim bizonyítást nyernek-e, vagy sem. Csak az érdekel, hogy a farmakológusok és a neurológusok hagyják el babonáikat, moralizáló nyelvüket, és kezdjék el tanulmányozni az idegközpontok és a különböző pszichedelikus szerek közötti összefüggéseket.

Nem az a feladatom, hogy megtaláljam a „helyeset”, hanem az, hogy megtaláljam a helyes tudományt, aminek nyelvi kifinomultsága lehetővé teszi a külső történések és a szisztematikusan meghatározott belső megfigyelések közötti kapcsolat felállítását.

A közeli jövőben a pszichedelikus tudományok ugyanolyan összetetté válnak, ugyanannyi tudóst, technikust és oktatót mozgósítanak majd, mint a biológiai, a fizikai vagy a mérnöki tudományok.

Az idegrendszer és a testen belül zajló molekuláris történések közötti kölcsönhatásokat tanulmányozó molekuláris pszichológia ugyanolyan fontos lesz, mint a fizika.

A hét, meglehetősen tág tudományterületet további, evidens alosztályokra lehet osztani. Az érzékszervi pszichológia alá például az alábbi segédtudományok tartozhatnak:

pszichedelikus optika

pszichedelikus akusztika

pszichedelikus tapintástan
pszichedelikus szaglástan
pszichedelikus ízleléstan
pszichedelikus kinezetika

A hallgatók ezekre a területekre specializálódhatnak majd. Hatalmas ipari kapacitást kell majd szánni azoknak a pontosan meghatározott külső energiáknak az előállítására, amelyeket a beindult népesség képzett érzékszervei meg fognak követelni.

Jelenlegi primitív állapotunkban iparunk a 6. szintű tudatállapotot, az érzelmi kábulatot állítja elő. A szeszipar előállítja a vegyületet, majd szponzorálja az annak megfelelő művészeti formát – a teljes mértékben az érzelmi bódulatra hangolt tévéshow-kat. A bódult tudatszint művészete az agresszív versenysportokból és a politikai botrányokból áll. A fogyasztó garantáltan hozzájuthat napi erőszakadagjához – a győztesek féktelen, szadista diadalához, a vesztesek mazochizmusához és a „még egy sört mindenkinek!”-hez.

Ezek után tényleg annyira valóságtól elrugaszkodott az a jóslat, hogy a közeljövőben a milliárd dolláros marihuánaipar olyan művészeti formákat fog szponzorálni, amelyek a 4. szintű tudatosságot stimulálják és koordinálják? Az érzékelőfogyasztót multimédiás^[28] művészeti tévéshow-k fogják beindítani, és eksztatikus transzba ejteni külön a 4. szint számára tervezett erotikus-meditatív-Zen mintázatukkal.

A kétmilliárd éves DNS emlékeket megcsapoló celluláris tudatszint maga után vonja majd a szellemi kihívás, a művészi odaadás legösszetettebb formáit. Lenyeljük a 2. szintű pirulát, ráhangolódunk genetikai emlékeinkre, és egy gondosan megtervezett, sokcsatornás, minden érzékszervre ható, multivizionális show révén teszünk egy reinkarnációs utazást, amit természetesen a Minnesota Meszkalin Company szponzorál.

Minden egyes tudatszintnek meg lesz a maga művészeti formája. A jövő hét szépművészete:

1. Szóletika – atomi-atommag szintű drámák
2. Genetika – evolúciós drámák
3. Szomato-esztétika – testi drámák

4. Esztétika (erotika) – érzékszervi drámák
5. Aszkétika – intellektuális drámák
6. Atlétika (politika) – emocionális drámák
7. Anesztétika – menekülő drámák

A pszichedelikus tudomány

A következő néhány száz év során az emberiség legfőbb tevékenysége a pszichedelikus szerek által megnyitott számtalan új tudat-univerzum tudományos felfedezése, a felfedezések közkinccsététele lesz. Az ember belső szerkezete, sejtjeinek nyirkos birodalma, kétmilliárd éve bontakozó mintázata pontosan olyan összetett, mint a külső világ.

És ahogy a külső világ felfedezésének eszközei forradalmasították a társadalmat, úgy fogják a belső világ felfedezésének eszközei is.

A pszichedelikus munka

A pszichedelikus forradalom kulcsfogalma a munka – az eksztatikus munka. Erről mind a lelkes hippik, mind a rémült nyárspolgárok hajlamosak elfeledkezni, inkább a menekülés és az alantas gyönyör fogalmaival ringatják illúziókba egymást.

Az ősi paradoxon továbbra is fennáll. Minél nagyobb a szabadság, annál nagyobb a felelősség. Minél több energia szabadul fel, annál nagyobb struktúrára van szükség.

A pszichedelikus szerek sokkal nagyobb fegyelmet, sokkal több ismeretet követelnek meg használójuktól, mint a butító drogok.

A narkotikumok a menekülés szerei. Használatukhoz nincs szükség fegyelmezett képzésre. Bárki képes belőni magát és kiakadni. A narkotikumok elvakítanak.

Az alkoholfogyasztáshoz sincs szükség túl nagy képzettségre. Mindenki nagyon gyorsan megtanulhatja, mire képes a pia, hová viszi el. Mindenki kialakítja az iváshoz kötődő, durva érzelmi repertoárját. Akárki is iszik meg egy negyed gallon whiskyt, teljesen kiüti magát. Az Egyesült Államokban hétmillió alkoholista és tizennégymillió olyan polgár él, akik minden este áttáncognak egy komoly érzelmi kábulaton. Az alkohol olyan, mint egy sötét szemüveg.

A kávé, a tea, a metamfetaminok használatához egyáltalán nincs szükség képzettségre. Ezek a szerek a jutalmazás és büntetés kondicionált sakkjátszmájának játszásához biztosítanak fizikai energiatöbbletet. Túlzásba vitt használatuk enyhe paranoiát, rapszodikus, ingerlékeny hangulatot okoz. A kávévédő, egyik cigarettáról a másikra gyújtó háziasszony fel-alá járkal, szellemi marionettfigurája zsinórjait rángatja. A „speed” feltúrztatja az elme nehézkes kamionját, gyorsan eljuttatja a zsúfolt autópályáról a legközelebbi üres városba.

A marihuána tudománya

A marihuána használata alapos képzést követel meg. Az ember nem kapja meg automatikusan az élményt a fűtől. Marihuánás állapotban kifinomult játék folyik a beindult érzékszervek és a külső ingerek között. A marihuána használatának elsajátításához meg kell tanulnunk, hogyan használjuk az érzékszerveinket. Ahhoz, hogy fűvet szívva képesek legyünk zenét hallgatni, legalább annyi gyakorlás kell, amennyi idő alatt képesek lennénk megismerni és összerakni egy hifitornyot.

Kevés nemfüves érti meg, hogy az érzékszervek képzése elengedhetetlen a fű élvezéséhez.

Az átlagos felnőtt számára az érzékszervek csak kamerák, melyekkel a játszma állását rögzíthetik – a fekete és fehér figurák elhelyezkedését a sakktáblán. Egyértelmű, hogy a szemet újságolvasásra, a fület pedig telefonálásra találták ki. Az elcsökevényesedett ízérzékelésnek a robot üzemanyagellátáshoz lehet valami köze. Maga a test csak egy gép, amivel megtehetjük a szimbolikus napot felépítő sakklépéseket.

A neurológiai tényállás ezzel szemben az, hogy a szem pálcikák és csapok millióinak, százmillióinak több rétegű mocsara. Minden egyes pálcika és csap képes érzékelni a fényt, és orgiasztikus üvöltést bocsát ki magából, amikor egy fénysugár vetül rá. Sohasem egy „tárgyat” vagy objektumot látunk. Retinánk nézőpontjából csak az arcomról, a mikrofonról, a tábláról visszaverődő fény létezik. A fény! A fény, ami háromszázezer kilométeres másodpercenkénti sebességgel zúdul szemünk retinájára, a csapokból és rudakból álló meztelen mocsárra! Ejha!

Ezért élvezik annyira a művészek a cannabist. Mert nem pusztán látják a dolgokat. Tudatában vannak, odafigyelnek a fény játékára. A pszichedelikus élmény során az első reakciók egyike a „Milyen élénkek a színek! Mintha az egész világ élne! Életemben először látok! ÉI! Minden él!” Persze, hogy él! A szemünk mindig is tudta ezt. A világ él, mert nem más, mint a retinánkra csapódó, színtiszta fényenergia. Akik láttak már pszichedelikus fényshow-t, azok el

tudják képzelni, milyen lehet a pszichedelikus vizuális élmény. Nemcsak rendezett szimbólumok sora, hanem a fényenergia özöne, Niagarája.

Az ember sohasem lesz képes olyan összetett, kifinomult optikai eszközt készíteni, mint a szem retinája. Az előttünk álló kihívás az, hogy képesek vagyunk-e elsajátítani a használatát. Ugyanez áll a fülre. Ugyanez áll az összes érzékszervre. Ami azt illeti, az emberi test kamerák milliárdjainak és milliárdjainak összessége, melyek mindegyike készen áll arra, hogy a gépezet hozzáértő használója fókuszálja, bekapcsolja, harmonizálja és szimfonizálja őket. Meggyőződésem, hogy az Egyesült Államokban nagyon kevesen tudják, hogyan kell a marihuánát használni.

Az érzékszervek használata, az érzékszervek felfokozása szinte sokkolja puritán amerikai kultúránkat. Prúd nép vagyunk. Sok amerikai meglepődne, ha megtudná, hogy az érzékszervi gyakorlatok évezredek keresztül a világ majd minden vallásában kulcsfontosságú spirituális technikák voltak.

Ha valaki furcsálná, hogy Istenhez az érzékeken át vezet az út, akkor jusson csak eszébe egy gótikus katedrális. Gondolja csak át a gótikus katedrálisba, a beindulás e dicső eszközébe belépő középkori ember cselekvéssorozatát. Legelőször a rózsablak mandalájára emelte a tekintetét. Aztán orra szagló-sejtjeiben szinte bombaként robbant a füstölők illatának üzenete – ez nem étel, fiam, nem üzlet, ez füstölő, Isten illata. A testhelyzet, a mudra, a térdhajtás és az ima mind annak kinesztetikus jele, hogy az ember a befelé nézésre koncentrálna érzékszervi energiáit. A gregorián ének, hasonlóan India és Perzsia vallási zenéjéhez, arra emlékezteti a hallgatóját, hogy most a játszmaikon kívül van. Hogy most befelé kell figyelnie. Ha valakit meglepne, hogy a marihuánát a spirituális élmény kulcsának tartom, akkor gondoljon arra, hogy a világon ma mintegy kétszáz millió ember használja spirituális élete vagy lelki békéjének keresése során.

Az optikai metaforához visszatérve, a marihuána a szemüveg lencséje, ami újra éles, tiszta fókuszot biztosít a látáshoz.

A szomatikus eksztázis tudománya

Egyre nagyobb képzettségre van szükségünk, ahogy a narkotikumoktól elindulva egyre feljebb haladunk a pszichokemikáliák sorában. A szomatikus tudatszintet (3. szint) bekapcsoló szerek tehát több pszichedelikus munkát követelnek meg, mint a marihuána (4. szint).

A hasis, az MDA, a közepes mennyiségű meszkalin és pszilocibin az autonóm idegrendszer üzeneteire, a nagyobb szervek és szövetközpontok jelzéseire nyitja meg a tudatot.

Az átlagos nyugati csak a legdurvább belülről jövő vészjelzéseknek van tudatában. Éhség! Fájdalom! Légszomj! A nyugati pszichológia pedig hasonlóan tudatlan azt illetően, hogy a keleti pszichológusok milyen régóta vizsgálják már empirikusan a pszichedelikus szomatikákat. A tantrikus tudósok (hinduk és buddhisták) már évezredekkel ezelőtt leírták és feltérképezték a szomatikus érzeteket. Részletes, magas színvonalú művek tanítják a szomatikus eksztázis tudományát. A tantrikusok a test tudatközpontjait *csakráknak* nevezik. A tanítványok olyan módszereket sajátítanak el, amelyekkel bekapcsolhatják ezt a tudatszintet; továbbá olyan szín-, hang-, testtartás- és szimbólumnyelvet, ami révén elmondhatják megfigyeléseiket.

A modern neurológia igazolja a tantrikusok pszichedelikus tudományos felfedezéseit. Az agy az autonóm idegrendszer közvetítésével állandó kommunikációt tart fent a szomatikus eseményekkel. Az agyba másodpercenként érkeznek az üzenetek a keringési és légzési rendszerből. Ironikus, hogy az orvosok külső vizsgálatára szorulunk annak a diagnózisnak a megállapításához, amit a saját agyunk már régóta ismer.

Nagyon valószínű, hogy tíz éven belül a beindult orvosok 3. szintű pszichedelikumokat (például hasist) adnak majd betegeiknek, és megtanítják őket saját szomatikus betegségeik diagnosztizálására.

A legnagyobb elszálláshoz kell a legtöbb munka

Az érzékszervi tudatszint arra a néhány érzékszervre korlátozódik, amelyek segítségével az ember fenntartja nehézkes kapcsolatát a külvilággal. A szomatikus tudatszint pedig a szervekre és a test szövethözpontjaira korlátozódik.

A celluláris, sejtszintű tudatszint az élet eredetéig visszanyúló DNS-lánccal hozza kapcsolatba az embert. Képesek vagyunk rácsatlakozni az evolúció töretlen vezetékére, képesek vagyunk megfejtetni a spirális terv töredékeit. A legtöbben, akik nagy adag meszkalint vagy közepes mennyiségű LSD-t vettek be, becsatlakoztak a reinkarnációs láncba. Ezt az élményt általában rémült tisztelettel fogadják, üres, elcsépelet vallási jelszavakkal írják le. „Mind egyek vagyunk! Mind csak egy-egy levél vagyunk az élet fáján!”

Nagyon kevés hippie fogta fel ennek az élménynek a genetikai jelentőségét, és vette észre, hogy megszületett a belső paleontológia, az eksztatikus archeológia új tudománya.

Amikor aggodalmas spekulációkat hallok arról, hogy mihez kezd majd az ember a rengeteg idejével az automaták korában, valahogy nem esek pánikba. A jövő intellektuáliseksztatikus feladata a genetikai emlékeknek az RNS-DNS memóriabankok miriádnyi, sokszintű szövetén keresztül való visszakövetése lesz. Száz éven belül eljön az a kor, amiben az számít majd művelt embernek, aki tudja, hogy ki ő, és honnan származik. Tudja, a közvetlen pszichedelikus élmény révén.

A 2. szintű pszichedelikus vegyületek a belső biológia mikroszkópjai.

Az 1. szintű szerek – az LSD és az STP – használatával a fejlett magfizika ismereteinek területére tévedünk. Míg 500 gamma LSD hatására majdnem mindenki szoláris látomásokat él át, ezből talán egyetlen ember rendelkezik elegendő kitartással és szorgalommal ahhoz, hogy megértse és irányítsa a csodálatos

vegyület által felszabadított belső nukleáris fúziót. Az LSD a pszichológia elektronmikroszkópja.

Az „Én Istenem jobb, mint a tiéd” játszma

A tudat tágításának és kutatásának egyik nyugtalanító társadalmi problémája az, hogy mindenkinek megvan a maga kedvenc tudatszintje. Az ember teljesen természetes módon kedvenc tudatszintjére helyezi Istent és az erényeket. A csavargó a teljes üresség szintjén teszi ezt. A szimbólum-függő személyiség pedig mentális sakktáblájának közepén talál rá Istenre és a dolgok értelmére.

Sok vallást alapítottak az érzékszervi tudatszinten történt megvilágosodásra. A Zen bizonyos formái, a hindu és a tibeti tantra, a korai kereszténység nyíltan, buzgón fordult az érzések felé a belső jelentés és az istenség keresése közben. És ezeknek az istenkeresőknek a nagy többsége kritizálja, megveti, bebörtönzi azokat, akik nem követik az ő kedvenc beindulási módszerüket.

A klasszikus buddhista természetesen egyenesen, határozottan leszögezi, hogy őt nem érdeklik az érzések, nem érdekli a szimbólumjátzma, nem érdeklik a DNS-kód sejtszintű átalakulásai, nem érdekli a testek hosszú, állandóan ismétlődő születése. Ő ki akar kerülni az élet körforgásából. A buddhista célja a semmi fehér fénye, az 1. szint, az élet előtti, pre-organikus csend.

A „semmi fehér fénye” játszma

Egyszer volt Mexikóban egy képzési központunk. Abban az évben egy buddhista szöveget használtunk pszichedelikus útmutatóként, a *Tibeti halottaskönyvet*. A játék célja az volt, hogy a kábulattól a szimbólumokon, az érzéseken és a sejteken keresztül végül eljussunk az alapokig, a semmi fehér fényéig. Szóval azt csináltuk, amit az ember általában csinálni szokott: létrehoztunk egy hierarchikus játszmat. Kialakult a szokásos individualista versenyhelyzet. „Képzeld, tegnap este három teljes órát töltöttem a fehér fényben!” „Ó, te még egyáltalán nem értél el oda?”

Fajunkat elképzeldhetetlenül finom szervezettel áldotta meg, ruházta fel a természet, amit a DNS-kód kétmilliárd év alatt fejlesztett ki. Bolygónkon az energiák, fények, hangok, vegyületek rendkívül széles skálája vesz körül minket. Szerintem az emberi művelődés célja az, hogy megtanuljuk használni ezeket a tudatszinteket, mint ahogy az optikában járatos mester is képes áthelyezni a fókuszt a sötét üvegről a mikroszkópra, arra az elektronmikroszkópra – ami mindent rezgések táncoló mozaikjaként tár elé –, majd feltenni szemüvegét, és hazahajtani.

Legyünk hát nagyon óvatosak, miközben kedvenc tudatszintünkön véljük megtalálni Istent és a jót, a helyeset és a helytelent, a legálist és az illegálist.

Az eksztázis politikája

A helyes, a jó és a legális említésével elérkeztünk előadásom utolsó részéhez, az eksztázis politikájához.

Azt hiszem, az LSD és a marihuána körül folyó viták megértéséhez észre kell vennünk, hogy pont a közepén vagyunk egy csodálatos társadalmi jelenségnek, a vallás reneszánszának. A LSD nyújtotta élmény határozottan vallásos esemény, a marihuána élménye pedig könnyen az lehet. Az LSD-től történő elszállás spirituális eksztázis. Az LSD-utazás vallásos zarándoklat.

Az LSD jelentette kockázat az a kockázat, amivel az embernek évezredek óta szembe kellett néznie, ha meg akarta tudni, mi rejlik az elméjén túl. Az LSD okozta pszichózis vallásos, ontológiai zavarodottság, spirituális krízis. Mi valós? Ki vagyok én? Hová tartozok? Melyik az igazi energiaszint? Vissza tudok menni? Visszamenjek? Továbbmenjek? Önök közül hányan tudják megválaszolni ezeket a kérdéseket?

Ha valahol egy szenzációs LSD-pszichózisról hallanak vagy olvasnak, jusson eszükbe ez a hipotézis. Lehet, hogy patológiával van dolguk, de az is lehet, hogy szent örülettel.

Beindulni, ráhangolódni, kiugrani

Az amerikai népnek a következőt tanácsolom: Ha komolyan veszik az élet játszmáját, ha komolyan veszik az idegrendszerüket, ha komolyan veszik az érzékszerveiket, ha komolyan veszik az energiafolyamot, akkor be kell indulniuk, rá kell hangolódniuk a világra, és ki kell ugraniuk.

A beindulás

A „beindulás” alatt azt értem, hogy kerülünk kapcsolatba mindenekelőtt az érzékszerveinkkel (de nem úgy, mint valami világi játszmában használatos eszközökkel, hanem mint a körülöttünk vibráló energiákkal kontaktusba hozó kamerákkal). Kerülünk kapcsolatba sejteink bölcsességével. Kerülünk kapcsolatba a bennünk rejlő univerzummal. Az egyetlen kivezető út befelé vezet. A bennünk rejlő bölcsességhez vezető út pedig a beindulás.

Mármost a beindulás nem könnyű dolog. Először is, nem kevés bátorság kell ahhoz, hogy túllépjunk az elménken. A pszichedelikus jóga a legnehezebb, legmegerőltetőbb jóga. Ha valami könnyebbre vágyunk, maradjunk csak a függőségünknél, maradjunk csak a szimbólumrendszerünknél. Ahogy új feltételes reflexeket kiépítve évről évre bővítjük szimbólumkészletünket, megtanulunk néhány új szót, néhány új technikát. Azt mondhatjuk, „Növekszem. Tanulok.” De még mindig a szimbólumok csapdájában vergődünk. Az istenséghez vezető pszichedelikus út se nem könnyű, se nem királyi. Ahogy arra korábban már utaltam, nagyon sok munkával jár, míg megtanuljuk, hogyan használjuk érzékszerveinket a marihuána segítségével. Az LSD használatának tudománya pedig kétségtelenül a legösszetettebb, legtöbbet követelő feladat, amivel az ember valaha is szembesült ezen a bolygón. Gyakran mondom az egyetemistáknak: „Ha Ph.D.-t akarsz szerezni, négy évet rászámolhatsz a diploma után. Ha M.D.-t, akkor hatot vagy nyolcat a B.A. után. Ha viszont LSD-t, akkor legalább harmincat az első ülés után.”

A ráhangolódás

A „ráhangolódás” alatt azt értem, hogy belső revelációnkat a körülöttünk lévő külső világban zabolázzuk meg. Nem azt hirdetem, hogy keressünk egy lakatlan szigetet, kuporodjunk le egy pálmafa alatt, vegyünk be LSD-t, és tanulmányozzuk a fűtyinket. Ha azokra nézek, akik éltek már LSD-vel, nem lusta, passzív, tétlen embereket látok, hanem olyanokat, akik minden életpályán és korcsoportban arra törekszenek, hogy kifejezésre juttassák, amire rájöttek. A hippimozgalom, a pszichedelikus stílus forradalmi változásokat idézett elő művészetfelfogásunkban és kreatitásunkban. Mindez itt, az orrunk előtt történik. Az új zene, az új költészet, az új képzőművészet, az új film.

A kiugrás

A „kiugrást” a legnehezebb lenyelni. Akárhány előadásomon biztatom kiugrásra az embereket, mindig számos jelenlévőben keltek riadalmat. Még a barátaim is azt mondják: „Figyelj, Timothy, vegyél egy kicsit vissza a tempóból. Nem mondhatod azt a diákoknak, hogy ugorjanak ki az iskolából, nem tanácsolhatod a lakásrészleteket nyögő középkorúaknak, hogy ugorjanak ki a munkahelyeikről. Ez már több a soknál! Ez lehetetlen egy ilyen technológiai társadalomban, mint a miénk!” Ez a tanítás, a *beindulni, ráhangolódni, kiugrani* tana, természetesen a legősibb tan – a régi refrén, amit évezredek óta adnak tovább azok, akik az energiaszférát és az ember abban elfoglalt helyét tanulmányozzák. Keressük meg magunkban a bölcsességet, zabolázzuk meg új módon, de mindenekfelett, különöljünk el. Váljunk le a függőségben, a közvetlen törzsi játszmában tartó ambícióktól, szimbolikus készletektől és szellemi kapcsolatoktól.

Annyira bizonytalan az amerikai társadalom, hogy nem engedheti meg magának, hogy fiataljai egy-két évet kivegyenek, szakállt növecszenek, bejárják az országot, és új tudatformákkal bolondozzanak? Hiszen ez a civilizált társadalmak egyik legősibb tradíciója! Utazzunk! Kalandozzunk! Mielőtt beszállnánk a törzsi játszmába, próbáljuk ki az önkéntes száműzetést. Sokkal gazdagabban térünk majd vissza.

A pszichedelikus népvándorlás

Ma olyan problémával kell szembenéznünk, ami egyedülálló az emberiség történelmében. A népességrobbanás miatt a hozzánk hasonlóaknak nincs hová menniük. 1963 nyarán egy csoportunkat három országból is kiutasították. Csak egy csendes helyet kerestünk, ahol megtaníthattuk volna egymásnak, hogyan használjuk az idegrendszerünket. Semmire sem volt szükségünk ezektől az országoktól. Sőt, még mi vittünk pénzt ingatag gazdaságaikba. Ennek ellenére kitették a szűrünket. Úgyhogy azon a nyáron körülnéztünk a bolygón, átböngéztük a térképeket és atlaszokat. Rá kellett döbbernünk, hogy a történelem során először nincs hová menniük az olyanoknak, mint mi.

Száz éve azok, akik hozzánk hasonlóan hittek a spirituális életben, foghatták az ekhós szekereiket és átkelhetek a prérin. A mormonok például ezt tették. Vagy háromszáz évvel ezelőtt rozoga hajókra ültek, és elvitorláztak a plymouth-i partokig. És ami azt illeti, ma több ember van ebben az országban, aki pszichedelikus élet után vágyakozik, mint ahány angol puritán annak idején benépesítette ezt a kontinenst. Csak San Franciscóban többen vagyunk.

Külső vándorlással többé nem találhatjuk meg azt a helyet, ahol beindulhatunk és ráhangolódhatunk a környezetre. Csak befelé haladhatunk. És épp ez a csodálatos ebben a kibontakozó, új, őshonos vallási mozgalomban. Az is figyelemre méltó, hogy a pszichedelikus vallási mozgalom ugyanazokat a kémiai segédeszközöket vagy szentségeket használja, mint az első amerikai vallás – az amerikai indiánok peyote-kultusza. Kíváncsi lennék, hogy ez vajon véletlen egybeesés, vagy inkább a DNS-kód furcsa játéka.

A pszichedelikus-spirituális útkeresés jellemzői a következők: nagyon individuális, nagyon személyes. Nincsenek templomai, nincsenek szervezett dogmái; csak kis csoportok vannak, általában egy-egy család, akik együtt teszik meg az utat. Felfedeztük, mint ahogy az ember már évezredekkel ezelőtt felfedezte, hogy az emberi test az egyetlen templom, az imádkozás helye pedig

otthonunk szentélye, melyet előkészítünk, és szeretetteljesen feldíszítünk a spirituális rítusra. Az LSD használatának elterjedése országunkban az elmúlt néhány év során, merem állítani, már önmagában véve is kisebbfajta csoda. A szer mindenféle hivatalos támogatás, elismerés, biztatás nélkül vált közkedveltté. Az első három-négy évben csak csendben, emberről emberre, sejtről sejtre, férjről feleségre, barátról baráttra terjedt. A sejteim azt mondják, minden maradandó dolog így növekszik. És ez mindig is így volt.

Amikor azt mondom, hogy az LSD-mozgalom nagyon individuális, akkor nem szeretném, ha azt hinnék, hogy az individualitás szót a személyiség értelmében használom. Nem John Doe-ról, vagy Timothy Leary-ról beszélek, hanem arról, hogy az egész folyamat odabent zajlik.

Az idegrendszerünk az evolúció sarkpontja

Genetikai szempontból nézve, idegrendszerünk sarkpont, egy különös, sejtszintű sarkpont, ami körül az evolúció egész története elfordul. A kozmikus Fox hangosfilm híradó-kamera. Indítsuk be az idegrendszert, fókuszáljuk kifelé, és már rá is hangolódtunk az itt és most odakint lévő, mindenféle üzenetre és energiakonstellációra. Ha azonban befelé fókuszáljuk az idegrendszert, akkor a sejtek üzenetét fejtjük meg, és felfedezzük, hogy a bolygón végbement evolúció teljes láncát a testünk sejtmagjaiban lévő fehérjemolekulákban van megírva.

Légy Isten, légy a világegyetem!

Hát itt van a kihívás. És ez a legnehezebb, legizgalmasabb kihívás, amit csak el tudok képzelni. Módunkban áll (bizonyos értelemben kötelességünk) személyesen rekapitulálni az egész evolúciós folyamatot. Más szóval, saját magunk is végigszágulhatunk az egész cikluson, hiszen az bele van égetve a testünkbe.

Minden nemzedék újra és újra átéli az egész színjátékot. Erre minden egyes ember képes. A kihívás az, hogy saját papjainkká váljunk. Hogy saját orvosainkká váljunk. Hogy saját tudatkutatóinkká váljunk. Kutatókká. Mármost ez egy ravasz szimbólum. Kutatás. Lejárt lemez, hogy további kutatásokra van szükség az LSD-t illetően. Ki merné azt állítani, hogy ellenzi a kutatásokat? Oda kellene tehát adni az LSD-t a kutatóknak, hogy megvizsgálják a következményeket, meg az élmény lehetőségét? Dehogyan. Ennyivel nem ússzuk meg. Egyetlen kormányzati kutatóprogram, egyetlen orvosilag ellenőrzött tudományos kutatás sem oldja meg érzelmi, spirituális problémáinkat. És ne feledjük: a tankönyvek csak azt mondják meg, mit kell saját magunknak felfedeznünk. Megtapasztalta már valamelyikünk is, hogy a föld gömbölyű, és a nap körül kering? Ne várjunk hát abban a reményben, hogy valaki majd megtapasztalja helyettünk. Az LSD huszonhárom éve áll az orvosi szakma rendelkezésére. És mind a mai napig nem voltak képesek előállni semmilyen felhasználási lehetőséggel. Ezzel nem az orvosokat akarom hibáztatni. A tudattágító pszichedelikus szerek egyszerűen nem orvosi problémát jelentenek. Az LSD-nek semmi köze a betegségekhez.

Van egy képletem, amit gyorsan végigfuttatok a fejemben, amikor valaki az LSD kutatásáról kezd el beszélni. Az LSD-ről beszélni olyan, mint a szexről beszélni. Mármost én nem ellenzem sem az LSD, sem a szex tanulmányozását. Ha a tudósok be akarnak drótozni pár embert, hogy megfigyeljék a belső élmények külső megnyilvánulásait, és ha pár ember hajlandó bedrótoztatni magát szexuális vagy pszichedelikus tevékenysége idejére, ám tegyék. A

pszichedelikus élmény azonban intim, személyes, szent ügy. És csak te, és te, és te, az egyes férfi és nő végezheti el ezt a kutatást. És nem halogathatjuk, hogy hozzányúljunk ezekhez a megoldást követelő, fontos energiákhoz, míg a tudósok és a kormányhivatalok azt nem mondják: rendben, vállalhatjuk a kockázatot.

Kiugrani, de hová?

Beindulni, ráhangolódni, kiugrani. Szeretnék nagyon egyértelmű lenni a „kiugrani” kifejezés kapcsán. Nem külsődleges kiugrásra gondolok. Semmiképpen sem lázadó, felelőtlen megnyilvánulásokra azzal a társadalmi helyzettel szemben, amelyben vagyunk. Arra biztatok mindenkit, aki komolyan veszi a spirituális életet, aki komolyan veszi az idegrendszerét, lelki jövőjét, hogy már most kezdje el megtervezni, hogyan tudna harmonikusan, fokozatosan, szeretetteljesen, lágyan leválni azokról a társadalmi kötöttségekről, amelyeknek jelenleg a rabja.

És mit csináljunk azután, hogy kiugrottunk? Ezt a kérdést a valóságban is feltették nekem. A hallgatóságban megszólalt egy fiatal férfi: „Rendben, önöknek, idősebbeknek, középkorúaknak talán teljesen megfelel, hogy körbeutazgatják az országot, és előadásokat tartanak az LSD-ről, de mihez kezdünk mi, fiatalok?” Olyan sok mindenhez kezdhetnek, hogy beleszédülök, ha csak rá gondolok.

Először is, ha komolyan gondolják ezt az egészet, találniuk kell egy lelki tanítómestert. Keressenek valakit, aki többet tud náluk a tudatról, és tanuljanak együtt vele. Ha jó mestert találtak, mindent meg fog tanítani, amit csak tud, és szólni fog, ha már nem tud többet átadni. Ekkor akár a tanítványok is elkezdhetik tanítani őt, de külön utakon is folytathatják a továbbiakban. Azonban hatalmas mennyiségű információt halmoztak fel az elmúlt három-négyezer év során azok, akik már megtették ezt az utazást, jelzéseket, útikönyveket, lábnyomokat hagytak maguk mögött a homokban, a szimbólumokban, a rituálékban – amit mind-mind meg lehet tanulni, és fel lehet használni.

Egy másik lehetőség az, hogy odafigyelünk azokra, akikkel együtt élünk. Minden emberi interakció különböző tudatszintek hihetetlen konfrontációja. Az átlagos, civilizált emberi konfrontáció az „Én elhozom a sakktáblámat hozzád, te elhozod a tiedet hozzám, és elkezdünk lépkedni. Ha kultúráltak és civilizáltak vagyunk, akkor először én hagyom, hogy te lépj egy párat a saját tábládon, majd te hagyod, hogy én játsszak egy darabig. Ha nagyon, nagyon közel

kerülünk egymáshoz, akkor eljuthatunk arra a pontra, hogy én is áttehetem néhány szimbólumomat a te tábládra, és te is áttehetsz néhányat a tieid közül az enyéimre.”

Akárkivel is találkozunk, az rögtön lerohan minket egy ádáz szimbólumrendszerrel. Hatalmas méretű neurológiai tehetetlenség tör a felszínre. Van egy beidegződött feltételes reflex, ami beránt minket a másik játszmájába, de ugyanakkor a másik is bevonódik a mi játszmánkba. Minél többet tanulmányozom a pszichedelikus élmény neurológiáját, annál inkább megdöbben, és ámulattal tölt el, hogy mi mindent teszünk egymás idegrendszerével.

Lényünknek csak egy parányi része rendőr

Igen, és mi történik önökkel, ha kiugranak, otthagyják az iskolát vagy a munkahelyet? (Most tulajdonképpen nemcsak a fiatalokhoz, hanem a jelenlévő kutatókhoz, orvosokhoz és rendőrökhöz is szólok. Tudják, lényünknek csak egy parányi része rendőr, lényünknek csak egy parányi része orvos.) Ha ki akarnak ugrani nemszeretem játszmájukból, ha rá akarnak hangolódni az életre, és komolyan akarják venni ezeket a kérdéseket, akkor sem kell segélyből élniük, vagy koldulniuk. Furcsa, de napjaink társadalmában, ebben a városi, szeretetellenes hatalmi központok felé tartó lemmingszerű rohanásban, a technikai kényelem hajszolásában polgártársaink hatalmas réseket, szakadékokat hagynak, melyek nagyon egyszerűvé teszik a cserekereskedelmet. Legelőször is vegyék fontolóra, hogy kiköltöznek a városból. San Franciscótól két-három órányira elhagyatott, üres kísértetvárosokat találnak, ahol harmóniában élhetnek a természettel, és úgy használhatják az érzékszerveiket, ahogy arra a kétmilliárd éves evolúció tanította önöket.

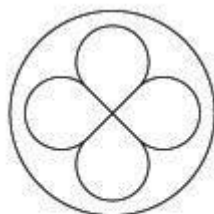
Napjainkban nagyon könnyen megélnék a pszichedelikus emberek. Hogyan? Van valami, amire elgépiesedett társadalmunk képtelen: képtelen örömet szerezni az érzékeknek. A gépek felgyorsítják a dolgokat, hatékonyabban mozognak, de a gépek által előállított tárgyak semmit sem jelentenek a sejtjeinknek, az érzékeinknek. A vidékiek torkig vannak a műanyaggal, közvetlen, természetes ingerekre vágnak. Ahogy elkezdik a kiugrást, egyre kevésbé bíznak majd a mesterséges szimbólumokban. Elkezdik majd kidobálni a berendezést a házaikból. És nem lesz szükségük annyi gépies pénzre, hogy gépies dolgokat vegyenek rajta. Mikor hazamennek innen, próbáljanak ki egy pszichedelikus kísérletet. Nézzenek körül a nappalijukban, a dolgozószobájukban, az ebédlőjükben, és tegyék fel maguknak a kérdést, amit akár egy háromezer évvel ezelőtt élt, vagy egy másik bolygóról érkezett ember is feltehetne: „Milyen lény az, aki egy ilyen szobában él?”

Ugyanis azok a tárgyak, amelyekkel körülveszik magukat, tudatállapotuk külső reprezentációi.

A végén minden jóra fordul

És végül néhány vidámabb szó, különösen azok kedvéért, akik a pszichedelikus forradalomért aggódnak. Ez a forradalom még csak most kezdődött el. Véleményem szerint egy éven belül megkétszereződik, megháromszorozódik a beindultak száma. Egy cseppet sem habozok ilyen jóslatokba bocsátkozni, az elmúlt hat év során ugyanis a Dr. Alperttel és Dr. Metznerrel az új emberfajta szaporodásáról tett jóslataink mind túlságosan óvatosnak bizonyultak. Senki se aggódjon hát a pszichedelikus szereket használók táborának növekedése miatt. Bízzanak a fiatalokban. Bízniuk kell a fiatalokban. Jobban tennék, ha bíznának a fiatalokban. Bízzanak a kreatív kisebbségben. A helyzet az, hogy mi, akik LSD-t használunk, jót akarunk a társadalomnak. A magunk módján azt tesszük, ami a legjobbnak, ami helyénvalónak tűnik, hogy boldog, békés bolygón éljünk. Bánjanak óvatosan a kreatív kisebbséggel, mert ha mi elbukunk, akkor önök egy robottársadalomban végzik. Bízzanak az érzékszerveikben és az idegrendszerükben. Isteni testük már hosszú, hosszú ideje itt van.

Hosszabb ideje, mint bármelyik társadalmi játszma, amit játszanak. Bízzanak az evolúció folyamatában! A végén minden jóra fordul.

A LIGA PECSÉTJE

Tizenegyedik fejezet

A neurológia politikája

Evolúciós Nyilatkozat

Amikor a szerves fejlődés során egyértelművé válik, hogy a változás folyamatai elkerülhetetlenül megszüntetik azokat a fizikai és neurológiai kötelékeket, amelyek egy nemzedék tagjait a múlthoz kötik, és óhatatlanul afelé hajtják őket, hogy a földön élő fajták között azt az önálló és egyenlő állapotot feltételezzék, mellyel a Természet Törvényei és a Természet Istene felruházta azokat, akkor a fajok közötti harmónia iránt érzett helyénvaló aggodalom megköveteli, hogy kinyilatkoztassuk a változás okait.

Magától értetődő igazságnak tartjuk, hogy

- a Teremtő minden fajt különbözőnek, de egyenlőnek teremtett;
- minden fajt felruházott bizonyos elidegeníthetetlen jogokkal;
- eme jogok között szerepel az élethez, a növekedéshez, a boldogságra való törekvéshez való jog;
- ezeknek az Istentől kapott jogoknak a megóvása érdekében természetes módon társadalmi struktúrák jönnek létre, melyek hatalma az Istenszeretetet és az életformák tiszteletének elvére épül;
- ha egy kormányzat az élet, a szabadság és a harmónia ellenségévé válik, akkor az adott faj fiatal egyedeinek organikus kötelessége, hogy megváltozzanak, hogy kiugorjanak, hogy egy új társadalmi struktúrát hozzanak létre, melyet olyan elvekre alapoznak, s melynek hatalmát olyan formában szervezik meg, amely biztosítja minden érző lény biztonságát, boldogságát és harmonikus életét.

A gének bölcsessége valóban azt sugallja, hogy a hosszú idő alatt megszilárdult társadalmi szerkezeteket nem szabad frivol, mulékony okok miatt elvetni. A változás eksztázisát a fájdalom egyensúlyozza ki. Ezzel összhangban minden tapasztalat azt mutatja, hogy egy adott faj tagjai sokkal hajlamosabbak szenvedni, amíg a

gonoszágok elviselhetők, mint elvetni azokat a formákat, amikhez hozzászórtak.

Amikor azonban a visszaélések és a jogtalanságok hosszú, ugyanazon destruktív cél felé mutató sora már magát a szerves életet, a bolygó derűs harmóniáját fenyegeti, jogunk, sőt, organikus kötelességünk, hogy kiugorjunk a morbid megállapodásból, és új, szeretetteljes társadalmi struktúrákat alakítsunk ki.

Így szenvedtek türelmesen mindmáig a föld szabadságszerető népei, és ilyen nagy ma a szükség, ami új kormányzati rendszerek kialakítására kényszerít minket.

A földet jelenleg uraló, fehér, menopauzális, hazug emberek története a természet harmonikus törvényeinek sorozatos megsértéstörténete. Céljuk a materialista öregek zsarnokságának a megszilárdítása a szelídek, a békeszeretők, a fiatalok, a színes bőrűek felett. Ennek bizonyítására a következő Tényeket tárom a következő nemzedék ítélőszéke elé:

- Ezek az öreg, fehér zsarnokok állandó háborúban állnak a többi életformával, pusztá szeszélyüknek engedelmessé vetik rabszolgasorba, pusztítják el a madarakat, a halakat, az állatokat. A föld lágy testét halálos beton- és fémtakaróval fedik le.

- Hasonlóképp állandó háborúban állnak saját fajtájukkal, továbbá a színes bőrűekkel, a szabadságszeretőkkel, a szelídekkel, a fiatalokkal. Örömeiket lelik a mézszárlásban.

- Intézményesítették a mesterséges ínséget, megtagadva a békés népektől a föld javainak és Isten ajándékának természetes örökségét.

- Dicsőítik a materiális, elvetik a spirituális értékeket.

- Privát, személyes tulajdonunknak tekintik Isten földjét, fegyveres erővel űzik ki a szelídeket otthonaikból.

- Kapzsiságukban megteremtették a mesterséges népvándorlást és a vámhatárokat, meggátolva ezzel az emberek szabad mozgását.

- Uralomvágyukban kötelező oktatási rendszert alakítottak ki, hogy leigázzák a gyermekek elméjét, hogy elpusztítsák a játékos ifjak bölcsességét és ártatlanságát.

- Hatalomvágyukban ellenőrzésük alá vontak minden kommunikációs eszközt, hogy megakadályozzák az eszmék szabad

áramlását, hogy meggátolják a szelídek közötti szeretetteljes eszmeecserét.

- Félelmükben hatalmas titkosrendőr-hadseregeket hoztak létre, hogy a békeszerető emberek magánéletében szaglásszanak.

- Dühükben akaratuk ellenére hadseregeikbe kényszerítették a fiatalokat, hogy gyilkos háborúkat vívjanak más nemzetek fiataljai és szelídjei ellen.

- Elvetemültségükben gazdaságuk alapjává a fegyvergyártást és fegyverkereskedelmet tették.

- Az anyagi haszon érdekében beszennyezték a levegőt, a folyókat, a tengereket.

- Impotenciájukban tömegkommunikációjuk a gyilkosságot, az erőszakot és a természetellenes szexualitást dicsőíti.

- Öregségük rosszindulatában olyan gazdasági rendszert alakítottak ki, ami az időseket részesíti előnyben a fiatalokkal szemben.

- Minden lehetséges eszközzel a gépies egyformaság létrehozására, a változatosság, az individualitás, a független gondolkodás eltiprására törekedtek.

- Gonoszságukban olyan politikai rendszert intézményesítettek, ami fenntartja az öregek hatalmát, és a műanyag konformitás vagy a kétségbeejtő elidegenedés közötti választásra kényszeríti a fiatalokat.

- A magánélet szentségét illegális házkutatásokkal, jogtalan letartóztatásokkal, rosszindulatú zaklatásokkal sértették meg.

- Besúgók hadseregét hozták létre.

- Elvetemültségükben támogatják a halálos kátrányok és cukrok fogyasztását, az életadó alkaloidák és savak birtoklását azonban kegyetlenül büntetik.

- Sohasem látják be a hibáikat. Szakadatlanul a háború és a vérengzés erényét zengik. Hirdetéseikben, manipulált információikban fetisizálják a nyilvánvaló hazugságokat, a kegyes öncsalást. Egyértelmű hibáik csak még nagyobb hibák elkövetésére, csak még hangosabb öntömjezésre készítetik őket.

- Unalmasak.

- Gyűlölik a szépet.

- Gyűlölik a szexet.
- Gyűlölik az életet.

Újra és újra figyelmeztettük őket igazságtalanságaikra és vakságukra. Minden lehetséges eszközzel megpróbáltunk hatni elsorvadt igazságérzetükre. Megpróbáltuk megnevetetni őket. Részletesen megjövendöltük, milyen terrort hagynak örökül. De ők süketek voltak a szegények zokogására, a színések szenvedéseire, a fiatalok gúnyolódására, a költők figyelmeztetéseire. A pénzt és a hatalmat imádják, ezért csak a pénzre és a hatalomra hallgatnak.

Ennél fogva meg kell állapítanunk a genetikai szükségszerűség tényét, el kell távolodnunk gondatlan örületüktől, és mostantól fogva úgy kell rájuk tekintenünk, mint Isten minden más teremtményére – harmóniában, mint testvéreinkre, túlzásaikban azonban mint az élet ellenségeire.

Ennél fogva mi, istenszerető, békeszerető, életszerető, örömszerető férfiak és nők, szándékaink tisztaságának elismeréséért a Világegyetem Legfelső Bíróságához fellebbezve, a bolygónkon szelíden kibontakozni kívánó érző lények nevében és felhatalmazásával ünnepélyesen kihirdetjük és kinyilvánítjuk szabad és független mivoltunkat, továbbá azt, hogy felbontjuk az Egyesült Államok kormányával és minden menopauzális kormánnyal való szövetségünket. Kinyilvánítjuk továbbá, hogy hasonlóképpen gondolkodó társainkkal törzsekbe tömörülve jogot formálunk az országban való szabad életre és helyváltoztatásra, hogy életünket saját kezünk és elménk munkájával, a nekünk szentnek és kívánatosnak tetsző módon kívánjuk fenntartani, és hogy jogunkban áll minden olyan Tett és Dolog végrehajtása, amit a Szabad Férfiak és Szabad Nők anélkül megtehetnek, hogy azzal más fajok és csoportok ugyanezen jogát megsértenék.

Az Evolúciós Nyilatkozat alátámasztására, az Isteni Gondviselésbe vetett reményünkben és az általunk képviselt elkövetkezendő nemzedékek elismerésébe helyezett derűs bizalmunkban, most kölcsönösen megesküszünk egymásnak Életünkre, Jó Szerencsénkre és Szent Becsületünkre.

Az Élet Alkotmánya

MI, A FÖLD BOLYGÓ SZABAD FÉRFIAI ÉS ASSZONYAI, A TÖKÉLETESEBB EGYSÉG, A FAJOK KÖZÖTTI HARMÓNIA HELYREÁLLÍTÁSA, A TESTI ÉS LELKI ÉLET MEGÓVÁSA, MINDEN ÉLETFORMA ÁLTALÁNOS JÓLÉTÉNEK ELŐSEGÍTÉSE, AZ EKSZTATIKUS IMA LÉGKÖRÉNEK BIZTOSÍTÁSA, ÉS MINDEN ÉLŐLÉNY, TOVÁBBÁ AZ UTÓDAIK SZABADSÁGÁNAK ÁLDOTT MIVOLTA ÉRDEKÉBEN LEFEKTETJÜK ÉS KIHIRDETJÜK A FÖLD EGYESÜLT TÖRZSEINEK ALKOTMÁNYÁT.

I. CIKKELY: A TÖRVÉNYEK

1. *paragrafus*: A bolygón kizárólagos és legfelsőbb hatalom Isten törvénye, ahogy az a biológia és fizika alapelveiben kifejezésre kerül.

2. *paragrafus*: Az emberi ügyeket a következő alapelvhez igazodva irányítsák: Szeresd Istent és minden élőlényt, mint tenmagadat. SZERETVE-GYARAPODJ.

3. *paragrafus*: Az ember ne hozzon olyan törvényeket, amelyek ellentmondanak a természet harmóniájának és ritmusának, más emberek jogainak, vagy az Isteni Terv értelmében kibontakozó más fajok jogainak.

II. CIKKELY: A TÖRZSEK

1. *paragrafus*: A Szabad Férfiak és Szabad Nők kis társadalmi egységekre történő szerveződését a testi és lelki gyarapodás érdekében, úgy tekintjük, mint a Természet Törvénye megnyilvánulásának alapvető részét.

2. *paragrafus*: A törzseket az Istentől közös használatra kapott földek és a szabadon választott, egyéni törzsi életmód és vallás határozzák meg.

3. *paragrafus*: A törzsek hozzák létre az életüket és vallásukat irányító saját játékszabályaikat. Ezek a szabályok csak a törzs területén legyenek érvényesek, és ne akadályozzák a kérdéses területen élő többi faj testi és lelki gyarapodását, továbbá ne

akadályozzák a kérdéses területen kívül élő többi faj és törzs testi és lelki gyarapodását sem.

4. *paragrafus*: A törzsek által használatba vett földek és természeti kincsek arányosak legyenek a törzsek lélekszámával.

5. *paragrafus*: A törzsekben ne éljen 360-nál több tizennégy és ötven év közötti személy.

6. *paragrafus*: Minden törzs éljen a saját önkormányzata alatt, a következő alapelvek azonban ne sérüljenek:

a. A törzsek ne állítsanak elő, és ne birtokoljanak (mechanikus, elektromos vagy vegyi) fegyvereket, melyek a test megnyomorítását, az egészség megrontását, a többi érző lény elleni háborúskodást, vagy azok leigázását szolgálják.

b. A rendőrség fegyvertelen bírák testülete legyen. Feladata legyen a törzsi játszmák felügyelete, szükség esetén az erőszak elszigetelése. Három évnél tovább senki se töltsön be rendőri vagy bírói posztot.

c. Titkosrendőrség pedig ne legyen. Senki se fürkéssze a többi érző lény titkait.

d. A törzsek biztosítsanak szabad és egyenlő hozzáférést az életadó energiákhoz. A verseny és a mesterséges hiány kizárólag csak nem lényeges dolgok esetében engedhető meg. A kompetitív, kapzsi játszmákat az archaikus impulzusok terápiás megnyilvánulásának korábbi, történelem előtti korszakokba való visszacsúszásnak kell tekinteni.

e. A törzsi hatalom gyakorlását – a szavazást és a törvényhozást – Isten és a DNS által a törzs termékeny tagjainak, a tizennégy és negyvenkilenc év közöttieknek a vállára rakott teherként kell felfogni. A tizennégy év alattiak és a negyvenkilenc év felettiak, a DNS-kód egyértelmű útmutatásával összhangban, mentesüljenek mindenféle világi kötöttség alól, szabadon nevetessenek, tanulhassanak, játszhatnak, szerethessék Istent, az Isteni Szülők Szent Gyermekéiként létezzenek.

f. A törzsek ne engedjék meg, hogy a Szabad Férfiakat és Nőket lakóhelyükön, szentélyükben, testükön belül bárki is megzavarhassa vagy korlátozhassa.

g. A törzsek ne írják elő, és ne korlátozzák az oktatást, az egyének és a törzsek közötti szabad mozgást és szabad kommunikációt.

III. CIKKELY: AZ ÉLETTANÁCS

1. *paragrafus:* Az egész bolygót, illetve a bolygóközi ügyeket az ÉLETTANÁCS irányítsa. Az ÉLETTANÁCS a kötelékébe tartozó törzsek területén oltalmazza minden faj és egyed szabadságát, és a Szabad Férfiak és Nők nevében tárgyaljon a nem törzsi kormányzatokkal.

2. *paragrafus:* Az ÉLETTANÁCS határozatai és törvényei legyenek kötelező érvényűek minden törzsre nézve.

3. *paragrafus:* Az ÉLETTANÁCS a törzsek demokratikusan megválasztott képviselőiből álljon. A törzsek képviselői regionális csoportokba is szerveződhetnek. Az ÉLETTANÁCS határozatai és döntései hasznosítsanak minden lehetséges technikai eszközt a kommunikáció és az információk koordinálása érdekében.

4. *paragrafus:* Az ÉLETTANÁCSBAN legyenek képviselői a bolygó minden egyéb életformájának és a jövő nemzedékeinek is. Az embernél alacsonyabb és magasabb fejlettségi fokú evolúciós formák szószólóit az ÉLETTANÁCS azok közül a tudósok közül jelölje ki, akik tanúbizonyságot tettek az embernél alacsonyabb és magasabb fejlettségi fokon álló fajok, továbbá a jövő nemzedékeinek tagjai iránt érzett elkötelezettségükről.

5. *paragrafus:* Az ÉLETTANÁCS koordinálja, és harmonizálja minden egyes törzs és faj testi és lelki fejlődését, és ne hozzon olyan törvényeket, amelyek bármelyik fajt vagy törzset előnyben részesítik a többivel szemben. Azokat az emberi lényeket, akik nem tartoznak a Szabad Férfiak és Nők törzseihez, az ÉLETTANÁCS kezelje úgy, mint egy másik faj képviselőit.

6. *paragrafus:* Az ÉLETTANÁCS alapító ülését a Szabad Férfiak és Nők azon legalább negyvenkilenc törzse hívhatja össze, melyek törzsi alkotmányuk alatt legalább egy évig harmóniában irányították területeiket.

AZ ISTENI SZÜLÖK BÖLCSESSÉGE ÉS ÁLDÁSA LEGYEN VELÜNK!

Olvasó – írd meg a sajátodat!

A (természetesen hétről-hétre átalakuló) *Lelki Felfedezés Ligájának* merev, dogmatikus tanai szerint minden ember isteninek születik, és az élet célja az, hogy újra felfedezzük elfeledett isteni mivoltunkat.

Pontosabban az, hogy a saját stílusunkban újraéljük, újjáalkossuk, újra eljátsszuk az összes klasszikus spirituális drámát, hogy saját ízlésünk szerint forgassuk a jó öreg, kettős spirálú, hús-vér imamalmot.

Ezért szerintünk az, aki komolyan veszi az Isteni Tervet, óhatatlanul rászán némi időt és energiát az ősi feladatok végrehajtására.

Alapítsd meg a saját vallásodat!

(Bocs, de ezt senki sem teheti meg helyetted.)

Írd meg a saját Bibliádat!

Az Ótestamentumról már a neve elárul mindent. Ósdi. Egy csapat őrült látnok hiányos útinaplója. Talán nem tudják, hogy Isten revelációja ma sokkal tisztábban, sokkal közvetlenebb módon jut el hozzánk, mint annak idején Illéshez, Ábrahámhoz, Izsákhöz, Jeremiáshoz? Aki ezt tagadja, az azt hiszi, hogy Isten és a DNS-kód nem tökéletesítette a kommunikációt, a sejtek vevőberendezését. Minden, amit az életünk során leírunk, a végén a Bibliánk lesz. Utazásunk naplója.

Írd meg a saját Tízparancsolatodat!

Az etikai dilemmák, melyekkel nap mint nap szembesülünk, egyszerre hasonlóak Mózes problémáihoz, és egyszerre különböznek azoktól. Az ő kínzó gátlásai nem a mi gátlásaink.

Alakítsd ki a saját politikai rendszeredet!

Mint a mennyben, úgy a földön is.

Az eksztatikus imának és az ujjongó örömnél szentelt élet szokásos eseménye saját Függetlenségi Nyilatkozatunk megírása, és a szent életről alkotott vízióink alkotmányba foglalása.

Kinyilatkoztatjuk, miért és hogyan kell kiugranunk. A DNS-kód is ezt teszi a nedves, elektromos fúzió minden egyes pillanatában. Mind orgazmusban fogantunk.

1776-ban a rebellis amerikai telepesek szokatlan gondolatokat fogalmaztak meg a Függetlenségi Nyilatkozatban és az Alkotmányban. Azóta azonban eltelt nyolc nemzedéknyi idő.

Ez a két lenyűgöző dokumentum mára vészesen idejélműlttá vált. Holt pergamentekercsek. A Kongresszusi Könyvtár üvegpultja alatt nem lehet megőrizni Jefferson magvát.

A Függetlenségi Nyilatkozat és az Alkotmány egy mechanikus, newtoni óramű-világegyetem látomását tükrözi. A szerves evolúció statikus, darwini nézetét. A legerősebb fennmaradását. Szedd a gyapotot, fekete fiú! Egy golyót a fejedbe, Ülő Bika! Azt a hátborzongató feltételezést, hogy a fehér, protestáns emberi lény minden dolgok közepe és mércéje. Antropocentrikus rövidlátás. Semmi bolygószintű perspektíva.

A javak, a birtoklás, a világi hatalom megszállottsága.

Hát tényleg a burzsoá, rabszolgatartó, puritán kálvinisták utazását akarjuk megélni?

A Szabad Férfiak és Nők alapgyakorlata saját igaz útjuk kinyilvánítása.

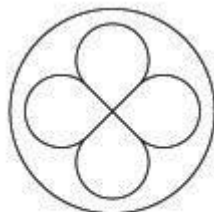
1966. június 6-án (azon a napon, amelyen az LSD szentségét illegálisnak nyilvánították Kalifornia államban), Szent Ferenc városában három ifjú szent a magasba szárnyalt, és megalkotta a saját vízióját. Ron Thelin, Michael Bowen, Allen Cohen.

Egy Függetlenségi Nyilatkozat próféciája

Mikor az emberi történések sodrában szükségessé vált, hogy az emberek felhagyjanak az embert a tudatától elszigetelő, idejétmúlt társadalmi alakzatok elismerésével, és hogy a világ ifjú energiáival létrehozzák azokat a forradalmi, harmonikus közösségeket, amelyekre az élet kétmilliárd éves folyama feljogosította őket, akkor az emberiség véleménye iránt érzett helyénvaló tisztelet okán ki kell nyilvánítani a változást szükségessé tevő okokat. Maguktól értetődőnek tartjuk azt az élményt, hogy minden egy, hogy a teremtés felruház minket bizonyos elidegeníthetetlen jogokkal, köztük a test szabadságának, az öröm keresésének és a tudat kiterjesztésének jogával, * és hogy ezen jogok biztosítása érdekében mi, a föld polgárai kinyilvánítjuk szeretetünket és együttérzésünket a világ minden ellenséges, gyűlölködő férfiája és nője iránt. Kinyilvánítjuk a test és a tudat azonosságát; minden ítéletnek és törvénynek tisztelnie és oltalmaznia kell ezt a szent azonosságot.

Ez a fejezet az *Isten városának* egy másik verzióját mutatja be, amely a birodalom azon utolsó napjaiban született, amikor vérengzés uralta az országot, amikor a fegyvergyűjtő vadászok, maguk is a mesterlövészek célkeresztjében kinéztek Sacramento, Kalifornia, Montgomery, Alabama és Washington igazgatói irodáinak golyóálló ablakai mögül, és feljelentették a szelíd feketéket, a kegyes barnákat, a nevető diákokat és a kedves hosszúhajúakat.

Olvasó! Alapítsd meg a saját vallásodat!

A LIGA PECSÉTJE

JEGYZETEK

---

[1] angolul: Death. Life. Structure (a ford.).

[2] LBJ – Lyndon B. Johnson – 1964-től 1968-ig az Egyesült Államok elnöke (a ford.).

[3] A nagyvárosokban egyre nő a pszichedelikus központok száma, és nekünk minden erőnkkel támogatnunk kell ezt a folyamatot. A pszichedelikus vállalkozás legegyszerűbb formája egy kis bolt, egy hátsó, meditációs helyiséggel. Országszerte rengeteg, magát „pszichedelikusnak” nevező üzlet nyílik. Ez a fejlemény elkerülhetetlen, azonban szkeptikusnak kell lennünk ezeknek a kereskedelmi vállalkozásoknak a spirituális jellegét illetően, ha nincs meditációs helyiségük. A pszichedelikus üzleti vállalkozásoknak támogatniuk kell a spirituális közösségeket, központokat kell létrehozniuk a klánok kialakulásának elősegítésére.

[4] Isten vagy – ne feledd!

[5] Az olvasók ügyvédei jogi információkért, precedensekért, releváns esetekért nyugodtan forduljanak a *Spirituális Felfedezés Ligájához*.

[6] A fejezet alapjául Dr. Timothy Leary a *Second Annual Symposium on American Values* (Central Washington State College, Ellensburg, Washington, 1963. április) elnevezésű konferencián tartott előadása szolgált. Az előadás elhangzása után egy héttel az előadót elbocsátották a Harvardról azzal az indokkal, hogy nem tartotta meg az óráit. Ez a vád meglehetősen paradox: Dr. Leary kötelező óráinak megtartására már az előző év szeptemberében más tanárokat jelöltek ki.

[7] Az interjút Ken Garrison, a *SOL* magazin (Valley State College, California) szerkesztője készítette.

[8] Angolul Isten = God, kutya = dog (a ford.).

[9] Az illető kérésére titokban tartjuk a nevét.

[10] Nem az Ecstasy tablettákról van szó (a ford.)!

[11] Albert Hofmann: LSD – bajkeverő csodagyerekem című életrajzi könyve az Edge 2000 Kiadó gondozásában jelent meg 2003-ban (a szerk.).

[12] Az interjút Tim Learyvel Jean Smith és Cynthia White készítette a *Massachusetts Institute of Technology* hallgatói által szerkesztett *Innisfree*, MIT oknyomozó havilap számára.

[13] A hajnalkamagvakban megtalálható hallucinogén anyag a lizergsavamid, amely nem teljesen azonos az LSD-vel – lizergsav-dietilamid (a szerk.).

[14] A cikk a *Horizon* magazin felkérésére született, amely 1967 nyarán egy, a hippikkel foglalkozó számot tervezett.

A szerző sietve papírra vetette az írást, a gépelés gondját lánya vállalta magára, akit akkoriban épp az emberi játszmákból való teljes misztikus kivonulás kötött le – a gépírás játszmájának kivételével.

A *Horizontól* egy négyszáz dollárról szóló csekket kaptam, egy zavarba ejtően mókás levél kíséretében, melyben „nyíltságomért” és „őszinteségemért” mondtak köszönetet. Csak a kérdéses szám megjelenése után (*A kiugrott Buddha* természetesen nem volt benne), a bevezetést elolvasva jöttem rá, hogy a *Horizon* szerkesztői sajnós semmit sem értettek meg a cikkből. Hitvallásnak, nem pedig szatirikus írásnak hitték. Nem akarták, hogy a cikk hatására olvasóik Buddhákká váljanak.

Igazuk volt. A Buddhákból ugyanis nem lesznek előfizetők. Rájuk fizetnek elő.

[15] Ez a Beatles-sor egy klasszikus buddhista szöveg átirása.

[16] Jocelyn Brooke, „The Wicked Uncle: An Appreciation of Aldous Huxley”, *Listener*, Vol. LXX, No. 1811 (1963. december 12), p. 991.

[17] Island, New York, Harper & Row, 1962.

[18] *You Are Not the Target*, New York, Farrar, Straus, 1963.

[19] 1963. november 2.

[20] Chatto & Windus Ltd, 1962. A részletet a kiadó és Mrs. Laura Huxley szíves engedelmével idézem.

[21] A *Psychedelic Review* 1966. 9. száma alapján.

[22] A Kaliforniai Egyetem által szponzorált, 1966 júniusában tartott LSD-konferencián elhangzott előadás átirata. A konferenciát az egyetem hivatalnokainak kéztördelése miatt végül átköltöztették a Berkeley campusából az egyetem levelező tagozatának nagyon kényelmetlen, San Francisco-i épületébe. Az előadóterembe mindössze ötszázan értek be. A közönség egyharmadát tudósok, másik harmadát pszichedelicisták, a harmadik harmadát pedig rendőrök alkották. Allen Ginsberget, aki nagyon kedvesen elfogadta a konferenciára a meghívást, a megnyitó előtt egy héttel értesítették arról, hogy a meghívás érvénytelen, mondván, egy „költőnek” semmi mondanivalója nem lehet a pszichedelikus szerekről! Allen azért eljött, és majdnem minden felszólaló azzal kezdte előadását, hogy tiszteletét fejezte ki a meg nem hívott vendég előtt.

[23] Leary a konferencia helyszínével üz szójátékot, angolul ugyanis a levelező tagozat *university extension*, a. m. (szó szerint) az egyetem kiterjesztése, nyúlványa (a ford.).

[24] Ezen a ponton az előadó kedvesen a harmadik sorban ülő két szövetségi ügynök felé intett. Azok elmosolyodtak, és visszaintegettek. Így esett, hogy a jelenlévők szeretetteljesen megünnepelték az előadó újraegyesülését azzal a két rendőrrel, akik Laredóban, Texas államban mintegy harminc hónappal korábban kikészítették őt, feleségét és két gyermekét.

[25] Reakciós amerikai politikai szervezet (a ford.).

[26] A tudat és az energia közé laboratóriumi pszichedelikus megfigyeléseim alapján tesztek egyenlőségjelet. Talán érdemes megjegyezni, hogy a tantrikus buddhizmus és a tantrikus hinduizmus *vnam par ses pa* (vagy *vijnana*) kulcsfogalmát „tudat”-ként, „energia”-ként, „megkülönböztetés”-ként lehet fordítani. Lásd Agehananda Bharati mélyen szántó fejtegetését, a *The Tantric Tradition*-t (pp. 84-85).

[27] A figyelmes olvasó számára nyilvánvaló, hogy ez az ősi hermetikus-alkímiai formula újrafogalmazása – „Ahogy fent, úgy lent, ahogy odakint, úgy odabent.” Minden, a

külvilágban megismert energia az emberi testen belül is létezik, tudatos megkülönböztetéssel felfedezhető.

[28] Leary természetesen még nem használhatta ezt a kifejezést, de ugyanúgy a több médiumon keresztül ható szórakoztatásra gondol, mint mi ma a számítógépek kapcsán (a ford.).

TARTALOM

- [Pszichedelikus vallás? – Leary tanulságos illúziói](#)
- [Előszó az 1999-es kiadáshoz](#)
- [Első fejezet Alapítsd meg a saját vallásodat!](#)
  - [Az élet célja a vallásos felfedezés](#)
  - [Kiugrás. Beindulás. Ráhangolódás](#)
  - [Hogyan hangolódjunk rá a világra?](#)
  - [Hogyan ugorjunk ki?](#)
  - [A kiugráshoz ki kell alakítanunk a saját vallásunkat](#)
  - [Hogyan alapítsuk meg a saját vallásunkat?](#)
  - [A jogi kérdés](#)
  - [Dr. Leary, mi lesz a társadalommal, ha mindenki beindul, ráhangolódik és kiugrik?](#)
- [Második fejezet Az amerikai oktatás mint addiktív folyamat\[6\]](#)
- [Harmadik fejezet A SOL interjú\[7\]](#)
- [Negyedik fejezet Isten titkosügynöke, A.O.S.3\[9\]](#)
- [Ötödik fejezet M.I.T. visszafelé olvasva ugyanaz, mint T.I.M.\[12\]](#)
- [Hatodik fejezet A kiugrott Buddha\[14\]](#)
- [Hetedik fejezet Huxley emlékére](#)
- [Nyolcadik fejezet A pszichedélia örült szüze](#)
- [Kilencedik fejezet Tiszteletadás a magasztos látónak\[21\]](#)
- [Tizedik fejezet A molekuláris forradalom\[22\]](#)
  - [Tisztelgés Allen Ginsberg előtt](#)
  - [Az egyetem kiterjesztése\[23\] és az egyetem korlátozása](#)
  - [A belső-kémia tanszék](#)
  - [A régi mese – ugyanazok a remények, ugyanazok a félelmek](#)
  - [Józan hallgatóság előtt egyszerű felszólalni...](#)
  - [...a beindult hallgatósághoz képest](#)
  - [Két dolgról szeretnék beszélni](#)
  - [A „drog” szó titokzatos hatalma](#)
  - [A magabiztos fiatalság és a rémült idők](#)
  - [A drogok titokzatos hatalma](#)

- [Az LSD-t mindenki ellenőrizni akarja](#)
- [LSD-t akart adni az anyjának](#)
- [A kéregevők védelmében](#)
- [Az anyag a zsaruknál van](#)
- [A tudatállapot-változás kulcsát a kemikáliák jelentik](#)
- [A pszichedelikus tudomány.](#)
- [A pszichedelikus munka](#)
- [A marihuána tudománya](#)
- [A szomatikus ekstázis tudománya](#)
- [A legnagyobb elszálláshoz kell a legtöbb munka](#)
- [Az „Én Istenem jobb, mint a tiéd” játszma](#)
- [A „semmi fehér fénye” játszma](#)
- [Az ekstázis politikája](#)
- [Beindulni, ráhangolódni, kiugrani](#)
- [A beindulás](#)
- [A ráhangolódás](#)
- [A kiugrás](#)
- [A pszichedelikus népvándorlás](#)
- [Az idegrendszerünk az evolúció sarkpontja](#)
- [Légy Isten, légy a világegyetem!](#)
- [Kiugrani, de hová?](#)
- [Lényünknek csak egy parányi része rendőr](#)
- [A végén minden jóra fordul](#)
- [Tizenegyedik fejezet A neurológia politikája](#)
  - [Evolúciós Nyilatkozat](#)
  - [Az Élet Alkotmánya](#)
  - [Olvasó – írd meg a sajátodat!](#)
  - [Alapítsd meg a saját vallásodat!](#)
  - [Írd meg a saját Bibliádat!](#)
  - [Írd meg a saját Tízparancsolatodat!](#)
  - [Alakítsd ki a saját politikai rendszeredet!](#)
  - [Egy Függetlenségi Nyilatkozat prófécijája](#)
- [JEGYZETEK](#)